

Đường
Quả

Editor: Thủy trúc

Dại tiểu thư của tôi

Đại tiểu thư của tôi

Tác giả: Đường Quả

Convert: ngọcquynh520

Editor: ThủyTrúc

Beta: An Lee

Ebook: glinh

Nguồn: <http://diendanlequydon.com>

Giới thiệu:

Cô là hoa khôi của hệ tiếng anh, là thiên kim đại tiểu thư được nhiều người ngưỡng mộ. Là người đàn ông như thế nào mới có thể làm cô động lòng?

Người mà cô đã chờ đợi suốt tám năm, rốt cuộc là người như thế nào, sau cùng cô có đủ dũng cảm để thổ lộ tình cảm với đối phương ——

Anh là một người đàn ông bình thường lại làm cho cô động lòng.

Bởi vì —— anh từ nhỏ đã quen với việc phục vụ và chăm sóc cho “đại tiểu thư” là cô!

Cô có thể kêu anh theo cô ăn cơm, đi dạo phố, lúc cô mệt mỗi anh còn có thể cõng cô về nhà ——

Chỉ là người đàn ông cô xem như “nô dịch” này luôn cẩn thận không dám “Đụng” vào cô

Ừ, cô phải cẩn thận suy nghĩ một chút, cô nên sử dụng kỹ xảo gì mới có thể “ăn” người đàn ông này vào bụng của mình. . .

.

<u>Chương 1</u>		<u>Chương 2</u>
<u>Chương 3</u>		<u>Chương 4</u>
<u>Chương 5</u>		<u>Chương 6</u>
<u>Chương 7</u>		<u>Chương 8</u>
<u>Chương 9</u>		<u>Chương 10</u>

Chương 1

Những ký ức kia bởi vì có anh

Cho nên mới ngọt ngào

Cho nên mới khó có thể quên. . . . .

"Thật xin lỗi, Tề Ái không có ở đây, hơn nữa cô ấy đã nói bạn không cần đem gà quay và đồ uống đến nữa. . . . . Đúng! Xin đừng đưa những thứ đó tới."

Vương Hạo Phàm nhìn chiếc điện thoại trong phòng ngủ, đêm nay cô đã thay thế bạn cùng phòng Tề Ái nhận bảy cuộc điện thoại như vậy để cự tuyệt. Tề đại tiểu thư không ăn bữa đêm, qua chín giờ tối cô ấy sẽ không ăn uống gì nữa, những người muốn theo đuổi Tề Ái sao không tìm hiểu trước khi đem tặng chứ!

Tề Ái là nữ sinh đẹp nhất trong lớp, có thể nói là hoa khôi của hệ tiếng anh, cô vừa vào đại học F đã trở thành tiêu điểm của những anh chàng độc thân và những anh chàng muốn bắt cá hai tay, mỗi ngày đều có người muốn tới làm quen với Tề Ái và mỗi buổi tối đều có người tới đưa bữa ăn khuya cho cô.

Bạn cùng phòng của Tề Ái là Vương Hạo Phàm không biết vì sao lại may mắn có thêm một chức vụ là — người đại diện Tề Ái Tề đại tiểu thư, chuyên thay Tề Ái xua đuổi đám người bên ngoài.

Mấy bữa khuya những nam sinh kia đem tới ít nhiều gì cũng vào dạ dày của cô, nhưng mỗi ngày đều nhận những cuộc điện thoại ái mộ như thế này làm cho cô cảm thấy khó chịu, chắc hẳn bản thân Tề Ái lại càng thêm khó chịu.
<http://diendanlequydon.com>

Ai! Khó trách Tề Ái không có thói quen mang theo điện thoại di động bên người.

Đồ uống và gà quay cô ăn hai ngày đã cảm thấy ngán, những nam sinh kia thật sự là đầu heo mà! Sao không đổi một bữa khuya đa dạng hơn, bọn họ thật là quá ngu . . . . .

Sau khi cúp điện thoại, Vương Hạo Phàm uống một hớp tiên thảo mật trong tay (nước uống), sau đó ngồi vào trước bàn xem cuốn tiểu thuyết “Phu nhân Bovary” nguyên bản dày cộm.

Trong lúc bất chợt ngoài hành lang truyền đến tiếng vang của giày cao gót, cửa phòng ngủ đột nhiên bị đẩy ra một cách thô lỗ.

"Hạo Phàm, tôi đã tìm được anh ấy!" Tề Ái vừa xông vào phòng ngủ liền hưng phấn nói với Vương Hạo Phàm.

"Bạn tìm được người nào?" Vương Hạo Phàm đầu không ngẩng, ánh mắt cô chuyên chú xem tiểu thuyết “Phu nhân Bovary”.

"Chính là người lần trước tôi nói với bạn!" hai má Tề Ái đỏ bừng, không biết là hưng phấn hay là xấu hổ.

Vương Hạo Phàm vừa nhập học liền nghe Tề Ái nhắc tới chuyện này, Tề Ái sở dĩ chọn trường đại học này, thật ra là vì tìm kiếm một người đàn ông — cô ấy từ năm thứ tư tiểu học đã bắt đầu thích người đàn ông này.

Người có thể làm cho Tề Ái động lòng, chắc hẳn là một người đàn ông phong độ và anh tuấn! Nghĩ tới đây ánh mắt Vương Hạo Phàm cuối cùng không nhìn quyển sách nữa mà dời sang chỗ khác, ngẩng đầu nhìn bạn cùng phòng Tề Ái xinh đẹp.

Hết sức chờ mong được gặp người đàn ông trong miệng Tề Ái nói, trong đầu Vương Hạo Phàm đã hiện lên hình ảnh của một chàng trai tuấn tú.

"Thật sao? Chúc mừng bạn nha!" Vương Hạo Phàm lại uống một hớp tiên thảo mật.

"Bạn tìm được ở đâu?" Biết Tề Ái vô cùng khát vọng nói tiếp, cho nên Vương Hạo Phàm không thể làm gì khác hơn là tiếp tục mở miệng hỏi. Làm bạn cùng phòng tốt, cô nên có đạo đức một chút mới được, dù sao bởi vì có quan hệ với Tề Ái nên cô mới có những điều tốt đẹp.

"Đội Judo." đôi tay trắng nõn của Tề Ái nhẹ nhàng bưng lấy đôi gò má của mình, làm lộ ra lúm đồng tiền xinh đẹp." Tìm được tên anh ấy trên danh sách thành viên đó."

"Sao bạn có thể dựa vào tên liền xác định là anh ấy? Bây giờ người trùng tên trùng họ có rất nhiều nha."

"Tên anh ấy là Huệ Đại Sơn, tên này không thường gặp mà?"

"Ừ! Đúng vậy." Họ Huệ? Tên là Đại Sơn? Tên này thật đúng là tầm thường! Khó trách Tề Ái có thể xác định chính là người cô ấy muốn tìm.

Tề Ái hưng phấn lắc lắc gương mặt đỏ tươi của mình, tóc xoắn trên đầu được bảo dưỡng rất tốt cũng tung bay theo, nhìn cô gái xinh đẹp trước mắt này có thể làm quảng cáo dầu gội đầu.

May mắn Vương Hạo Phàm đã miễn dịch với cái đẹp, bằng không cô mỗi ngày đều nhìn gương mặt kiều diễm động lòng người kia, cô nhất định sẽ nổi điên, cũng sẽ vì vẻ xinh đẹp của Tề Ái mà điên cuồng cũng giống như đám người theo đuổi Tề Ái.

Đôi mắt sáng như sao của đại tiểu thư Tề Ái nhìn cô, có thể là còn lời muốn nói với cô!

"Bạn tốt cuộc đã tìm được anh ấy, sau đó thì sao?" Vương Hạo Phàm rút ra tấm thẻ làm dấu trang sách để đánh dấu trang cô đọc.

"Hạo Phàm, trưa mai bạn đi cùng mình tới đội Judo tìm anh ấy, có được hay không?" Tề Ái vừa nói với Vương Hạo Phàm vừa vỗ tay trước ngực van xin .

"Bạn dẫn mình theo để có thêm can đảm à?"

Vương Hạo Phàm không hiểu nhìn Tề Ái, Tề Ái muốn đi tỏ tình với đối phương, cô đứng bên cạnh làm bóng đèn à?

"Đúng vậy! Hạo Phàm, bạn đi cùng mình nha! có cậu, mình sẽ không hồi hộp."

Tề Ái nũng nịu nói, làm ra vẻ mặt đáng yêu để khẩn cầu, nếu Vương Hạo Phàm là những người theo đuổi cô ấy, thì đã sớm gật đầu như bầm tỏi mà chấp nhận tất cả yêu cầu của Tề Ái rồi.

Chỉ tiếc Vương Hạo Phàm không phải là những người đàn ông kia. "Mình mới không cần, mình không thích làm kỳ đà cản mũi, bạn muốn đi tỏ tình, thì tự mình đi."

"Tỏ tình? Mình mới không phải đi tỏ tình! Mình và anh ấy lâu rồi không gặp mặt, mình sợ là anh ấy đã sớm quên mình, cho nên bạn đi cùng mình đi!" nụ cười của Tề Ái càng thêm rực rỡ.

Tề Ái mặc dù dáng dấp rất đẹp, nhưng cô không vì vậy mà ăn chơi lêu lổng, cô hiện tại đã mười chín tuổi, về mặt tình cảm cô rất đơn thuần.

Trong sinh mệnh của cô chỉ có một tình yêu duy nhất, là một chàng trai tên là Huệ Đại Sơn mà cô thích từ năm thứ tư tiểu học.

Trung học cơ sở, trung học phổ thông cô đều học trường nữ sinh, chỉ có thể vào đại học cô mới gặp mặt Huệ Đại Sơn, cô

thật sự rất khẩn trương không biết phải nói như thế nào.

Cho nên Tề Ái mới muốn Hạo Phàm đi cùng .

"Anh ấy làm sao có thể quên bạn được? Tề Ái, bạn không khỏi quá coi thường bản thân mình?"

Cô hôm nay nhận được bảy cuộc điện thoại ái muội từ Tề Ái! Tề Ái như vậy sao có thể coi thường bản thân mình? Có người đàn ông nào sẽ quên được một ngôi sao lớn như Tề Ái đây?

"Tôi chính là sợ ! Hơn nữa. . . . . Tôi gặp mặt anh ấy không biết phải nói cái gì đây?"

"Hàaa...! Muốn cùng anh ấy nói gì à? Bạn hãy nói với anh ấy là bạn đã thích cậu ta 7, 8 năm rồi , bạn muốn cùng cậu ta qua lại! Đơn giản như vậy còn cần phải có người chỉ dạy sao?"

Vương Hạo Phàm nói xong đột nhiên có ý niệm, vốn là không có hứng thú đi làm bóng đèn, nhưng nếu cô có thể tận mắt nhìn thấy hoa khôi của hệ tiếng anh Tề Ái muốn tỏ tình với một người đàn ông, cũng coi như là có giá trị đi?

Ha ha! Cô có thể chụp một ít hình ảnh đem bán cho tuần san của trường lấy một ít tiền đi! Vương Hạo Phàm nảy ra ý tưởng xấu trong đầu.

Huống chi, cô có chút tò mò, không biết là người đàn ông như thế nào mà có thể làm cho Tề Ái thích lâu như vậy? Còn

muốn học cùng một trường đại học với cậu ta, muốn nối lại tình xưa với cậu ta.

Cô biết một người tài trí thông minh và xinh đẹp như Tề Ái có thể lựa chọn một trường đại học tốt hơn, nhưng vì một người tên là Huệ Đại Sơn mà cô ấy ngay cả chính sự nghiệp của mình cũng không cần.

Ai! Mặc kệ là người phụ nữ thông minh cỡ nào, nếu như đã yêu thì sẽ biến mình thành bộ dạng ngốc nghếch, Vương Hạo Phàm nhìn Tề Ái mà cảm thán, người con gái này chính là một ví dụ điển hình.

"Mình...mình làm sao nói ra! Lời như thế, lời như thế. . . . ."
Tề Ái bị Vương Hạo Phàm nói thẳng thắn làm cho cô kinh sợ, cô sao có thể không biết thẹn thùng mà nói ra ?

"Hạo Phàm, mình nói không được!" cái đầu nhỏ của Tề Ái lắc lư liên tục, sợi tóc mềm mại của cô liền quay thành một vòng cung xinh đẹp.

Vương Hạo Phàm lại một lần nữa cảm thấy may mắn vì mình có thể miễn dịch được, bằng không cô làm sao đối mặt với một cô gái xinh đẹp tuyệt trần trong vòng một tháng tựu trường, mà không bị mất máu quá nhiều mà phải đưa vào bệnh viện.

"Được rồi! Nhưng bạn muốn nói với cậu ta cái gì thì chính bạn phải suy nghĩ thật kĩ! Là chính bạn nói muốn đi tìm anh ấy, đừng có tới khi nhìn thấy anh ấy, liền thay đổi thành bộ dáng nhút nhát, đến lúc đó tôi cũng không có cách cứu bạn!"

"Hạo Phàm, bạn đồng ý đi với mình sao?" Tề Ái cảm kích kéo cánh tay Vương Hạo Phàm. "Thật tốt! Bạn không được đổi ý!"

"Dạ, Đại tiểu thư của tôi." Mặt Vương Hạo Phàm trợn trắng.

※※ ※※※※ ※※

Hôm sau, học hết tiết học, Tề Ái lôi kéo Vương Hạo Phàm đi tới phòng làm việc của đội Judo.

"Tề Ái, bụng của mình thật đói, chúng ta đi ăn đồ Trung Quốc trước đi?" Vương Hạo Phàm bụng đói không có tính nhẫn nại, cô không tình nguyện bị Tề Ái kéo đi về phía trước.

"Đi tìm anh ấy trước! Mình muốn mời anh ấy cùng đi ăn cơm."

"Hả? Mới có một đêm mà thôi, bạn đã suy nghĩ kĩ mình muốn làm gì rồi?"

"Giống như bạn bình thường là được rồi! Mình không muốn vừa mới bắt đầu liền giống như bộ dáng mê trai."

"Nói cũng phải."

Vương Hạo Phàm đi theo sau lưng Tề Ái, cô tò mò nhìn trái nhìn phải, cô đã đi qua vô số nơi, nhưng chỗ này vẫn là lần đầu

tiên cô tới!

"Bạn làm sao biết anh ấy sẽ ở chỗ này? Biết đâu người tên Huệ Đại Sơn đã đi ra ngoài ăn cơm rồi!"

"Tôi nghe nói, buổi trưa anh ấy sẽ ở trong này luyện tập."

Lúc này tâm tình Tề Ái cực kỳ khẩn trương, mong chờ lần gặp mặt này.

Cậu ta, sẽ nhớ cô sao?

Rất dễ nhận thấy, hai cô gái xinh đẹp đi tới lầu ba của đội Judo, làm cho những người ở đây hồi hộp và một đám con trai ở đây vội vàng ra cửa đón.

"Hai em gái xinh đẹp, là tới tìm người hay là suy nghĩ muốn gia nhập vào đội của chúng tôi?"

"Em gái có cần hỗ trợ vấn đề gì thì cứ hỏi chúng tôi."

Ánh mắt Tề Ái lướt qua phía sau họ, ánh mắt của cô liên tục nhìn ở trong sân, cuối cùng cô nhìn thấy một bóng lưng đang luyện tập.

A! Cách biệt mấy năm gặp lại lần nữa ! Anh ấy, có thể quên cô hay không?

"Tề Ái, Anh ấy đang ở đây sao?"

Tề Ái nhìn chăm chăm vào bóng lưng quen thuộc, cô xem đến quên trời đất, nên không có nghe câu hỏi của Vương Hạo Phàm.

Vương Hạo Phàm nhìn mấy vị đàn anh (anh lớp trên) lộ ra nụ cười khách sáo, bọn họ có lòng như vậy cô cũng phải lễ phép đáp lại.

"Đàn anh, các anh ở đây có ai tên là Huệ Đại Sơn không?"

"Các em muốn tìm Huệ Đại Sơn?" Một người con trai trong đó phát ra âm thanh, rất rõ ràng là thất vọng. "A! Chẳng lẽ là tới tìm cậu ta tổ tình?"

Hai người này mỗi người đều rất đẹp, lại muốn họ thay Huệ Đại Sơn cự tuyệt người ta sao?

Mới một tháng tựu trường, đã có không biết bao nhiêu cô gái tới tỏ tình với Huệ Đại Sơn, làm cho bọn họ nhìn muốn rớt con mắt, người ngốc ngếch như Huệ Đại Sơn sao lại được nhiều cô gái hoan nghênh như vậy.

Có thể do cậu ta có vóc người cao to và cá tính thật thà! toàn thể thành viên của đội Judo cũng chỉ có thể phỏng đoán như vậy.

Vậy tại sao lại có nhiều cô gái tỏ tình với Huệ Đại Sơn như vậy? Nhiều người trong đội Judo muốn biết nguyên nhân tại sao nhưng nghĩ mãi mà vẫn không tìm được đáp án chính xác.

Vương Hạo Phàm hiểu kỳ hỏi: "Đàn anh, anh Huệ Đại Sơn có ở đây không?"

"Cậu ta ở trước mặt em đó! Thời điểm cậu ta đang luyện tập không thích bị người khác quấy rầy! Hai em tới bên cạnh ngồi đợi một chút!"

"Hi! Em gái, bạn của em có phải hay không. . . . . Muốn tới tìm Huệ Đại Sơn để tỏ tình?" Một đàn anh tò mò hỏi. "Anh nói cho em biết! Mỗi người đến tìm Huệ Đại Sơn tỏ tình đều khóc lóc chạy đi!"

"Ah?" Vương Hạo Phàm bắt đầu thu thập tin tức. "Tại sao?"

"Huệ Đại Sơn mặt dù tính tình ôn hòa, nhưng đối với con gái lại không có hứng thú, rất nhiều cô gái xinh đẹp đều bị cậu ta cự tuyệt! "

"Thật sao?" Vương Hạo Phàm trò chuyện với họ liền thu được tin tức tốt, rốt cuộc Huệ Đại Sơn là người tốt ra sao mà lại có nhiều cô gái theo đuổi như vậy?

Đang lúc Vương Hạo Phàm không ngừng thu thập tin tức thì Tề Ái kéo cánh tay của cô. "Hạo Phàm, bạn thấy anh ấy thật rất tuyệt, có phải không?"

"Rốt cuộc anh ấy là người nào?" Thấy Tề Ái hai mắt hiện ra hình trái tim, Vương Hạo Phàm chưa từ bỏ ý định hỏi, cô không có thấy được cậu ta!

"Chính là anh ấy!" Ngón tay Tề Ái chỉ về một người đang đem đối thủ ném qua vai."Oa! Thật là lợi hại quá đi!"

"Là anh ấy?" Vương Hạo Phàm lớn tiếng nói, theo tầm mắt Tề Ái nhìn vào bóng lưng người kia, không dám tin lên tiếng xác nhận lần nữa."Bạn nói là. . . . . cái người lưng hùm vai gấu kia?"

Cậu ta mặc bộ đồ luyện tập màu trắng, một người đàn ông thân hình cao to lực lưỡng, là người tình trong mộng của Tề Ái? Mấy năm nay Tề Ái chẳng lẽ đều gặp ác mộng?

"Cái gì lưng hùm vai gấu! Hạo Phàm bạn ăn nói thiếu lễ phép quá." Tề Ái đánh Hạo Phàm.

"Ai! Đã qua nhiều năm như vậy, không biết anh ấy có còn nhớ mình không."

Vương Hạo Phàm tán dương nói: "Oa! Thì ra bạn thích thú dữ! Mình thật là không nhìn ra nha!"

Vương Hạo Phàm nhìn Tề Ái mãnh liệt lắc đầu, cô ấy rõ ràng là một người đẹp mảnh mai! Chẳng lẽ muốn làm người đẹp và quái vật? Cái tên Huệ Đại Sơn không phụ kì vọng của cha mẹ cậu ta! Cậu ta lớn lên giống như một ngọn núi lớn thật là dọa người!

"Cái gì thú dữ? Hạo Phàm bạn nói chuyện thật quá đáng!" Tề Ái không nghe theo lại mãnh liệt nắm tay cô nói." Chúng ta là

bạn bè, cái gì mình cũng có thể tặng bạn nhưng Đại Sơn thì mình không thể tặng cho bạn."

Nhìn khuôn mặt Tề Ái nghiêm túc biểu thị công khai quyền lợi của mình, Vương Hạo Phàm không biết nên khóc hay cười liếc cô một cái.

"Làm ơn, Tề đại tiểu thư, ánh mắt của mình không có đặc biệt giống như bạn? Đây, Đây! Anh ấy đang đi tới kia, bạn qua đó đi! Mình đã đi theo bạn tới đây, bạn cũng đừng chưa nói gì hết thì đã luống cuống nha!"

"Ừm!" Tề Ái cực kỳ khẩn trương gật đầu, hơn nữa còn làm động tác hít thở thật sâu.

Vương Hạo Phàm vỗ vỗ bả vai Tề Ái, khích lệ tinh thần."Tề Ái, bạn cố gắng lên, bạn và cậu ta lâu ngày không gặp mặt rồi, có chuyện gì thì nói ra hết cũng đừng khách khí!"

Hí hí! Vương Hạo Phàm vui vẻ cười trộm trong lòng. Bởi vì cô đã chuẩn bị tốt máy ghi âm rồi, cô sẽ bán đoạn hội thoại trong máy ghi âm cho tuần san của trường, cô có tiền hay không đều xem biểu hiện của Tề Ái.

Nhìn cậu ta giống như một ngọn núi di chuyển, Tề Ái lên tiếng gọi cậu ta lại.

"Đại Sơn, anh chờ một chút được không?"

Lấy khăn lông trên vai lau chùi mồ hôi trên trán, Huệ Đại Sơn vốn cảm thấy chán ghét người trước mặt, nhưng khi nhìn thấy Tề Ái thì trở nên kinh ngạc.

Huệ Đại Sơn nghĩ là cô gái này đến đây tỏ tình với mình liền sinh ra chán ghét, bởi vì trong vòng 1-2 tuần vừa qua có khá nhiều người tới tỏ tình với anh, làm anh phiền chết đi được.

Rõ ràng anh và những cô gái kia không quen biết! Họ chẳng qua chỉ là xem trận so tài của anh, liền muốn làm quen với anh, chuyện như thế thật kì quái.

Bởi vì anh cảm thấy chán ghét, cho nên những người tới tỏ tình anh đều cự tuyệt, mặc kệ họ có thật lòng hay không.

Vậy mà cô bé xinh đẹp trước mắt này làm cho ánh mắt của anh không dời đi chỗ khác được, làm cho Huệ Đại Sơn không chớp mắt nguyên nhân là — cô gái này vô cùng quen thuộc.

"Đại Sơn, anh. . . . . Anh còn nhớ em không?"

Trên khuôn mặt mỹ lệ của Tề Ái lóe ra mong đợi, khát vọng, còn có một chút không nói nên lời.

"Đại tiểu thư?" Huệ Đại Sơn do dự kêu lên cái tên đã lâu anh không gọi.

Anh làm sao có thể quên đây? Gương mặt xinh đẹp của cô vẫn luôn chưa từng thay đổi, làn da bóng loáng xinh đẹp như trẻ con.

Ấn tượng của anh đối với cô mặc dù chỉ tới thời điểm tiểu học năm thứ tư, nhưng Huệ Đại Sơn vừa nhìn thấy mặt của Tề Ái, liền nhớ tới hình ảnh trong trí nhớ.

"Cũng may, anh còn nhớ rõ em...em rất vui!" Tề Ái vui mừng tay chân có chút luống cuống, trong lúc bất chợt, nước mắt của cô liền rơi xuống.

Huệ Đại Sơn vội vàng đi tới, động tác thuần thục nhanh chóng thay Tề Ái lau đi nước mắt trên mặt. "Đừng khóc, đại tiểu thư, anh không có quên em."

"Đại Sơn, em có thể. . . . . Mời anh ăn cơm trưa được không?"

Người bên cạnh trở nên oán trách, ánh mắt Đại Sơn liếc nhìn các thành viên trong đội Judo, bọn họ đều đang hâm mộ anh? Thật ra thì, anh và bọn họ đều không hiểu!

Vì cái gì các cô gái muốn làm quen với anh? Tướng mạo của anh không giống Phan An, là người có bề ngoài thô lỗ, nên sẽ không có cô gái nào thích mới phải?

Khi anh cự tuyệt những cô gái kia thì bọn họ giả vờ động viên an ủi, chỉ là đại tiểu thư và những cô gái kia không giống nhau, Huệ Đại Sơn thu hồi ánh mắt của mình, Huệ Đại Sơn tuyệt không cho phép bọn họ làm như vậy với đại tiểu thư.

"Đại tiểu thư, anh đi đổi quần áo, em ở chỗ này chờ anh...anh lập tức ra ngay."

Huệ Đại Sơn xoay người lại nhìn cô. "Mặc kệ bọn họ có nói những gì với em, em cũng đừng để ý, biết không?"

"Ừm! Em biết." Tề Ái sau khi lau khô nước mắt, mỉm cười ngọt ngào nhìn anh.

Nhìn Huệ Đại Sơn đi vào phòng thay quần áo, Vương Hạo Phàm cầm máy ghi âm bắt đầu hỏi .

"Tề Ái, tại sao anh ấy kêu bạn là đại tiểu thư? Bạn quen biết cậu ta sao?"

Giống như cô, cô hiểu rõ gia thế của Tề Ái nên thường trêu đùa gọi cô ấy đại tiểu thư, gọi nhiều thành quen.

Thì ra Huệ Đại Sơn và Tề Ái quen nhau! Nhưng mà giữa bọn họ thoạt nhìn không giống như bạn bè đã lâu không gặp mặt?

"Ừm! Lúc nhỏ cậu ta vẫn gọi mình như vậy, đại tiểu thư, đại tiểu thư, mình kêu anh ấy thay đổi cách xưng hô nhưng anh ấy vẫn không thay đổi được." Tề Ái len lén thở dài một cái, "Vì ba của Huệ Đại Sơn là quản gia của nhà chúng mình hơn hai mươi năm, cho nên anh ấy giống như ba đều gọi mình như vậy."

"Tôi biết rồi! Thì ra hai người không chỉ làm người đẹp và quái quật? Mà còn là cặp đôi thiên kim nhà giàu và con của quản

gia?" Vương Hạo Phàm cặp mắt trừng lớn nhìn Tề Ái.

"Ghét ghê! Hạo Phàm, bạn lại ăn nói linh tinh gì thế!" Tề Ái xấu hổ nắm tay Vương Hạo Phàm. "Cũng không phải là phim truyền hình lúc tám giờ, làm gì phải tới mức như vậy?"

Chương 2

Gian phòng được bố trí theo phong cách Châu Âu, bàn tròn trắng như tuyết kết hợp với tấm trải bàn ô vuông hoa văn màu đỏ, trên bàn đặt một bình hoa hồng với nét hoa văn tinh tế, ở phía trên cửa sổ đặt một con gấu Teddy, trong không khí bay mùi cà phê thơm dịu, thân hình cao to của Huệ Đại Sơn không hợp với phong cách nơi đây, làm cho anh hơi lúng túng, anh ho một tiếng để phá vỡ bầu không khí im tĩnh

"Đại tiểu thư, thời gian đã không còn sớm, chúng ta nên về?"

Nhìn đồng hồ, Huệ Đại Sơn phát hiện hai người đã ngồi ở quán cà phê này gần một giờ. Hai người đi dạo phố một mình, cô là đại tiểu thư từ nhỏ đã được mọi người cưng chiều vừa mới đi bộ một chút mà cô than mệt anh cũng không đành lòng, nên anh và cô vào một quán cà phê để nghỉ ngơi. Nhưng bọn họ đã ngồi ở đây gần một giờ, anh và cô mắt to trừng mắt nhỏ làm cho anh rất khó xử.

Khó trách Huệ Đại Sơn thiếu nhẫn nại, anh là người quê mùa căn phòng ưu nhã này rõ ràng không thích hợp với anh, hơn nữa ngồi trước mặt anh còn là một cô gái xinh đẹp, càng làm cho anh và cô trở nên khác biệt, các bàn ở bên cạnh cũng đã bàn tán xôn xao!

Sao một cô gái xinh đẹp lại có thể ngồi cùng bàn với một người đàn ông tầm thường như thế? Thật là hoa lại cắm bãi phân trâu mà .... (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Những lời nói này vào tai anh, cho dù da mặt anh có dày thì khi nghe cũng cảm thấy không được tự nhiên.

Còn nữa, rõ ràng cô nói muốn vào quán cà phê mà cô chỉ kêu một ly nước khoáng, chẳng lẽ cô đối với những món điểm tâm và đồ uống kia không động lòng thật làm cho người ta bội phục!

"Đại Sơn, anh không biết tên em là Tề Ái sao?" Tề Ái cầm ly nước khoáng trong tay uống một hớp, trên nét mặt cô biểu hiện mất mát.

Tề Ái trời sanh tính cách mềm mại, câu hỏi này không có chút khí thế dọa người, ngược lại cho người ta cảm giác cô đang làm nũng. Cô bình thường nói chuyện đều là dáng vẻ này, hơn nữa khi cô nói chuyện với Huệ Đại Sơn cô có cảm giác không biết phải làm sao .

Khi Tề Ái cùng Huệ Đại Sơn vào quán cà phê làm cô rất vui vẻ, được ngồi bên cạnh anh, được nhìn thấy anh, làm cho cô rất hạnh phúc! Cô không muốn lại tiếp tục là đại tiểu thư của anh!

Mấy ngày qua nếu cô rảnh rỗi, cô sẽ đi tìm Huệ Đại Sơn cùng ăn cơm, cùng đi dạo phố, chỉ cần có anh bên cạnh, cô liền vui vẻ.

Tám năm qua bên cạnh cô không có anh, cô sợ anh đã quên cô, cô sợ khi gặp lại họ sẽ như hai người xa lạ. Hiện tại xem ra cô đã lo quá xa rồi, họ vẫn có thể ở cùng bên nhau như lúc xưa

"Anh biết, đại tiểu thư." Huệ Đại Sơn thật sự không hiểu, đây là cái vấn đề gì? Lúc còn rất nhỏ thì anh đã biết tên cô là Tề Ái, anh làm sao có thể quên?

"Vậy tại sao anh cứ kêu em là đại tiểu thư?" Tề Ái bấu môi, buông ly nước đang cầm trên tay xuống, nắm lấy bàn tay của anh khẩn cầu. "Đại Sơn, anh kêu tên em được không?"

"Như vậy sao được? Đại tiểu thư chính là đại tiểu thư." Anh từ bé đã kêu như vậy nên không muốn thay đổi. "Đại tiểu thư, sắp tới giờ đóng cửa, chúng ta nên đi thôi!"

Không gian ở đây làm anh cảm thấy khó chịu, hướng chỉ thời gian đã trễ như vậy, anh sẽ đưa đại tiểu thư về kí túc xá của trường trước giờ đóng cửa là mười hai giờ.

"Ghét! Anh vẫn kêu em đại tiểu thư, em không quen như vậy! Nghe vậy thật sự rất chói tai! Đại Sơn, về sau anh hãy kêu tên em! Có được hay không?" Nhưng cô đã quên, cô có thể lôi kéo Huệ Đại Sơn cùng ăn cơm, cùng đi dạo phố mua đồ, là dựa vào tư cách "Đại tiểu thư" của mình, nếu không cô cũng không thể nào lôi kéo một người nhàm chán như Huệ Đại Sơn ra khỏi cửa.

Tề Ái dùng giọng điệu đại tiểu thư cáu kỉnh nói: "Còn nữa, người ta bây giờ chưa muốn trở về!"

Chỉ cần qua mười hai giờ, kí túc xá trường học sẽ đóng cửa, Huệ Đại Sơn liền không thể không chứa chấp cô một đêm rồi, Tề Ái trong lòng quyết định.

Huệ Đại Sơn thuê phòng ở bên ngoài trường học, trời khuya cũng không ảnh hưởng gì với anh, nhưng là trường học gác cổng

rất nghiêm, họ không tha thứ cho học sinh về trễ.

Huệ Đại Sơn liên tiếp nghe câu "Người ta" làm cho đầu anh cũng muốn hôn mê.

"Như vậy sao được? Đại tiểu thư, chúng ta vẫn là đi về nhanh thôi!" Anh rất kiên trì.

"Em mặc kệ, người ta đau chân quá, không đi được nữa." Tề Ái hoàn toàn bị lời nói của Huệ Đại Sơn kích động nói."Không về kí túc xá được thì cùng lắm tối nay em không trở về nữa!"

Cô phải ở bên cạnh anh. Cô muốn cùng anh bồi dưỡng tình cảm!

Hai hàng lông mày Huệ Đại Sơn nhíu lại. Chân đau? Đi không được? Tối nay họ chỉ đi dạo Công Ti Bách Hóa thôi mà! Cô làm sao mệt?

Anh nhìn đồng hồ thấy vừa kịp thời gian, đứng dậy cầm tất cả túi đồ của Tề Ái đi dạo tối hôm nay mua được. Huệ Đại Sơn quyết định đưa đại tiểu thư trở về kí túc xá an toàn.

"Đại tiểu thư, nếu em đi không được, anh công em về". Huệ Đại Sơn đi tới gần Tề Ái, quay lưng ngồi xuống trước mặt cô.

Cô muốn tiếp tục kéo dài thời gian, nhưng khi cô nghe có thể tiếp xúc thân mật với anh, Tề Ái không cần suy nghĩ, thân thể mềm mại của cô liền dán lên lưng anh.

"Oa! Tuyệt quá!" Tề Ái lập tức vui vẻ.

Phục vụ thay bọn họ mở cửa quán cà phê, hần nhìn bóng lưng của bọn họ đi khuất dạng vào trong đêm tạo nên cảnh tượng kì quái, một người đàn ông cao to, gương mặt bình thường, công sau lưng một cô gái đẹp, trên tay người đàn ông cầm mấy túi đồ bất chợt tạo thành tiếng vang.

Ai! Vì sao một cô gái xinh đẹp lại đi chung với một người đàn ông tầm thường như vậy? Thật lãng phí!

※※ ※※※※ ※※

Tâm tình Tề Ái rất tốt, hai chân mảnh khảnh của cô ôm eo của anh, cô thích cảm giác cùng Huệ Đại Sơn tiếp xúc thân mật, lưng của Huệ Đại Sơn rộng rãi.

"Đại Sơn, em muốn tới chỗ anh ở, anh công em tới phòng trọ anh được không?"

"Không được."

"Được mà! Anh công em đi đi!" Tề Ái nằm trên lưng Đại Sơn, nhìn gò má của anh. "Hôm nay em không muốn về kí túc xá trường học."

"Đại tiểu thư, một cô gái không nên nói như vậy, nếu em gặp phải người đàn ông xấu, em sẽ bị thiệt thòi."

"Em sẽ không gặp phải người đàn ông như vậy!" Tề Ái phát hiện Huệ Đại Sơn có gương mặt phúc hậu, cô nằm trên vai anh khuôn mặt nhỏ nhắn của cô gần gáy anh, đôi môi mềm mại nhẹ nhàng dán lên tai phải của anh."Đại Sơn, có anh ở bên cạnh em, anh sẽ giúp em có phải hay không?"

Toàn thân Huệ Đại Sơn tê dại, trong nháy mắt tất cả bắp thịt của anh đều căng thẳng .

Anh đứng im, vẻ mặt cứng ngắc, làm cho Tề Ái bật cười.

"Đại Sơn, anh căng thẳng? Bị em dọa sao ?"

"Đại tiểu thư, em đừng lộn xộn."

"Ha ha. . . . . Em có sao? Có sao?"

Tề Ái tiếp tục trêu đùa vành tai của anh, Huệ Đại Sơn là người đàn ông tốt, không uống công cô từ nhỏ yêu anh, cô yêu anh, anh là toàn bộ thế giới của cô.

"Nếu em còn lộn xộn nữa anh liền ném em xuống đường." Cô gái trên lưng không ngừng cọ sống lưng anh, Huệ Đại Sơn cố gắng làm cho mình bình tĩnh, anh cũng không phải Liễu Hạ Huệ, bản năng của người đàn ông sẽ làm cho anh muốn cô.

Huệ Đại Sơn trách mình không biết kiềm chế, anh biết mình không thể có suy nghĩ bất kính đối với đại tiểu thư, nhưng anh không khống chế được phản ứng sinh lý của mình.

Hoàn hảo bây giờ cô không thấy mặt anh.

Từ nhỏ cha mẹ đã nói với anh, Tề gia đối với gia đình anh có ân, cả đời này gia đình anh cũng không thể nào trả hết ơn cho Tề lão thái gia được.

Cho nên cha mẹ của Huệ Đại Sơn làm quản gia cho Tề gia được hai mươi năm, Tề lão thái gia tức ông nội của Tề Ái trước khi qua đời đã để lại di thư, ông không hi vọng Huệ gia vì báo ân mà bỏ lỡ mất tương lai phía trước

Họ nghe theo di nguyện của Tề lão thái gia liền rưng rưng rời đi, lúc đó Tề Ái và Đại Sơn học năm thứ tư tiểu học.

Cha mẹ Huệ Đại Sơn tuy đã rời khỏi Tề gia họ chưa bao giờ quên ơn xưa, vẫn ngày ngày cầu phúc cho Tề gia.

Trong nháy mắt đã qua tám năm, tại thành thị này anh gặp lại đại tiểu thư.

Từ nhỏ Huệ Đại Sơn đã được cha mẹ nhắc nhở Tề gia đối với bọn họ có ân, cho nên anh phải chăm sóc và bảo vệ đại tiểu thư thật tốt.

"Ha ha, anh mới không bỏ em xuống được!" Hai cánh tay dài trắng nõn của Tề Ái ôm chặt Đại Sơn, cả người cô dính vào lưng anh không khe hở. "Nói thật với em đi! Đại Sơn, anh thật lòng muốn ném em xuống đường sao?"

Tề Ái liếm lên vành tai Huệ Đại Sơn, cô hài lòng phát hiện phản ứng khác thường của anh.

Tề Ái lần nữa thấy anh rất tốt, cô phát hiện mình so lúc nhỏ càng yêu anh nhiều hơn, tình cảm nhớ nhung của cô lâu ngày tạo thành tình yêu say đắm.

Tề Ái ôm thân hình cường tráng của Huệ Đại Sơn, cả đời này cô quyết định theo anh.

Anh làm sao có thể ném cô xuống đường? Anh cố tỏ ra lạnh lùng, hi vọng cô ở trên lưng anh có thể ngoan một chút, chỉ là đại tiểu thư của anh không phải là một người dễ lừa gạt.

"Em biết chắc anh sẽ không làm vậy." Tề Ái dán trọn thân thể của mình lên lưng anh. "Đại Sơn, em không muốn trở về kí túc xá, anh dẫn em về nhà anh có được không?"

"Không được." Anh kiên quyết nói.

"Tại sao? Anh không dám dẫn em về nhà anh?" Tề Ái tiếp tục truy vấn, không đạt được mục đích cô không cam lòng. "Đại Sơn, anh sợ em sao?"

"Đại tiểu thư, em không cần kích động!" Cô rất nhẹ không phải là gánh nặng của anh, nhưng nếu thân thể mềm mại của cô vẫn giãy dụa loạn xạ, thì đối với "trạng thái sinh lý" của anh mà nói, chính là uy hiếp.

"Anh không thích đi cùng em? Có phải hay không?"

"Đại tiểu thư, anh không có nói như vậy."

"Ý của anh chính là như vậy."

Tề Ái đem đầu của Huệ Đại Sơn quay về phía mình, cô làm ra bộ dạng đáng thương.

Để có thể nhìn thấy nét mặt anh, hai chân Tề Ái kẹp chặt thắt lưng Huệ Đại Sơn, nửa người trên của cô đẩy lên, cô nhìn chăm chú vào mặt anh.

"Đại tiểu thư, anh không nói như vậy, cũng không nghĩ như vậy, anh thích cùng em ở chung một chỗ, chỉ là bây giờ thật đã trễ".

Huệ Đại Sơn là người đàn ông có tính cách nóng nảy, nhưng từ nhỏ đối với cô anh sẽ chưa bao giờ nổi giận, anh đối với cô chỉ có bao dung và cưng chiều.

Gặp lại lần nữa, Tề Ái cho là Huệ Đại Sơn sẽ giống như khi còn bé, dù cho cô có yêu cầu không hợp lý đến đâu thì anh cũng chấp nhận; nhưng không ngờ, sau khi anh trưởng thành, anh kiên trì với quyết định của mình. Làm Tề Ái giận đến nói không nên lời.

Huệ Đại Sơn không thể làm gì khác hơn thở dài một cái. "Đại tiểu thư, hôm khác em tới nhà anh chơi được không? Hôm nay đã trễ, anh đưa em trở về kí túc xá".

Tề Ái trên đường trở về kí túc xá rất bực mình, cô làm đủ mọi cách, nhưng vẫn không thay đổi được quyết định của Huệ Đại Sơn.

"Cái gì? Huệ Đại Sơn không chấp nhận bạn? Không thể nào?! Thì ra bạn cũng không phải bách chiến bách thắng (đánh đâu thắng đó), không gì không làm được nha!"

Vương Hạo Phàm đóng lại quyển tiểu thuyết nguyên bản đầy cộm trên đầu gối, tập trung chú ý vào Tề Ái người đứng ngoài cửa.

Chỉ hai phút nữa thôi, Tề Ái liền bị nhốt ngoài cửa kí túc xá.

Kí túc xá trường rất nghiêm! Nếu như bị huấn luyện viên trực bắt được, cô ấy sẽ bị cảnh cáo; nếu quy phạm ba lần, sẽ không được ở kí túc xá trong trường. Nhưng Tề Ái không quan tâm, cô ở kí túc xá trường là do người nhà lo lắng cho an nguy của cô, cho nên họ mới bắt buộc cô ở lại đây!

Chỉ là Tề Ái yêu Huệ Đại Sơn, sớm muộn gì cô ấy sẽ dọn ra ở riêng với Huệ Đại Sơn.

"Tề Ái, mình thật sự rất tò mò!"

"Cái gì?" Tề Ái nằm ở trên giường, khuôn mặt thất vọng.

"Tại sao bạn lại thích Huệ Đại Sơn? Thành thật mà nói, anh ta thật sự là một người đàn ông hấp dẫn vậy sao?"

Dù có rất nhiều người theo đuổi Tề Ái, trong trường có rất nhiều, ở bên ngoài còn nhiều hơn, người có tiền, có tài hoa, đẹp trai, dạng người nào cũng có....Tề Ái đều không chấp nhận, tại sao cô ấy lại cố tình thích một người đàn ông như Huệ Đại Sơn?

A! Tha thứ cho cô vì đã dùng những từ ngữ khó nghe để hình dung Huệ Đại Sơn, nhưng theo quan niệm thẩm mỹ của Vương Hạo Phàm thì người đàn ông cao to lực lưỡng cô sẽ trực tiếp cự tuyệt; còn nữa, trong mắt cô Huệ Đại Sơn căn bản cùng "Đẹp trai" không dính líu với nhau.

"Ưm hừm! Bạn không hiểu đâu!" Tề Ái vùi đầu vào gối.

"Bởi vì không hiểu cho nên mình mới hiểu kì! Bạn nói nhanh một chút cho mình nghe! Bạn rất cuộc thích Huệ Đại Sơn ở điểm nào?"

"Đại Sơn anh ấy rất tốt với mình. . . . ." Tề Ái nhớ lại quá khứ, ánh mắt trở nên mờ lung. "Từ xưa tới nay chưa có ai tốt với mình như vậy."

"Làm ơn đi Tề Ái, bạn có biết hay không, người đàn ông đối xử tốt với bạn, nếu đến nỗi có thể từ cửa phòng chúng ta xếp tới cửa trường học!" Mặt Vương Hạo Phàm trợn trắng, Tề Ái lúc nhỏ bị mù hay sao?

"Còn nữa, Huệ Đại Sơn đối xử tốt với bạn, tại sao lại cự tuyệt bạn? Cậu ta rất cuộc có phải là đàn ông hay không? Tự nhiên cự tuyệt một cô gái xinh đẹp?"

"Đại Sơn anh ấy xấu hổ!" Tề Ái đột nhiên ngồi dậy, vội vàng thay người trong lòng biện giải, "Anh ấy thật đáng yêu! Rõ ràng có cảm giác, nhưng vẫn đưa mình trở về."

"Như thế đã làm cho bạn vui mừng vậy sao?" Vương Hạo Phàm nói thêm một câu.

"Ừm! Anh ấy tốt như vậy, nhưng mình vui mừng không nổi." Tề Ái lại tiếp tục lăn ở trên giường."Haiz! Mình thật sự hi vọng. . . . ."

"Bạn có phải hay không hi vọng cậu ta biến thân thành đại sắc lang (Sói), đem bạn kéo về nhà ăn sạch sành sanh? Từ đó về sau bạn có thể Quang Minh Chính Đại đi theo cậu ta?"

"Hạo Phàm, bạn làm sao lợi hại như vậy?!" Bị nói trúng tâm sự, Tề Ái ngượng ngùng. "Vậy. . . . . Bạn cảm thấy mình rất dần phải không?"

Vương Hạo Phàm tiếp tục hỏi."Tề Ái, bạn có điều kiện tốt như vậy, có nhiều người theo đuổi như vậy, tại sao lại yêu cậu ta?"

"Mình không cần đàn ông đẹp trai." Tề Ái nói năng hùng hồn. "Lớn lên ý có khuôn mặt đẹp trai, lại hoa tâm làm cho người ta giận muốn chết? Mình khinh thường đàn ông nịnh nọt, mình chỉ muốn tìm một người đàn ông tốt, cả đời này mình và anh ấy sống cuộc sống bình yên."

"Bạn ngụy biện, đẹp trai cũng có nhiều loại nha!"

"Hạo Phàm, hiện tại trọng điểm không phải đẹp trai hay không!" Tề Ái gõ gối đầu, lớn tiếng kháng nghị. "Trọng điểm là anh ấy không muốn thân cận với mình!"

"Bạn tại sao có thể xác định Huệ Đại Sơn thích bạn?"

Vương Hạo Phàm lạnh lùng nói, không ngờ trúng tim đen của cô.

Tề Ái cứng người, nụ cười trong nháy mắt biến mất. "Ô. . . . .
. . . . . Mình không biết! Đại Sơn anh ấy rốt cuộc có thích mình hay không? Anh ấy rốt cuộc. . . . . Ô. . . . ."

Nhìn thấy cô ấy khóc, trong nháy mắt Vương Hạo Phàm cảm thấy mình tội ác tày trời, cô vội vã nhảy lên giường Tề Ái, cầm giấy lau đưa cô ấy.

"Được, được, đừng khóc, là mình không đúng, mình không nên hỏi bạn như vậy."

"Hạo Phàm, bạn giúp mình có được hay không?" Đôi mắt Tề Ái long lanh, đáng thương nhìn Vương Hạo Phàm.

"Bạn nói cái gì?"

"Bạn dạy mình làm sao để Huệ Đại Sơn "yêu" mình được không?"

"Này! Bạn xem mình là cái gì? Là sắc nữ chính hiệu hay sao?" Hai hàng lông mày Vương Hạo Phàm bắt đầu dựng ngược lên. "Người ta vẫn còn là một cô gái đơn thuần đó! Làm sao dạy bạn quyền rũ đàn ông?"

"Bạn không phải xem nhiều tiểu thuyết 'loại đó' sao? Bạn dạy mình đi!"

"Tiểu thuyết nào?"

"Bạn đã xem cuốn tiểu thuyết 'Phu nhân Bovary'!"

"Phu nhân Bovary? Là tiểu thuyết 'loại đó' à? Này! Mình xem là tiểu thuyết văn học của Mỹ!" Mắt Vương Hạo Phàm trợn trắng nhìn Tề Ái, sau đó mặt cô thể hiện sự gian xảo.

"Tề Ái, Huệ Đại Sơn nghe lời bạn như vậy, bạn ra lệnh cho anh ấy nằm im ở trên giường không nhút nhít, cho bạn muốn làm gì thì làm!"

"Nào có dễ như vậy, anh ấy còn không dẫn mình về nhà nữa là!" Tề Ái nghe Vương Hạo Phàm nói bắt đầu ảo tưởng.

Trời ạ! Nếu như cô có can đảm! Thì cô đã "ăn" người đàn ông này vào bụng của mình rồi, làm sao cô còn bị cự tuyệt.

"Mình cảm thấy thời cơ chưa tới? Không bằng lần sau bạn hẹn anh ấy đi dạo phố. Trực tiếp đem anh ấy lên giường!" Vương Hạo Phàm cười lạnh.

Không ngờ Tề Ái cũng có lúc gặp trắc trở, ai nha nha nha! Cô nhìn không ra nha, nhìn người không thể nhìn bề ngoài. Huệ Đại Sơn là người có bản lĩnh!

Vương Hạo Phàm thuận miệng đề nghị, Tề Ái lại nghiêm túc suy tính.

"Trực tiếp hẹn anh ấy lên giường, như vậy có thể hay không quá lớn mật?" Tề Ái suy xét.

"Ông trời ơi..! Bạn định làm như vậy thật à?" Vương Hạo Phàm lấy tay gõ đầu Tề Ái. "Bạn, hừm! Muốn một người đàn ông, có rất nhiều phương pháp, phương pháp ngu ngốc nhất chính là sử dụng thân thể của mình, biết không?"

"Ừm!" Tề Ái gật đầu một cái, ngay sau đó liền quấn Vương Hạo Phàm. "Nhưng mình rất yêu Huệ Đại Sơn! Nếu anh ấy không phát hiện mình yêu anh ấy, mình phải làm thế nào? Hạo Phàm, bạn chỉ mình đi! Bạn biết cách mà, phải không?"

Vương Hạo Phàm cực kỳ ảo não nhìn Tề Ái.

"Tề Ái, mình không có kinh nghiệm yêu đương, làm sao dạy bạn?"

"Hạo Phàm, mình thấy bạn có nhiều phương pháp, bạn làm quân sư của mình! Có được hay không?"

Hai mắt Tề Ái long lanh nhìn Vương Hạo Phàm, Vương Hạo Phàm đầu hàng.

"Được, được, mình đồng ý giúp bạn, nếu như bạn không sợ bị mình phá hư."

Ngay cả cô còn không có cách nào cự tuyệt khẩn cầu của Tề Ái, thì Huệ Đại Sơn là người đàn ông như thế nào? Thế nhưng có thể cự tuyệt Tề Ái.

Cậu ta giỏi, cậu ta thật sự quá giỏi!

Chương 3

Trong phòng tập luyện Judo, trong mắt Tề Ái chỉ có hình ảnh của Huệ Đại Sơn những người còn lại bị cô xem như không khí

Tề Ái biết buổi trưa vào các ngày thứ hai, ba, tư, năm trong tuần, Huệ Đại Sơn sẽ tập luyện trong xã đoàn khoảng bốn mươi lăm phút, sau đó anh sẽ ăn trưa, cô đến xã đoàn đợi anh luyện tập xong sẽ cùng cô ăn cơm trưa. <http://diendanlequydon.com>

"Hừ! Hàaa...! Hừ!" Trên sàn thi đấu Huệ Đại Sơn vừa ném một người đàn ông qua vai tạo thành một vòng cung xinh đẹp.

Tề Ái nhìn Huệ Đại Sơn một cách sùng bái, trong khoảng khắc đó lại có người tới quấy rầy cô.

"Hừm! Em gái xinh đẹp, lại tới tìm Huệ Đại Sơn sao? Em chịu khó thiệt đó!"

Dư Gia Hi vừa thay xong võ phục, đứng tại chỗ vận động làm ấm người, nhìn thấy bóng dáng của Tề Ái, hần liền không nhận được chạy tới, trò chuyện với cô.

"Hi! Đàn anh."

Mặc dù cô không thích có người quấy rầy cô xem Huệ Đại Sơn luyện tập, nhưng Dư Gia Hi là bạn bè thân thiết của Huệ Đại Sơn trong xã đoàn, nên cô miễn cưỡng cùng anh trò chuyện.

"Huệ Đại Sơn thật tốt số, mỗi ngày đều có cô gái theo đuổi cậu ta. Đúng rồi, em gái xinh đẹp, em chưa bị Huệ Đại Sơn cự tuyệt sao?"

Tề Ái trừng mắt liếc hắt một cái, không trả lời.

Mặc dù Dư Gia Hi rất muốn tiếp tục nói chuyện với người đẹp, nhưng thấy nét mặt Tề Ái không hoan nghênh anh, anh liền quay về luyện tập.

Hừ! Cô gái này, nghĩ muốn nhúng nhàm Huệ Đại Sơn, không có cửa đâu! Vì Huệ Đại Sơn không thích những cô gái ngày nào cũng tới tìm cậu ta.

Bên trong sân tập luyện, các mọi người đang kịch liệt vận động, Tề Ái ngồi bên cạnh vẫn chăm chú nhìn Huệ Đại Sơn.

Sau khi luyện tập xong, Huệ Đại Sơn đi ra ngoài thấy Tề Ái mỉm cười nhìn anh, anh nhú mồm.

"Đại tiểu thư, tại sao em lại ở chỗ này? Ăn cơm chưa?"

"Em chờ anh cùng nhau ăn cơm!"

"Giờ nghỉ trưa sắp hết rồi."

"Không quan hệ, anh nhanh đi thay quần áo." Tề Ái nhìn cười ngọt ngào anh.

Cô đã chờ anh rất lâu, anh không đành lòng trách cô, anh vội vàng đi thay quần áo.

"Đại tiểu thư, em chờ anh một chút, anh lập tức ra ngay."

Nghe câu nói quen thuộc, Tề Ái gật đầu.

Mặc kệ anh muốn cô chờ bao lâu, cô đều nguyện ý.

Chỉ là hôm nay đợi Huệ Đại Sơn, không chỉ có một mình Tề Ái.

Huệ Đại Sơn từ phòng thay đồ đi ra, có hai cô gái liền đi đến trước mặt anh.

"Huệ Đại Sơn, hiện giờ anh có rảnh không? Bạn của em muốn nói chuyện với anh."

Một cô gái trong đó nắm tay Huệ Đại Sơn, chặn lại đường đi của anh.

"Thật xin lỗi, tôi không rảnh."

Huệ Đại Sơn phản xạ có điều kiện rút tay ra, anh sợ cô đợi lâu nên anh không khống chế sức lực, khiến cho cô gái trước mặt lao đảo lui về phía sau mấy bước.

"Này! Sao Anh đẩy tôi?"

Cô gái ấy nhìn anh tức giận, nhìn sang bạn học mình hỏi: "Tiểu Mẫn, bạn nói anh ấy rất điệu dàng? Tôi thật không ngờ bạn lại thích người đàn ông thô lỗ như thế này?".

"Tôi xin lỗi, cô có sao không?"

Sắc mặt Huệ Đại Sơn nặng nề nhìn hai cô gái, chẳng lẽ các cô đến tỏ tình với anh?

Người được gọi là Tiểu Mẫn hai gò má đỏ bừng, cúi đầu không dám nhìn anh.

"Đại Sơn, các cô ấy là ai?" Tề Ái đi đến chen vào giữa hai cô gái, đứng bên cạnh anh. "Anh biết họ sao?"

Dám mắng Huệ Đại Sơn của cô thô lỗ? Rõ ràng là các cô ấy không lẽ phép, lại còn dám nói vậy?

"Không biết." Huệ Đại Sơn đứng ở phía trước che chở cho Tề Ái. "Xin lỗi hai vị, mới vừa rồi tôi không cố ý."

Gật đầu chào hai cô gái, Huệ Đại Sơn nắm tay Tề Ái rời khỏi trong ánh mắt ngỡ ngàng của tất cả đội viên Judo.

"Đại Sơn, sao anh được nhiều cô gái hoan nghênh vậy?"

Tề Ái không khẩu vị để ăn nữa quay sang nhìn Huệ Đại Sơn chằm chằm, đây không phải lần đầu tiên cô gặp các cô gái tỏ tình với anh.

"Anh sẽ không. . . . . cùng những cô gái kia qua lại chứ?"

"Đại tiểu thư, ăn nhanh lên, giờ nghỉ trưa sắp hết rồi."

Huệ Đại Sơn liếc mắt nhìn đĩa mỳ Ý trước mặt Tề Ái, cô mới ăn có hai nĩa.

"Đại tiểu thư, không phải em học tiết đầu sao? Ăn nhanh lên còn về trường học, nếu không sẽ không kịp."

"Ừm!" Tề Ái gật đầu, sau đó lại mãnh liệt lắc đầu."Đại Sơn, em hỏi anh trước! Sao Anh lại nói sang chuyện khác?"

Hừ! Cô mới không dễ bị gạt! Tề Ái không chịu ăn bất cứ thứ gì.

Cô từ nhỏ đã hay cáu kỉnh, khi lớn lên cô đã biết tự kiềm chế, nhưng gặp Huệ Đại Sơn cô không che dấu tính cách của mình.

"Anh cũng không biết có nhiều cô gái hoan nghênh anh như vậy, mấy cô gái đó anh không quen biết, sao anh có thể cùng qua lại cùng họ?"

Huệ Đại Sơn cũng không hiểu, tại sao lại có nhiều cô gái thích anh, mỗi ngày đều có cô gái đến tỏ tình với anh. Anh cũng không muốn để ý đến.

Anh trả lời câu hỏi của Tề Ái, rồi cầm nĩa đưa cho cô.

"Đại tiểu thư, em ăn nhiều một chút, nhìn em gầy quá."

Trong mười phút , Huệ Đại Sơn đã ăn cơm xong, mà Tề Ái ăn cũng sắp hết. Từ lúc còn nhỏ, hai người bọn họ thường cùng nhau ăn cơm, Huệ Đại Sơn luôn quan tâm và dụ dỗ cô ăn.

Nghe được câu trả lời, Tề Ái mỉm cười hài lòng, Huệ Đại Sơn từ nhỏ đã hay thẹn thùng.

"Đại Sơn, anh dứt em ăn có không được?"

Cô làm nũng với anh, Tề Ái không quan tâm đến việc cô và anh đang ăn cơm ở gần trường học. Trừ người trong nhà, Huệ Đại Sơn là người thân nhất với Tề Ái, ở trước mặt anh cô mới có thể là mình chân thật nhất.

"Hừm! Nghe thật hạnh phúc! Các người muốn làm như vậy sao? Huệ Đại Sơn, chuyện như vậy mà em cũng làm?"

Dư Gia Hi và đội trưởng Lâm Tùng Thiết ở bên đường thấy Huệ Đại Sơn và Tề Ái, liền đi theo bọn họ vào tiệm ăn, hai người bọn họ ngồi phía sau Huệ Đại Sơn, vừa ăn cơm vừa làm đội chó săn .

Huệ Đại Sơn và cô gái xinh đẹp này là đề tài bất quá tiêu biểu của đội! Dư Gia Hi không quan tâm, hẳn chỉ không hi vọng cô gái xinh đẹp này là bạn gái của Huệ Đại Sơn.

Lúc Tề Ái yêu cầu Huệ Đại Sơn dứt cô ấy ăn, thì người nghe lén ở phía sau Dư Gia Hi thiếu chút nữa phun ra canh đang

ăn.

"Đàn anh, anh nghe lén chúng tôi nói chuyện?"

Tề Ái đỏ mặt nhìn chằm chằm người ở sau lưng Huệ Đại Sơn, không biết hẳn nghe được bao nhiêu? Mới vừa rồi cô ghen mặt chắc là rất xấu.

"Không có! Người đẹp, anh không phải cố ý nghe hai người nói chuyện, anh cùng đội trưởng đi ăn cơm vừa vặn nghe được!"

Dư Gia Hi giải thích, khuỷu tay của hắn thuận thế đẩy về sau lưng Huệ Đại Sơn.

"Đại Sơn, cô ấy là bạn gái của em sao? Tại sao cô ấy lại hung dữ như vậy? Nơi này có nhiều người đang nhìn, em phải dạy dỗ lại bạn gái mình mới được? Em đó! Tính cách thật thà, bị em gái xinh đẹp này ăn hiếp!"

Dư Gia Hi cố tình nói lớn tiếng, thu hút nhiều người xem.

Có rất ít người đàn ông chịu đựng được cô gái ở trước mặt mọi người ngang ngược, thật là mất mặt!

Bị đang anh phê bình, Tề Ái mặt đỏ bừng, nhưng tính tự ái cao làm cho cô không thể lùi bước.

"Đại Sơn, em muốn anh đút em ăn." Hai Tề Ái má đỏ bừng, thở phì phò, dám đùa bỡn cô, Tề Ái nổi cáu."Nhanh lên một chút!"

Huệ Đại Sơn đánh về phía sau đột ngột, lập tức thấy nghe tiếng hét thảm của Dư Gia Hi.

"Ừm hừm! Em giết người! Dám đánh lén anh? Đại Sơn, em có phải không muốn sống hay không?"

"Đàn anh, nghe lén người khác nói chuyện và tung tin đồn lung tung là hành vi xấu."

Anh biết bọn họ sẽ về xã đoàn nói lung tung, Huệ Đại Sơn giả làm người xấu cảnh cáo bọn họ.

Không lay chuyển được mệnh lệnh ngang ngược của Tề Ái, anh lấy nữa từ trong tay cô, đút thức ăn vào miệng cô.

Chuyện này cũng không phải là lần đầu tiên.

Huệ Đại Sơn không nói bọn họ biết, anh từ nhỏ đã đút đại tiểu thư ăn, nếu anh và đại tiểu thư không bằng tuổi thì anh cũng đã là bà vú của đại tiểu thư !

Động tác của Huệ Đại Sơn tỉ mỉ, anh dùng nửa cuốn sợi mì đưa vào miệng Tề Ái.

"Đại tiểu thư, em ăn nhiều một chút."

Mới mấy năm không gặp, bộ dáng mảnh khảnh của Tề Ái làm Huệ Đại Sơn đau lòng, nếu anh ở bên cạnh cô, tuyệt đối sẽ không để cô gầy như vậy.

Hai vị phía sau cầm đều muốn rớt xuống vì kinh ngạc, Đại Sơn ở trước mặt mọi người dứt đồ ăn cho cô gái kia?!

"Đại Sơn. . . . . Cô ấy nói gì em cũng làm sao? Chuyện tổn thương lòng tự trọng như vậy em cũng làm?"

Dư Gia Hi vẫn cho Huệ Đại Sơn là một người lãnh khốc vô tình, mặc kệ là cô gái xinh đẹp như nào hấn cũng không động lòng.

Hấn và đội trưởng Thiết đều muốn Huệ Đại Sơn làm nhân vật trung tâm của đội Judo, vì tương lai họ sẽ đem đội Judo giao cho Đại Sơn!

Nhưng không ngờ, người hoàn mỹ trong lòng họ lại bị một cô gái ép tới gắt gao.

Theo kinh nghiệm của bọn họ, đội viên nào bắt đầu yêu đương, bất luận nam nữ, đều lần lượt rời khỏi đội. Bởi vì tình yêu luôn chiến thắng tất cả.

Học và yêu đã khó bảo toàn rồi, câu lạc bộ là gì chứ? Sinh viên bắt buộc hoàn thành ba loại học phần, câu lạc bộ là cái không cần thiết nhất.

Đội trưởng và bọn họ không quen bạn gái, không phải bọn họ không có người theo đuổi, bọn họ không muốn vì phụ nữ mà lãng phí thời gian, họ tập trung vào câu lạc bộ, làm cho câu lạc bộ càng lớn mạnh, đội viên càng nhiều, bọn họ hy vọng sẽ có

một người mạnh mẽ để nối nghiệp, khi bọn không còn làm nữa, người đó sẽ đem đội Judo làm cho lớn mạnh hơn.

Bọn họ chọn trúng Huệ Đại Sơn là học sinh mới nhập học, nhưng không ngờ cậu ta bị tình yêu làm cho mù quán.

Nhìn Đại Sơn bây giờ khác nhau một trời một vực với ngày thường, làm cho Dư Gia Hi giận đến nghiến răng.

"Đại tiểu thư, em ăn nhiều một chút, có được không?"

Huệ Đại Sơn dịu dàng nhìn Tề Ái, anh lập ra một kế hoạch, trong thời gian ngắn nhất đem đại tiểu thư về bèo .

"Được." Tề Ái miệng đầy sợi mì nở nụ cười, mắt cô nhìn hai người phía sau Huệ Đại Sơn đang hoảng sợ đến ngớ ngẩn.

"Đại Sơn, anh bảo bọn họ đi đi! Nhìn bọn họ làm em không muốn ăn."

Hừ! Hai người này thật đáng ghét, quấy rầy cô và Đại Sơn ăn cơm, nói xằng nói bậy, còn nghĩ muốn dạy hư Đại Sơn của cô, coi như bọn họ và Đại Sơn ở cùng một xã đoàn, cũng không nên khi dễ người như vậy chứ?

Tầm mắt Huệ Đại Sơn lạnh lùng quét qua hai người sau lưng là Dư Gia Hi và Lâm Tùng Thiết.

"Đàn anh, nếu các anh ăn no rồi thì nhanh rời đi, không cần chiếm chỗ của người khác".

"Này! Đại Sơn, em thấy sắc quên bạn?" Dư Gia Hi không còn gì để nói, về mặt bi phần "Em làm cho chúng tôi quá thất vọng!"

Kế hoạch của hắn và đội trưởng còn chưa có triển khai! Thế nhưng đã bị bóp nát từ trong trứng nước?!

"Đàn anh, nét mặt của anh cũng quá khoa trương? Anh có gia nhập vào đội kịch sao?" Huệ Đại Sơn không chút do dự tố cáo Gia Hi.

"Em! Em Em Em . . . . . Không có lẽ phép! Làm sao em có thể hoài nghi sự trung thành của anh đối với đội Judo? Anh sống là đội viên đội Judo, chết là ma đội Judo, anh sao có thể đi tham gia câu lạc bộ khác?"

Hôm nay Dư Gia Hi đã thấy rõ diện mạo thực Huệ Đại Sơn, thì ra Huệ Đại Sơn không giống như người mà bọn họ tưởng tượng, xem ra kế hoạch của hắn và đội trưởng phải ngừng lại.

"Đàn anh, em không tiễn!" Huệ Đại Sơn không để ý tới hai người họ, đem bọn họ xem như không khí, động tác chuyên chú cuốn mỳ Ý lên, nghiêm túc dứt cho đại tiểu thư ăn!

Không có việc gì quan trọng hơn việc này.

Dư Gia Hi nhìn chằm chằm cô gái phá hư kế hoạch của hắn

.

Tề Ái cũng không chịu yếu thế nhìn chằm chằm hẳn.

※※ ※※

"Đại Sơn, tại sao anh lại đút em ăn bánh ngọt?"

Tề Ái bất mãn nhìn chằm chằm khối bánh ngọt trước mắt, đó là đồ ăn cô thích nhất. Nhưng thích thì thích, cô đã ăn hai phần ba khối bánh ngọt này rồi, ăn nữa sẽ làm cô nôn! Tề Ái chán ghét đẩy tay Huệ Đại Sơn ra.

"Lấy ra, em không ăn nữa! Anh muốn đem em biến thành tiểu Trư à?"

"Đại tiểu thư, em gầy hơn so với trước kia, ăn nhiều một chút, mập lên mới đẹp."

Thất lưng cô mảnh khảnh, người khác nhìn vào rất thích, nhưng Huệ Đại Sơn không thích, anh muốn đem Tề Ái nuôi thành tiểu Trư.

"Em rất gầy sao?" Tề Ái cúi đầu xem xét thân thể của mình, cái đầu nhỏ quay trái quay phải kiểm tra, sau đó mím môi hỏi: "Đại Sơn, có phải anh chê dáng người em hay không xấu?"

Tề Ái kéo tay Huệ Đại Sơn đặt lên ngực mình. "Mặc dù em gầy, nhưng nơi này dậy thì rất tốt! Đại Sơn, anh sờ xem, nơi này không giống khi còn bé nữa!"

Anh không ngờ Tề Ái làm như vậy, tay Huệ Đại Sơn đung lên nơi đây đà nhất của cô.

"Đại tiểu thư, sao em có thể làm như vậy!"

Huệ Đại Sơn vội vàng thu tay lại, trong nháy mắt hai gò má đỏ lên, ngực của đại tiểu thư thật mềm, anh đã nhanh chóng thu bàn tay lại nhưng lòng bàn tay anh vẫn còn cảm giác mềm mại.

Tề Ái ngồi lên đùi cường tráng của anh, dựa cả người vào anh, cô bắt đầu tiến hành kế hoạch của mình.

Tề Ái và Vương Hạo Phàm đã thảo luận rất lâu, Vương Hạo Phàm cho là đàn ông nên chủ động nhưng với tính cách của Huệ Đại Sơn thì không, nên cô phải chủ động với anh, bởi vì anh sẽ không bao giờ tỏ tình với cô.

Dĩ nhiên, bước đầu tiên là làm cho Huệ Đại Sơn dẫn cô về phòng anh.

Cuối cùng ông trời cũng giúp cô, buổi tối thứ sáu, kí túc xá nữ cúp điện, nguyên nhân là do con chuột cắn đứt dây điện của máy phát điện, nên không cách nào khôi phục lập tức, lợi dụng cơ hội này Tề Ái tiến vào phòng ở của anh.

Tắm sữa tắm cùng loại với Huệ Đại Sơn, cô bước ra khỏi phòng tắm, Huệ Đại Sơn gọi cô đến ăn điểm tâm là món cô thích nhất.

Sau khi ăn uống xong, Tề Ái không quên mục đích tối hôm nay cô đến đây!

Tối nay, cô nhất định leo lên giường "ăn" sạch sành sanh anh.

Bất chợt cô nhớ tới nụ cười quý dị của Vương Hạo Phàm, Tề Ái đánh cuộc cùng Vương Hạo Phàm xem tối hôm nay cô có thể trải qua đêm đầu tiên lãng mạn với anh hay không?!

Cô nhất định sẽ không thua! Người thắng cuộc sẽ được ăn vặt miễn phí một học kì, Tề Ái không muốn lãng phí tiền tiêu vặt.

Chương 4

"Đại Sơn, anh thấy ngực em có lớn không?" Tề Ái ôm cổ Huệ Đại Sơn, lấy ngực của mình cọ xát vào bộ ngực cứng rắn của anh, bộ dạng cô giống như mèo con khấn cầu chủ nhân an ủi. "Đại Sơn, anh sờ thử xem!"

"Đại tiểu thư. . . . ." Thân thể Huệ Đại Sơn cứng đờ, anh không biết phải phản ứng như thế nào, không ngờ cô lại lớn mật khiêu khích anh. "Như vậy không tốt lắm, em đi xuống được không?"

"Không được." Cô không chịu nổi thái độ cương trực của anh, Tề Ái muốn anh tỏ rõ thái độ. "Đại Sơn, anh cho em biết, anh rốt cuộc có thích em không? Giống như một người đàn ông thích một người phụ nữ."

Cô muốn xác định Huệ Đại Sơn có phải bởi vì ân tình xưa mà đối xử tốt với cô, cô không hy vọng Huệ Đại Sơn vì báo ân mà đối xử tốt với cô.

"Đại tiểu thư."

"Anh gọi đại tiểu thư một lần nữa xem!" Cô không biết đã cảnh cáo anh bao nhiêu lần, Trán Tề Ái đập vào trán Huệ Đại Sơn. "Đại Sơn, nếu anh còn gọi em là Đại tiểu thư, em liền trừng phạt anh."

"Đại. . . . ." Anh kịp thời sửa lại lời nói. "Em muốn trừng phạt anh như thế nào?"

Hai người ngồi quá gần, nên toàn bộ hơi thở của cô đều phun vào mặt anh.

Qua một lúc lâu, Tề Ái không biết phải trừng phạt làm sao, hai mắt trừng lớn, cô cong môi lên như chuồn chuồn lướt nước hôn anh một cái. "Nếu anh còn gọi em như vậy, em liền hôn anh!"

Đây là nụ hôn đầu của cô, Tề Ái không hối hận vì đã chủ động hôn anh, dù sao cô cũng muốn "ăn" Huệ Đại Sơn!

Huệ Đại Sơn vô lực thở dài đây rốt cuộc là trừng phạt hay là khích lệ? "Đại tiểu thư, anh. . . ."

Vừa nghe anh gọi đại tiểu thư, Tề Ái lập tức phùng má, miệng nghiêng về phía trước, Huệ Đại Sơn còn chưa nói hết câu, cô dán đôi môi đỏ mọng mềm mại của cô đụng vào hàm răng trắng của anh.

Anh thở dài lui ra sau, bưng lấy mặt của Tề Ái cẩn thận kiểm tra môi cô. "Đại tiểu thư, em có sao không? Có bị thương hay không?"

Huệ Đại Sơn nghiêng người kiểm tra liền bị một cái hôn công kích, nhìn đại tiểu thư của anh không biết trừng phạt hay là khích lệ anh.

Tề Ái liếm khóe môi đau đớn, giống như Tiểu Miêu bị chọc giận gầm nhẹ: "Anh gọi nữa xem! Anh gọi mấy lần, em liền hôn anh mấy cái."

Huệ Đại Sơn dở khóc dở cười nhìn Tề Ái, từ nhỏ anh đã không có biện pháp nào đối với đại tiểu thư; được rồi! (Edit bởi Diễm đàn Lê Quý Đôn). Anh thực sự rất muốn cùng cô chơi trò hôn nhẹ, chỉ vì ngại thân phận, nên anh không dám làm quá phận, hiện tại nếu như cô muốn anh, anh cũng chỉ có thể thuận theo chấp nhận cô.

"Hôn là không phải như vậy, đại tiểu thư."

"Dậy! Anh còn nói?"

"Đại tiểu thư!" Huệ Đại Sơn hôn Tề Ái. "Em có muốn biết hôn là như thế nào không?"

"Ah?" Tề Ái tức giận nhìn anh cố chấp, anh nói gì đều không lọt vào lỗ tai cô. Anh vừa mới nói cái gì? Cô tức giận, nên không có nghe cẩn thận, "Đại Sơn, anh nói cái gì?"

"Hôn." Huệ Đại Sơn mỉm cười nhìn đôi môi mềm mại đỏ mọng của Tề Ái.

Đầu tiên anh nhẹ nhàng đụng chạm, không giống như cô thô lỗ đụng anh, bốn phiến môi chạm vào nhau, Huệ Đại Sơn nhẹ nhàng dùng đầu lưỡi cạy ra hàm răng của Tề Ái, thưởng thức vị ngọt ngào trong miệng của cô.

Hơi thở Tề Ái trở nên dồn dập, Huệ Đại Sơn dùng đầu lưỡi xâm nhập, bắt đầu chơi đùa với cái lưỡi của cô.

Huệ Đại Sơn nhìn phản ứng xấu hổ của cô, gương mặt Tề Ái đỏ ửng động lòng người bộ dáng thật sự hấp dẫn, anh không tự chủ lần nữa cúi thấp đầu, ngậm lấy đôi môi mềm mại của cô mút nhẹ .

"Đại Sơn, em còn muốn." Tề Ái chủ động mở cánh môi, hoan nghênh anh xâm lấn. "Hôn!"

Cái hôn vừa rồi, thật giống như trong giấc mộng của cô! Tề Ái tiến sát vào lồng ngực Huệ Đại Sơn, lần nữa ra lệnh và bắt buộc anh hôn cô.

"Đại tiểu thư, cô gái tốt không nên làm như vậy."

Tránh cho mình mất khống chế, Huệ Đại Sơn đẩy người trong ngực ra, sau đó Tề Ái liền lớn tiếng kháng nghị.

"Không cho phép anh đẩy em ra." Tề Ái lập tức dỉnh trở về, đầu dán vào ngực Huệ Đại Sơn trừng mắt nhìn anh."Đại Sơn, em muốn hôn, anh hôn em đi!"

Làm sao trở thành như vậy? Huệ Đại Sơn hối hận mình vừa rồi nhất thời xúc động, tính cách đại tiểu thư từ nhỏ đã là như vậy, cô muốn gì thì làm nấy không ai cản được cô.

Tề Ái yêu cầu khiến Huệ Đại Sơn có chút chịu không nổi, bởi vì thân thể mềm mại của cô di chuyển trên đùi của anh, làm cho anh có "phản ứng sinh lý", nếu cô cứ tiếp tục như vậy, anh sẽ không khống chế được chính mình.

Nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của Huệ Đại Sơn, Tề Ái lần nữa cảm thấy hỗn loạn, anh mới vừa tích cực chủ động như thế nào lập tức liền biến thành như vậy? Cô và anh chỉ mới hôn có một lần! Cô còn muốn nhiều hơn nữa.

Huệ Đại Sơn cũng rất phiền não, thân thể của anh cũng muốn tiếp tục, nhưng trong lòng anh lại không ngừng do dự, rốt cuộc anh nên làm như thế nào cho phải đây? "Đại tiểu thư, chúng ta. . . . ."

Hắn và đại tiểu thư có thể phát triển sao? Huệ Đại không phải là loại người không chịu trách nhiệm, chỉ là anh sợ Tề Ái không cho anh có cơ hội chịu trách nhiệm.

Đại tiểu thư thích anh sao? Cô có phải tò mò nên muốn cùng anh vui đùa hay không? Người nhà đại tiểu thư biết được sẽ phản ứng như thế nào? Huệ Đại Sơn bắt đầu suy nghĩ về những vấn đề sau này, nên không dám tiến thêm bước nữa với đại tiểu thư.

Tề Ái thấy Huệ Đại Sơn rơi vào trong chính suy nghĩ của mình, cô ôm lấy mặt anh, mãnh liệt hôn anh. Rèn sắt phải rèn lúc còn nóng, cô tuyệt đối không cho anh thời gian suy nghĩ, nếu không cô không biết phải làm sao.

Đây là Hạo Phàm dạy cô, Hạo Phàm nói tiểu thuyết tình yêu đều là như vậy, cho nên cô càng phải hăng hái dũng cảm tiến tới.

"Em. . . . . Ừm!" Môi Tề Ái đụng vào răng anh, Huệ Đại Sơn cau mày đẩy cô ra. "Đại tiểu thư, anh mới vừa nói với em,

hôn môi không phải như vậy."

"Em biết rõ! Anh cũng không phải dạy học sinh tiểu học, nói một lần em liền biết."

"Em tại sao lại không làm được?"

"Ai kêu anh không cho em hôn!" Tề Ái cong đôi môi đỏ mọng bất mãn kháng nghị, "Đại Sơn, anh đẩy em ra, anh có phải hay không không thích em? Anh rất ghét em sao?"

"Anh không có." Huệ Đại Sơn cảm thấy đau đầu nhìn Tề Ái. "Đại tiểu thư, em như vậy anh rất khổ sở."

"Ý của anh là anh cũng yêu em có phải hay không?" Tề Ái thất vọng hỏi.

"Đại tiểu thư, em yêu anh thật sao?" Huệ Đại Sơn hỏi ngược lại cô. "Giống như một người phụ nữ yêu một người đàn ông?"

"Đương nhiên! Đại Sơn, cái gì em cũng cho anh, anh còn không hiểu sao? Này! Em thật muốn khóc nha! Người ta là cô gái đơn thuần? Làm ra bộ dáng này, như thế nào có thể chưa lâm trận đã lùi bước?" Tề Ái mãnh liệt lắc đầu than thở. "Khó trách Hạo Phàm mắng anh là một người đàn ông lòng dạ sắt đá, hỏi em tại sao lại yêu anh giống như một con ngốc?"

"Hạo Phàm là bạn cùng phòng của em? Sao cô ấy lại nói như vậy? Hà?"

Đại tiểu thư thiếu chút nữa bị anh làm cho tức tới khóc, Huệ Đại Sơn vội vàng ôm cô, an ủi tâm hồn bị tổn thương của cô.

"Người ta đã tỏ tình với anh nhiều lần như vậy, anh đều không chịu đáp ứng em...em mới phát hiện ra em rất đần! Biết như vậy em sẽ không ra ám hiệu với anh, mà trực tiếp nói với anh?"

Tề Ái nói xong câu đó, nhìn Huệ Đại Sơn. Trong lòng anh đang do dự cái gì, cô vô cùng rõ ràng; nhưng là, cô chờ đợi thật là khó chịu nha!

Huệ Đại Sơn nhìn Tề Ái tới gần, anh giơ tay lên chặn cô lại. "Đại tiểu thư, đừng đụng nữa, em sẽ bị thương."

"Anh này giờ không nói gì, em không biết anh đang suy nghĩ cái gì!"

Trừ cường hôn anh ra, cô không còn cách nào để thu hút sự chú ý của anh?.

"Anh không nói lời nào! Em. . . . . Ô. . . . . Không được không được! Anh không cần nói." Tề Ái sợ nghe Huệ Đại Sơn nói ra lời cự tuyệt, cho nên cô vội vàng che miệng anh lại.

"Đại Sơn, bắt đầu từ bây giờ em hỏi anh, anh chỉ cần gật đầu."

Huệ Đại Sơn bị che miệng không thể làm gì khác hơn là gật đầu một cái.

"Đại Sơn, anh cũng yêu em, có phải hay không?" Tề Ái sử dụng cách thức của bọn bỉ ổi, ép buộc Huệ Đại Sơn thừa nhận. "Anh gật đầu nhanh một chút, có phải hay không?"

Thật sự là gặp cướp mà, xem ra tối nay anh không thoát khỏi lòng bàn tay của cô.

"Anh không gật đầu?" Hai mắt Tề Ái trừng lớn, không có kiên nhẫn hỏi .

Huệ Đại Sơn sợ cô không khống chế được tâm tình sẽ khóc, anh vội vàng gật đầu.

"Ừm! Ý của anh là yêu em có phải hay không?" Tề Ái hài lòng cười, sau đó lại hỏi một câu hỏi khó khăn. "Anh yêu em, em cũng yêu anh, vậy em làm bạn gái anh có được hay không?"

Tề Ái khẽ nhếch khóe môi lộ ra nụ cười mê người, Huệ Đại Sơn nhất thời ngây dại, anh thuận theo ý của cô gật đầu.

"Oa! Tuyệt quá!" Tề Ái hoan hô một tiếng sau đó lại chơi tiếp trò chơi "Em hỏi anh gật đầu". "Vây. . . . . Đại Sơn, buổi tối hôm nay anh có thể hay không đem em trở thành người của anh? Em muốn cùng anh làm. . . . . Làm chuyện yêu đương!".

Vừa nói xong, hai má Tề Ái lập tức đỏ bừng.

Làm sao có thể? Nhịp tim Huệ Đại Sơn trong nháy mắt tăng mạnh, thân thể cứng đờ, trong khoảng thời gian đó anh không biết phải làm sao.

"Em mặc kệ! Anh mau gạt đầu? Không em sẽ khóc!" Hai mắt cô chứa đầy nước mắt, Tề Ái sử dụng chiêu lợi hại nhất của cô.

"Anh làm cho em khóc, ba em và chú Huệ sẽ đánh anh!"

Anh cực kì bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là gạt đầu. Đừng nói Tề lão gia hay cha anh không tha cho anh, anh thấy đại tiểu thư khóc, anh càng không tha thứ cho chính mình.

"Được, vậy chúng ta bắt đầu đi!"

Tề Ái buông tay bịt miệng Huệ Đại Sơn ra, ngồi ở trên đùi của anh chờ anh chủ động, hai người nhìn nhau vài giây, Huệ Đại Sơn nhìn cô chăm chăm, ngay cả đầu ngón tay anh cũng không động.

"Đại Sơn, anh bắt đầu nhanh lên? Người ta chờ lâu lắm rồi!" Tề Ái giận đến miệng nhô lên có thể treo được thịt heo.

Cô ngoan ngoãn ngồi ở trên đùi anh rồi, thế nhưng anh lại chậm chạp không hành động, như vậy cô rất lúng túng nha!

"Đại tiểu thư, chúng ta. . . . . Như vậy không tốt lắm. . . . ."
."

"Anh cũng chỉ biết nói không tốt, bằng không anh muốn như thế nào?"

"Chúng ta. . . . ." Huệ Đại Sơn vốn muốn đem gia quy Tề gia khuyên nhủ cô, anh còn chưa nói chuyện liền bị cô nói.

"Cha em nói em học đại học có thể nói chuyện yêu thương." Đôi mắt Tề Ái ánh lên tia sáng. "Như thế nào? Anh không còn lời nào để nói chứ?"

Hừ! Nghĩ đem cha đến dọa cô, không có cửa đâu!

"Anh còn không mau lên? Người ta muốn hôn hôn?"

Cô nâng đôi môi của mình về phía anh, thấy anh vẫn không có phản ứng, cô ôm cổ anh, đôi môi của cô hôn anh.

Hàaa...! Xem ra Vương Hạo Phàm nói sai rồi, thời điểm cô gặp Đại Sơn không hoàn toàn ngốc nghếch, cô vẫn còn một chút năng lực học tập.

Cô tại sao lại yêu Huệ Đại Sơn như vậy? Yêu đến mức từ bỏ lòng tự trọng của mình chủ động câu dẫn anh. Cô ôm cổ Huệ Đại Sơn, trái tim của cô cảm thấy ngọt ngào.

Bởi vì cô là con gái một trong gia đình, từ nhỏ đã không có ai làm bạn, cô cô đơn, cũng nhờ có anh, tuổi thơ của cô không còn cảm giác buồn chán.

Không biết từ lúc nào, Tề Ái yêu Huệ Đại Sơn người luôn nghe lời của cô, mặc kệ xảy ra chuyện gì, anh cũng luôn đứng về phía cô, bảo vệ cô, làm bạn với cô, trong lòng cô đã sớm xem Huệ Đại Sơn là anh hùng của mình.

Cô là tiểu công chúa của Tề gia được nâng niu trong lòng bàn tay, cô muốn cùng anh hùng của cô có một tình yêu thật lãng mạn!

Cho nên, người nào chủ động trước không quan trọng, mà quan trọng là cô có thể yêu người anh hùng của mình!

Anh là người đàn ông có tính tự chủ rất tốt, nhưng khi gặp đại tiểu thư thì anh không thể nào khống chế được chính mình, huống chi cô còn ngồi trên đùi anh lắc lư!

Đại tiểu thư của anh thanh thuần động lòng người, làm cho tâm hồn anh nhộn nhạo, anh bắt đầu theo kịp tiết tấu của cô, ôm cô hôn mãnh liệt.

Cô thấy anh phối hợp, lập tức giao quyền chủ động cho anh, cả người mềm nhũn tiến sát vào ngực anh, mở miệng nhỏ nhắn ra cho anh hôn sâu hơn.

Lưỡi Huệ Đại Sơn đi vào chỗ sâu nhất trong miệng cô, hai tay của cô ôm anh, chìm đắm trong nụ hôn mãnh liệt của anh.

A! Anh thật sự quá giỏi! Nụ hôn nóng bỏng, hôn cô đến choáng váng, làm cho toàn thân cô nóng lên.

Cô đã sớm muốn vượt bỏ hình tượng đại tiểu thư ngang ngược trong lòng anh, bây giờ cô muốn làm một cô gái dịu dàng trong lòng anh.

"Không được!" Huệ Đại Sơn rời khỏi đôi môi đỏ mọng mềm mại của Tề Ái, nghiêng mặt đi không cô hồn. "Không được như vậy, chúng ta không nên tiếp tục, đại tiểu thư, anh sẽ không khống chế được chính mình!"

"Anh tại sao lại như vậy? Rốt cuộc anh muốn cái gì?" Tề Ái vừa buồn vừa tức đem mặt Huệ Đại Sơn quay về.

Tề Ái không biết trong lòng anh đang suy nghĩ cái gì, tóm lại ! Tối hôm nay cô quyết định "Quật ngã" anh; cho nên, cô dựa theo kế hoạch mà hành động.

Hôn liền gác qua một bên đi! Tay nhỏ bé của Tề Ái đưa đến trước ngực Huệ Đại Sơn, mười ngón tay linh hoạt đem áo sơ mi của anh cởi ra.

Tề Ái nhìn thấy đám lông màu đen trước ngực Huệ Đại Sơn, cô có chút kinh sợ.

"Đại Sơn, anh khi nào có lông ngực rồi hả?" Anh càng giống như Vương Hạo Phàm hình dung là một con gấu lớn? Chỉ là, đầu tiên cô bị dọa, sau đó cô rất thích ."Oa! lông mọc rất nhiều nha! Đại Sơn, như vậy anh có đau hay không?"

Tề Ái nắm sợi lông trước ngực anh, khảo nghiệm sự nhẫn nại của anh.

"Đừng đùa." Huệ Đại Sơn chịu không nổi bắt lấy tay Tề Ái. "Đại tiểu thư, anh nói rồi anh sẽ không khống chế được chính mình."

"Em chính là muốn anh mất khống chế."

Hai tay bị Huệ Đại Sơn cầm chặt, Tề Ái không thể làm gì khác hơn là đổi một cách khác, cô cười hì hì dùng miệng mình hôn lồng ngực Huệ Đại Sơn.

"Đại Sơn, em không muốn anh nhả nài! Anh mau lại đây đi!"

Huệ Đại Sơn nghiêm túc nhìn chăm chăm Tề Ái. "Đại tiểu thư, em có biết em đang nói cái gì không?"

"Ừm!" Ánh mắt Tề Ái nghiêm túc nhìn anh.

"Đại Sơn, em thật sự thật sự. . . . . Rất yêu anh, yêu anh đến không thể tự kiềm chế mình, anh có biết hay không? Qua nhiều năm như vậy, hiện tại em cũng có cơ hội để nói với anh, nhưng anh cứ kéo dài, anh nói đi rốt cuộc anh có yêu em hay không?"

Tề Ái lại bịt miệng Huệ Đại Sơn, chỉ cho anh gật đầu, không cho anh có đáp án khác.

Anh còn có lựa chọn sao? Huệ Đại Sơn do dự.

"Ô. . . . . Oa. . . . ." Đợi không được Huệ Đại Sơn gạt đầu, Tề Ái bắt đầu khóc rống lên."Đáng ghét! Đại Sơn, anh khi dễ em!"

Không ngờ cô hy sinh nhiều như vậy, Huệ Đại Sơn cũng không chịu ôm cô, nếu chuyện này truyền đi, cô còn có thể gặp ai? Thật quá mất mặt! Vương Hạo Phàm nhất định sẽ cười cô, còn nữa, Huệ Đại Sơn sẽ ghét cô sao?

"Đừng khóc." Anh thật sự không cách nào tha thứ cho mình."Đại tiểu thư, đừng khóc, được không? Ngoan." Huệ Đại Sơn an ủi, môi của anh hôn lên mặt cô, lau đi giọt nước mắt của cô.

Tề Ái là cô gái thích khóc. Huệ Đại Sơn nhìn thấy nước mắt của cô, tâm của anh liền luống cuống, ngoài an ủi cô ra, anh không biết phải làm sao.

Tề Ái lần nữa chủ động hôn anh. Lần này, cô học tập rất giỏi, cô trượt cái lưới bá đạo của mình vào trong miệng anh.

Sự nhiệt tình của cô làm cho sự tự chủ của Huệ Đại Sơn hoàn toàn biến mất. Anh ngậm lưới phần nộn của cô, đưa vào bên môi của mình đùa bỡn.

Tề Ái không cho Huệ Đại Sơn có thời gian rảnh rỗi để suy nghĩ vớ vẩn rồi cự tuyệt mình, cô muốn anh chỉ suy nghĩ về cô.

Lần này Huệ Đại Sơn đã thất bại."Đại tiểu thư. . . . ."

Tề Ái không cho Huệ Đại Sơn nói hết câu, miệng cô đã chạm vào miệng anh, lại một lần nữa hôn triền miên, hai người thậm chí đã quên đêm nay là đêm nào, hoàn toàn dựa vào bản năng hành động.

Trong cơ thể Huệ Đại Sơn dấy lên ngọn lửa hùng hực, anh ôm cô vào ngực không ngừng di chuyển tới giường, đem Tề Ái đặt dưới thân thể của mình, chính thức tuyên cáo anh đã mất khống chế.

Chương 5

Tề Ái thở dốc nhìn Huệ Đại Sơn, sóng mắt mềm mại đáng yêu nhìn anh, trên người cô nhộn nhạo, vào giờ phút này, cô không cần nói gì nữa, vì cô biết kế hoạch của mình đã thành công.

"Đại tiểu thư, em không được hối hận nha!"

Huệ Đại Sơn nâng gáy Tề Ái lên, hôn cô như một lời tuyên thệ.

Anh là người không dễ động tình, huống chi đại tiểu thư ở trong lòng anh có thể nhìn nhưng không thể chạm, anh không dám nghĩ mình và đại tiểu thư sẽ qua lại với nhau.

Hiện tại đại tiểu thư chủ động tới bên anh, còn lớn mật câu dẫn anh, làm cho anh không có cách nào cự tuyệt, cuối cùng anh cũng hạ quyết tâm.

Anh không biết người khác yêu là như thế nào, riêng anh nếu đã yêu một cô gái, thì anh sẽ đối xử tốt với cô ấy cả đời.

"Em sẽ không hối hận! Đại Sơn, anh là của em, của một mình em."

Gương mặt Tề Ái tràn đầy nụ cười dịu dàng, cô muốn độc chiếm anh, cô yêu điên cuồng anh, anh là tất cả của cô.

"Anh ôm chặt em...Em muốn anh."

Nghe lời khẩn cầu của cô, giữa đôi Huệ Đại Sơn truyền đến một hồi đau đớn kích thích, phản ứng sinh lý mãnh liệt ép anh run rẩy, anh cuống nhiệt hôn cô.

Tề Ái uốn người đem chính mình giao cho Huệ Đại Sơn, mặc cho anh định đoạt. Huệ Đại Sơn hôn trên mắt, trên cổ, trên từng tấc da thịt trên toàn thân cô.

Huệ Đại Sơn vội vàng cởi quần áo hai người ra, Tề Ái sờ lòng ngực của anh, tiếp tục chơi đùa.

"Đại Sơn, Hạo Phàm nói anh rất giống con gấu lớn! Nếu như cô ấy nhìn thấy anh có nhiều lông như vậy, nhất định cô ấy sẽ nói anh là một con gấu lớn."

"Em yên tâm, anh sẽ không cho cô ấy nhìn." Anh cũng không thích ở trước mặt các cô gái lỏa thể.

Anh cởi hết quần áo của hai người, nằm ở bên cạnh cô, ánh mắt anh nóng bỏng nhìn thân thể thuần khiết của cô, nhìn thân thể của cô làm cho anh muốn bùng nổ.

Tuy Tề Ái chủ động dụ dỗ anh, nhưng ánh mắt Huệ Đại Sơn nhiệt tình nhìn cô, lòng cô như nai con chạy loạn, cô đỏ bừng cả mặt, vội vàng lấy tay ôm ngực, co lại chân, đem trọng điểm trên người mình che giấu.

"Đại Sơn, anh làm sao lại nhìn em như vậy?"

"Đại tiểu thư, thân thể của em rất đẹp."

Huệ Đại Sơn bắt lấy cánh tay Tề Ái kéo ra, ánh mắt sáng rực nhìn chăm chăm vào bộ ngực sữa của cô, thân thể của cô không ngừng kích thích anh, phái nam giữa đùi anh cứng rắn ưỡn lên.

Tề Ái chú ý tới.

"A! Đại Sơn, anh cái đó. . . . . Đứng lên!"

"Em sợ sao?"

Huệ Đại Sơn cúi đầu liếc mắt nhìn "Đại Gia Hỏa" cứng rắn giữa hai chân, sợ nó phẫn khởi hù dọa Đại tiểu thư của anh.

"Không. . . . . Nó thật đáng yêu!"

"Đáng yêu?" Huệ Đại Sơn không thích cách dùng từ của cô.

"Đúng nha! Nó thật đáng yêu. Đại Sơn, em có thể chơi với "nó" không?" Tề Ái vươn tay, cầm "nó" nhẹ nhàng lắc lư.

"Đại Sơn, anh thật cứng! Anh rất hưng phấn có đúng hay không?"

"Còn không phải bởi vì em." Ánh mắt Huệ Đại Sơn liếc cô chỉ trích, đều là bởi vì cô, cho nên anh mới biến thành dã thú.

Tề Ái rất dứt khoát xem đó như lời khen tặng."Tiếp theo em phải làm như thế nào? Đại Sơn, anh giống như đã chuẩn bị tốt, em. . . . ."

Tề Ái cúi đầu kiểm tra tình huống của mình, cô ngượng ngùng mở ra hai chân, nắm tay Huệ Đại Sơn đưa vào giữa hai chân cô. <http://diendanlequydon.com>

"Đại Sơn, anh giúp em, em chưa có chuẩn bị xong?"

Huệ Đại Sơn vươn ngón tay to và dài của mình mở ra hai chân Tề Ái đung vào đám lông màu đen mềm mại, nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa, xoa bóp cửa động của cô.

"Em đã chủ động như thế? Sao bây giờ lại thẹn thùng?"

"Em xấu hổ! Nhưng em muốn cùng anh làm chuyện vui sướng!"

"Lần đầu tiên sẽ rất đau."

Huệ Đại Sơn hôn nhẹ hai gò má cô, nói lời cảnh cáo cô. Một lát nữa vận động kịch liệt, anh sợ thân thể mềm mại của cô sẽ bị thương.

"Đại Sơn, em rất sợ đau, anh phải nhẹ nhàng một chút!"

Ôm thân thể mềm mại của Tề Ái, Huệ Đại Sơn không dám bảo đảm với cô. Trên thực tế, anh quá lớn còn cô thì quá nhỏ, chắc chắn sẽ làm cô bị thương.

Chuyện như thế không thể gấp gáp , phải làm từ bước dạo đầu!

Bàn tay anh nắm lấy bộ ngực non mềm của cô, giống như trong tưởng tượng của anh, xúc cảm mềm nhũn như đậu hũ, Huệ Đại Sơn không nhịn được há mồm ngậm đỉnh phần hồng của cô, anh sử dụng đầu lưỡi linh hoạt liếm láp qua lại.

"A. . . . ." Lần đầu tiên bị đàn ông đối xử như vậy, Tề Ái kinh ngạc cao giọng nói. "Đại Sơn!"

Vừa ngậm đỉnh phần hồng trong miệng, vừa sử dụng tay vuốt ve an ủi phía dưới của cô.

"A. . . . . Thật kỳ quái!"

Thân thể Tề Ái phản ứng khiến cô không biết phải làm sao, cô ôm đầu Huệ Đại Sơn , cố gắng thích ứng, thân thể cô như có dòng điện chạy qua làm cho toàn thân tê dại .

"Đại Sơn, anh hút như vậy, bọn chúng căng ra, thật khó chịu!"

"Em không thoải mái sao?"

"Không sao! Nhưng mà cảm giác rất kỳ quái."

"Như thế này sao?" Huệ Đại Sơn dùng ngón trỏ và ngón cái cùng nhau hành động, véo nhẹ hai đỉnh phần hồng ."Còn cảm

giác kỳ quái không?"

Ngực trắng như tuyết chính giữa có màu hồng nhạt làm người thương yêu, đầu lưỡi của anh không nhịn được lại đưa lên, lần nữa đưa chúng vào trong miệng mình khuấy động, hai tay từ từ đi xuống dao động trên người cô.

Cô từ từ thích ứng, Tề Ái ôm đầu của Huệ Đại Sơn ép sát vào ngực của mình.

"Ah. . . . . Ah. . . . . Đại Sơn. . . . ." Anh chỉ là mới dùng môi và lưỡi, cô đã không chịu nổi, từng hồi kích thích, giữa đùi cô ẩm ướt, Tề Ái then thùng khép hai chân lại, vào giờ khắc này, cô biết mình đã chuẩn bị xong.

Môi cô bật ra tiếng rên rĩ, Huệ Đại Sơn trượt bàn tay vào giữa hai chân cô, cảm nhận được giữa đùi cô ẩm ướt.

"Ừm! Em muốn anh, muốn nhiều hơn nữa!" Tề Ái nỉ non, hai chân cô kẹp lấy bàn tay Huệ Đại Sơn. Bởi vì cô chủ động ép chặt tay anh, nên thân thể của cô càng thêm nhạy cảm, giống như chỉ cần một chút đụng chạm nhẹ nhàng, thân thể mềm mại của cô sẽ vỡ vụn ra.

"Ngoan, Mở hai chân ra!"

Dưới yêu cầu của Huệ Đại Sơn, Tề Ái buông lỏng hai chân, để cho tay anh ở giữa đùi mình không chút trở ngại nào mà lộng hành, cô ôm tâm tình vừa mong đợi vừa sợ bị tổn thương, đem toàn thân mình giao cho anh.

Ngón tay anh thăm dò lối vào ướm át giữa hai chân cô, Huệ Đại Sơn từ từ đẩy ngón tay vào trên trọc vách tường của cô, cô nhỏ nhắn như vậy, có thể chịu đựng anh sao?

"Đại tiểu thư, em thật nhỏ nhắn, anh sợ sẽ làm em bị thương!"

"Không sao, em nguyện ý." Năm ngón tay Tề Ái bởi vì kích động mà dùng sức bấu vào lưng anh."Đại Sơn, em không sợ, em sẽ nhẫn nại."

Bụng dưới của cô cảm thấy trống rỗng, cô muốn anh lấp đầy cô.

Thật ra thì, anh cũng không nhẫn nại được nữa, bởi vì muốn cho cô vui thích nhiều hơn, cho nên anh làm bước dạo đầu lâu hơn, nhưng nếu lâu hơn nữa, anh không chịu được mà bộc phát.

"Đại tiểu thư, em nằm xuống đi." Huệ Đại Sơn cầm lấy gối đầu mềm mại lót dưới hông cô, chờ một chút " í é í é" mãnh liệt cho an toàn.

Nâng bắp chân trắng nõn của cô lên, đè về phía trước, Huệ Đại Sơn di chuyển đến cửa động ướm át của cô, cây gậy căng cứng, hưng phấn của anh chống đỡ hoa huyết thuần khiết không tỳ vết của cô.

Cả người bị Huệ Đại Sơn nâng lên, Ánh mắt Tề Ái lưu luyến si mê nhìn khuôn mặt anh, cô rất là hạnh phúc.

Cô nhìn anh say đắm, nhìn thân thể cường tráng của anh, mỗi cử động của anh sẽ làm cho cơ bắp hiện lên, tạo nên các đường cong hoàn mỹ.

A! Cô làm sao sẽ thích anh như vậy?

Tự đáy Tề Ái nói như vậy, nhưng trên thực tế cô đã đem lòng của mình hiện ra ngoài.

"Đại tiểu thư, em thật yêu thích anh như vậy sao?"

Cô lằm bằm lằm bằm, kể bên cô Huệ Đại Sơn nghe rất rõ ràng, anh mỉm cười nhìn cô, cho cô một cái hôn ngọt ngào.

"Ừm! Đại Sơn, em thật sự thích anh, rất yêu anh!"

Hai người nhìn nhau không nói gì, ánh mắt Huệ Đại Sơn nóng bỏng nhìn hoa huyệt của cô. "Đại tiểu thư, em phải nhẫn nại, anh muốn tiến vào."

Tách hai chân cô ra, Huệ Đại Sơn thẳng lưng để cho "em trai" của mình tiến sát lại gần nơi tràn đầy hấp dẫn mềm mại của cô.

"Đại Sơn. . . . ." Sắp cùng anh hòa hợp làm một, Tề Ái sợ hãi bật ra tiếng hô nhỏ.

"Không cần khẩn trương, anh sẽ cố gắng dịu dàng."

Ngón tay đầu tiên của anh đụng vào chất lỏng ẩm ướt, sau đó mãnh liệt tiến vào tách ra cánh hoa mềm mại, đâm vào hoa huyết của cô.

"A —"

Phía dưới thân thể cô truyền đến một hồi ngượng ngùng, cô đè nén đau đớn ngâm kẽ, phái nam của Huệ Đại Sơn hoàn toàn bị kích thích đi ra."Đau không?"

"Ừ." Tề Ái gật đầu lại lắc đầu.

Huệ Đại Sơn cúi đầu nhìn nơi kết hợp của hai người, của đại tiểu thư quá nhỏ nhắn, còn anh thì quá mức cự đại.

Nơi nhạy cảm của cô hút vào thứ thô thô của anh, Huệ Đại Sơn bởi vì nhấn nạy quá độ mà thở khẽ, trên trán toát mồ hôi.

Anh không biết phải làm sao xâm nhập, cô thật nhỏ bé, nhịp tim Tề Ái lo lắng càng lúc càng nhanh, nhưng Huệ Đại Sơn một chút cũng không động.

"Đại Sơn, anh làm sao vậy? Tại sao không tiếp tục?"

Tề Ái nâng nửa người trên lên, theo tầm mắt Huệ Đại Sơn nhìn nơi kết hợp giữa hai người, nhất thời sáng tỏ tại sao anh không động.

Nhìn nam căn của anh hưng phấn bùng bùng, trong đầu cô liền hiện lên cảnh báo, "nó" một mình thì cô cảm thấy đáng yêu,

nhưng lúc này, "nó" đang tiến vào trong người cô, nhìn sự khác biệt giữa anh và cô, cô càng cảm thấy sợ hãi mãnh liệt.

Tề Ái không dám tin, kinh ngạc nhìn "nó", nhưng vì lời nói mới vừa rồi cô sẽ vì anh mà nhẫn nại, cho nên, cô hít một hơi thật sâu, đem sự sợ hãi trong lòng xua tan đi, vươn tay ôm hông Huệ Đại Sơn thật chặt. "Không quan trọng, anh mau tiếp tục đi!"

Vào giờ phút này anh sẽ không cho cô hối hận, Huệ Đại Sơn đem thân hình cô ép trở về, hôn lên đôi môi cố làm ra kiên cường của cô, bởi vì đè thấp cơ thể làm cho nam căn của anh tiến sâu vào trong hoa huyệt của cô, cô không thích ứng được. Anh hôn lên môi cô, dịu dàng dỗ dành cô.

"Ngoan, chớ lộn xộn."

Tình tế hôn lê đôi môi và cả gương mặt của cô, Huệ Đại Sơn đợi cô phân tán lực chú ý không còn cảm giác khó chịu nữa.

Vật cứng rắn của anh mới đi vào nơi thít chặt của cô, lối vào ẩm ướt sáng bóng, cơ hồ ép anh muốn tiết ra, mồ hôi trên trán của anh tuôn ra.

Tay anh nâng cao bắt chân cô lên, môi Huệ Đại Sơn chuyển tới bên cạnh lỗ tai của cô nói. "Đại tiểu thư, em kiên nhẫn một chút, anh muốn. . . . ."

Anh nâng eo uốn thẳng thắt lưng, tràn đầy dứt khoát đi vào nơi nhỏ hẹp của cô.

"A. . . . ."

Giữa hai chân đau rát, từng trận đau đớn truyền đến khắp toàn thân cô, sắc mặt Tề Ái tái nhợt cắn môi dưới, hai tay ôm chặt thắt lưng anh, thừa nhận cảm giác lần đầu tiên bị phá thân nữ tử.

Đau đớn làm cho cô cảm nhận rõ ràng Huệ Đại Sơn đang tồn tại mãnh liệt trong cô.

"Em đau lắm hả?"

Huệ Đại Sơn đau lòng hôn lên giọt nước mắt trên mặt Tề Ái, vật cực đại giữa hai chân tùy thời hành động, nơi nhỏ hẹp của cô ép chặt anh, làm cho anh mất lý trí.

"Ừm!" Hai mắt ướt át của cô nháy mắt có những giọt nước mắt óng ánh trong suốt rơi xuống, giữa hai chân vẫn đau rát như cũ, Tề Ái cảm giác anh càng ngày càng bành trướng trong cơ thể cô.

"Trời ạ! Anh nhện không được. . . . ."

Anh không nhện được nữa xoay thắt lưng, chậm chậm di chuyển tốc độ, nhẹ nhàng cúi đầu kiểm tra tình trạng giữa đùi cô, máu nữ tử vẫn quanh nam căn anh chậm rãi nhỏ giọt xuống khăn trải giường màu xanh dương, làm người ta nhìn thấy mà hoảng sợ.

"Ô. . . . ."

Tề Ái cắn môi đè nén thanh âm, anh nghe thấy mà đau lòng, nhưng anh bây giờ không có biện pháp khống chế mình, thân thể anh tự động di chuyển theo khát vọng, liên tục khát cầu thân thể mê người của đại tiểu thư.

Anh giống như cuồng phong bão táp!

Tề Ái cắn răng chịu đựng Huệ Đại Sơn mãnh liệt chiếm đoạt cô. Dần dần thân thể đau đớn của cô từ từ dịu bớt.

Huệ Đại Sơn mãnh liệt đưa đẩy, nam căn của anh trong hoa huyệt của cô khuấy động, cuối cùng anh giống như đã thỏa mãn cơn thèm khát, hai mắt Huệ Đại Sơn nhìn chằm chằm Đại tiểu thư của anh, hy vọng cô cũng giống như anh cùng nhau hưởng thụ.

Nhưng anh phát hiện khuôn mặt nhỏ nhắn của Tề Ái trở thành một nắm, hai mắt đau thương nén lệ, xem ra anh quá thô lỗ, chỉ lo hưởng lạc, hoàn toàn không lo lắng cho cảm thụ của cô.

Kế tiếp anh phải bồi thường cô chu đáo.

Huệ Đại Sơn kéo bắp chân của cô cố định ở thắt lưng anh, đôi tay lần mò tới khu vườn bí mật của cô, tiến hành động tác khiêu khích, ngón tay anh vồ về chơi đùa khu vườn của cô, hy vọng lần nữa khơi gợi lại sự nhiệt tình của cô.

Nhìn chăm chú vào giữa hai chân cô, nơi phun ra nút vào của cô, Huệ Đại Sơn trừ đau lòng, còn có cảm giác lý lạ.

Anh không nghĩ sẽ có một ngày anh và đại tiểu thư ở cùng một chỗ . . . . .

Anh và cô ở tiểu học tách ra, anh vĩnh viễn cho là anh sẽ không có cơ hội gặp mặt cô nữa, cho đến khi, lên đại học cô tỏ tình với anh, cùng anh kết giao, đem thân mình hiến dâng cho anh, tâm tình của Huệ Đại Sơn có thể nói là mừng như điên.

Mặc dù anh và cô chưa có sự chấp nhận của gia đình, nhưng mặc kệ tương lai như thế nào, anh sẽ nắm tay cô đi đến suốt cuộc đời.

"A. . . . . Đại Sơn. . . . . Đừng đứng nơi đó. . . . . A! A! Đại Sơn. . . . . Em. . . . ."

Xem ra anh đã khiêu khích thành công, đại tiểu thư không còn gương mặt đau khổ nữa, mà là vẻ mặt khát vọng, thanh âm kích thích tình động lòng người.

Đôi môi anh nhẹ nhàng lướt qua môi cô đi tới bên tai nhạy cảm của cô, nhẹ nhàng thổi. "Như thế nào? Đại tiểu thư, em muốn anh gì?"

Đôi mắt Tề Ái mờ mịch nhìn anh, thần trí của cô bởi vì thân thể vui thích mà tan rã, hai cánh tay trắng mịn ôm chặt lưng anh.

"Em đã hết rồi sao?" Huệ Đại Sơn bất chợt dừng động tác nhìn cô, cẩn thận quan sát phản ứng của cô. "Đại tiểu thư, em muốn anh làm gì?"

"Em. . . . . Không biết."

Tề Ái yêu kiều thở hổn hển, ngón tay Huệ Đại Sơn làm cho cô muốn bay lên trời, anh còn muốn cô làm nói gì đây?

Huệ Đại Sơn cười, động thân một cái.

Đầu óc Tề Ái ngất xỉu nhất thời sáng sửa lên, cự vật thô to đi vào thân thể cô, lúc vừa bắt đầu cô cảm thấy rất đau, nhưng bây giờ không như vậy nữa, nơi sâu nhất trong hoa huyết, cảm thấy trống rỗng cô khát vọng có cái gì thô to tiến vào.

"Em thoải mái như vậy sao?" lúc đầu Huệ Đại Sơn chậm rãi luật động nhưng sau đó anh thấy không đủ, anh tăng nhanh tốc độ, làm cho cô và anh cùng nhau thoải mái.

"A. . . . . A!" Hai chân Tề Ái quăn quanh hông anh, thân thể cô không tự chủ đong đưa theo, để cho thứ vừa thô vừa nóng của anh đâm sâu vào trong hoa huyết của cô, anh đâm càng sâu, càng mãnh liệt, càng có lực, thì thanh âm kích tình của cô càng vang dội!

Hai người luật động mãnh liệt, cho đến khi đạt cao trào, anh ở trong cơ thể Tề Ái phun ra!

Chương 6

Sáng sớm thứ bảy, Tề Ái là người tỉnh dậy trước. Cô lật người, cảm thấy toàn thân đều đau đớn không chịu nổi, giống như bị một chiếc xe tăng nghiền ép, mà xe tăng này hiện tại đang ngủ ở bên cạnh cô.

Nhìn gương mặt Huệ Đại Sơn ngủ say, mặt Tề Ái nhanh chóng đỏ lên.

Tối ngày hôm qua, bọn họ đã "làm" rồi, nghĩ đến cảnh ngày hôm qua, Tề Ái kéo cái chăn che mặt của mình lại, ngáy ngốc bật cười. Hi hi hi! Hiện tại anh đã là người của cô!

Cô ôm anh, Tề Ái đem mặt mình tựa vào ngực Huệ Đại Sơn, nhìn anh an ổn ngủ.

Nhưng cô không thể nào chỉ có thể nhìn anh như vậy? Tề Ái vươn tay khẽ vuốt ve gương mặt Huệ Đại Sơn, ngón tay dài mảnh khảnh từ từ lướt qua sống mũi thẳng tắp của anh, mày rậm thô đen và cái trán của anh. Cuối cùng, cô hôn trộm anh một cái.

Giống như một con thú nhỏ, nhẹ nhàng ngửi mùi trên người anh, cái mũi nhỏ của cô đi tới trước ngực đang phập phồng thở của anh, nhìn thấy núm vú màu đỏ sẫm trước ngực anh, Tề Ái nhịn không được vươn đầu lưỡi ra liếm.

Cô đột nhiên nhớ tới, tối hôm qua anh ngậm đỉnh phần hồng của cô trong miệng nhẹ nhàng liếm mát, làm cho toàn thân cô có

cảm giác tê dại. Anh còn đang ngủ, cô cũng có thể đối xử với anh như vậy sao?

Ý thức được mình chưa thỏa mãn dục vọng, Tề Ái cả mặt đỏ bừng, chỉ là, mình háo sắc với người mình yêu cũng không phạm pháp đi?

Tìm đủ mọi lý do, đầu lười màu hồng của cô lại tiếp tục quần lấy hạt đậu nhỏ mê người trước ngực của anh.

Đầu lười linh hoạt trên chọc chơi đùa nó, thỉnh thoảng ngậm nó vào trong miệng của cô liếm mút, giống như tối hôm qua anh làm với cô.

Bởi vì cô làm quá mức nhập tâm, nên Tề Ái không có chú ý tới tốc độ phạm phông của ngực Huệ Đại Sơn càng lúc càng nhanh, đột nhiên bả vai của cô bị kéo ra phía sau, cô vừa ngẩng đầu lên thì tiếp xúc với ánh mắt mờ màng của anh.

"Đại tiểu thư, trời còn sớm, sao không ngủ thêm chút nữa, em đang làm gì thế?"

Tập kích bất ngờ bị người bắt quả tang, Tề Ái cười lúng túng với Huệ Đại Sơn, "Bởi vì anh thật là đáng yêu! Em không nhịn được liền. . . . ."

"Tại sao em lại nói anh đáng yêu?" Huệ Đại Sơn thật sự không rõ trên người mình rốt cuộc có chỗ nào có thể dùng hai chữ "Đáng yêu" để hình dung, thật là không hiểu nổi cô.

"Anh rất rất đáng yêu!". Ánh mắt Tề Ái không nhịn được nhìn hai đóa thù du trước ngực anh mới vừa bị mình đánh lén, chúng dính đầy nước miếng của cô, mơ hồ lóe ra tia sáng bóng màu sắc chocolate.

Cô vô cùng mê luyện thân thể của anh, không chỉ động tay với anh mà ngay cả đầu lưỡi cũng gia nhập vào hàng ngũ đánh lén anh, căn bản dừng lại không được.

"Hừm! Đại Sơn, sao anh tỉnh lại sớm vậy?" Tề Ái bắt đầu oán trách .

"Ai dạy em cách đánh thức anh đặc biệt như vậy?"

"Anh không thích hả?" Tề Ái chu miệng, cô có chút thất vọng. Thời điểm cô rời giường trong tình trạng thiếu ngủ sẽ tức giận, mà anh ngày hôm qua sao mệt mỏi như vậy, cô nên thông cảm cho anh một chút."Em không có ầm ĩ đến anh nha!"

"Tối đây." Huệ Đại Sơn mỉm cười duỗi tay về phía cô.

"Anh có thể ngủ tiếp! Em sẽ không làm ồn anh." Ngoài miệng là như vậy nói vậy, nhưng trong lòng cô đang oán trách anh!

"Em trong ngoài không đồng nhất." Huệ Đại Sơn bất chợt lật người, đem Tề Ái đặt dưới thân mình, cũng đem hai tay không an phận của cô để ở trên đầu. "Em trong lòng rõ ràng không phải như vậy đúng không?"

"Anh biết trong lòng em nghĩ gì sao?" Tề Ái hừ nhẹ một tiếng, quan mình chính đại hôn anh một cái. "Anh không phải là con giun trong bụng em đi."

"Đại tiểu thư, em đem anh làm thức tỉnh, phải trả giá thật lớn!"

Học cô động tác đánh lén mình, Huệ Đại Sơn đưa chóp mũi của mình lên mặt và cắn cổ của Tề Ái ngửi. "Ừm! Đại tiểu thư, thân thể của em thật là thơm!"

Bởi vì hai người đều khóa thân, làm giảm bớt cho anh rất nhiều việc, dần ông sáng sớm tỉnh dậy sức sống tràn đầy, hơn nữa cô mới vừa trêu chọc anh, vật cứng rắn giữa hai chân của anh đứng thẳng chờ phát động.

Đầu Tề Ái nhanh chóng quay trái quay phải để tránh né Huệ Đại Sơn cố ý trêu chọc. "Đại Sơn, như vậy rất nhột! A! Anh đừng cắn cổ em á!"

"Em mới vừa rồi làm chuyện còn quá đáng hơn?" Anh sẽ không tha cho cô!

"Thật sao! Em chỉ hôn anh, còn anh thì cắn em!" Tề Ái thỏa hiệp nâng tay lên che ngực mềm mại của mình lại.

Anh rất khó kiềm chế lại, Huệ Đại Sơn há mồm ngậm đỉnh phần hồng của cô, trêu chọc qua lại giữa răng và môi, anh càng ngày càng yêu thích đại tiểu thư hơn, cô vừa ngây thơ vừa nhiệt tình!

Bàn tay Huệ Đại Sơn di chuyển xuống giữa hai chân cô, làm cho cô càng có cảm giác hơn.

"Đại tiểu thư, nơi này của em còn đau không? Thật xin lỗi, ngày hôm qua anh làm quá mức rồi."

Anh thật sự là khống chế được hành động rất mãnh liệt của mình đối với đại tiểu thư, mặc dù biết cô là lần đầu tiên, nhưng anh vẫn không có cách nào dịu dàng quá lâu, thậm chí không có chút nào săn sóc, khúc dạo đầu anh làm rất tốt nhưng khúc sau anh căn bản biến thân thành dã thú.

Tề Ái then thùng lắc đầu."Rất tốt! Ngày hôm qua em thấy rất thoải mái."

"Có thật không? Em cảm thấy anh biểu hiện rất tốt sao?"

"Ừm!"

"Kia em có muốn một lần nữa không?"

Huệ Đại Sơn kéo hai chân vì then thùng mà ép chặt của cô ra, bàn tay của anh đung vào gò đất bí ẩn, đầu ngón tay thô to mập mờ đung chạm qua lại bên ngoài cửa huyết của cô, trêu chọc phía bên ngoài hoa huyết của cô.

"Ừ. . . . . Tốt!" Mặc dù thân thể của cô có chút nhức mỏi, nhưng Tề Ái then thùng hưởng ứng theo yêu cầu của Huệ Đại Sơn. "Đại Sơn, anh rất muốn em có phải hay không?"

"Em nhìn "nó" hiện tại rất có tinh thần!" Huệ Đại Sơn kéo hai cánh tay của cô bao phủ vật giữa hai chân mình.

Cô sờ thứ nóng nóng thô sáp giữa hai chân anh, biết anh đã vận sức chờ phát động rồi, cô đưa tay vuốt vuốt mấy cái, bị Huệ Đại Sơn ngăn cản.

"Đừng. . . . . Tiếp tục nữa anh sẽ không chịu được."

"Ồ!" Tề Ái có chút lưu luyến thu tay lại, bữu môi lặng lẽ kháng nghị món đồ chơi của mình bị anh lấy lại.

Huệ Đại Sơn hôn lên môi đỏ mọng bất mãn hơi vênh lên của cô, cả thân thể đè lên người cô.

Trải qua đêm hôm qua, hôm nay động tác hai người thăm dò lẫn nhau càng mạnh dạn và nóng bỏng hơn, Tề Ái cảm thấy giữa hai chân ở chỗ tư mật đụng chạm với vật nóng bỏng, làm cho cô một hồi run rẩy, trong hoa huyết của cô phun ra chất lỏng ướt át.

"Đại tiểu thư, anh muốn tiến vào thân thể em." Giọng nói khàn khàn của anh làm cho người ta không thể chống cự, ở bên tai cô nói, làm cho từng trận tê dại khuếch tán ra toàn thân của cô.

"Được!" Tề Ái nhỏ giọng đồng ý với anh, sau đó ngượng ngùng mở ra hai chân, nơi nhạy cảm ướt át chờ đợi anh hung hăng tấn công.

Khi anh tiến vào cơ thể cô, thì đầu lưỡi nóng bỏng của anh cũng bắt trước động tác cứng rắn dưới hông anh, đâm thật sâu vào trong tai cô, hít mùi hương trên người cô.

"Ách. . . . . A. . . . ." Khi cô đang tiếp nhận anh, dòng điện không biết tên vọt qua toàn thân cô, một khắc kia cô ngẩng cao đầu bật ra âm thanh không rõ nghĩa, đôi tay vòng qua thắt lưng anh, ôm anh thật chặt.

Vật cứng rắn thô to chen vào cánh hoa nhỏ ướm át của cô, bên trong hoa huyết của cô hút chặt vật cứng rắn của anh, cô hút anh thật chặt làm cho anh không có từ nào để hình dung là mừng như điên, tiếng thở dốc càng lúc càng cuồng mãnh.

Sáng sớm, bên ngoài sắc trời mới hơi mờ sáng mà thôi, trong phòng ngủ của Huệ Đại Sơn, đang trình diễn một màn yêu đương cuồng nhiệt, cảnh "yêu" này còn cuồng nhiệt hơn tối hôm qua.

Anh và cô giống như một đôi trời đất tạo nên, anh đối với thân thể mềm mại của cô vô cùng yêu thích. (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Anh miệt mài chạy nước rút, sau đó quyết định ôm cô đổi lại tư thế, để cho cô ngồi trên đùi của anh, mặt đối mặt, chân mở rộng, bàn tay của anh vững vàng đặt trên cặp mông đầy co dãn của cô, ngăn chặn cô luật động theo ý thích của mình.

"A! Thật là giỏi, đại tiểu thư, em hút anh thật chặt, thật thoải mái!"

Ngồi ở đùi Huệ Đại Sơn cô cố gắng luật động để hòa nhịp cùng với anh, luật động tới lui thẳng tới khi tay anh để lên ngực cô.

Huệ Đại Sơn cúi đầu hôn lên bộ ngực sữa của cô, bàn tay của anh nâng chúng lên, nhiệt tình liếm mút đến khi chúng sưng lên.

"Ách. . . . . A!" Tề Ái ngồi với tư thế này, cô cảm nhận được anh tiến vào bên trong cơ thể cô sâu hơn, vật cứng rắn của anh ma sát vách tường mềm mại của cô, kích thích cô, anh mỗi một lần ra vào đều mang chất lỏng ẩm ướt làm cô và anh càng hòa hợp nhau hơn.

Hai người kết hợp tạo ra tiếng nước dâm mỹ, Huệ Đại Sơn không ngừng vận động kịch liệt trên người cô, làm cho Tề Ái luật động theo, hoa huyết của cô liên tục co rút nhanh, đem vật cứng rắn của Huệ Đại Sơn xoắn chặt vào chỗ sâu nhất trong cơ thể cô, cô muốn bay lên thiên đường, đạt tới cao trào lần thứ nhất.

"A. . . . . A. . . . . A. . . . . Em cũng vậy, em đã tới rồi. . . . . A!"

Anh không nhịn được nữa mau chóng bắn ra, Huệ Đại Sơn đem vật giữa hai chân mình chậm rãi rút ra, ôm cô vào lòng.

"Đại tiểu thư, em có mệt hay không?"

"Ừm! Mệt quá!" Tề Ái lầu bầu kéo cánh tay anh qua, tựa đầu vào cánh tay anh, cô nghiêng người dán toàn bộ lên ngực anh.

"Thời gian vẫn còn sớm, em mau ngủ tiếp đi."

Dọn dẹp một chút dấu vết hoan ái của hai người, Huệ Đại Sơn ôm lấy Tề Ái, lần nữa chìm vào giấc ngủ.

※※ ※※※※ ※※

Buổi trưa ngày chủ nhật qua đi, Huệ Đại Sơn đưa Tề Ái trở về kí túc xá trường học.

Nếu không phải bởi vì cô còn có một đồng bài tập cần giải quyết, thì Tề Ái căn bản sẽ không rời khỏi phòng ở của Huệ Đại Sơn.

Nhìn gương mặt Tề Ái hồng thành quả táo, Vương Hạo Phàm ở đáy lòng thở dài một hơi, xem ra món ăn vặt một học kì của cô sẽ không có người tài trợ rồi.

"È hèm! Tề đại tiểu thư, mình hỏi bạn một chút, rốt cuộc hai ngày hai đêm hai người ở trong phòng làm bao nhiêu lần?"

Vương Hạo Phàm chặc chặc hai tiếng, ánh mắt của cô hâm mộ lẫn ghen tỵ nhìn thân thể Tề Ái.

"Con gấu lớn kia đem hai chân bạn làm thành hình chữ O? Hoàn hảo hôm nay là chủ nhật không cần lên lớp, nếu không mình coi bạn như thế nào gặp người!"

"Ừm hừm! Hạo Phàm, bạn nói như vậy làm mình thật lúng túng?" Tề Ái vùi đầu vào trong gối, che đi gương mặt hồng hào của mình.

"Huống chi, mới vừa rồi ở trong sân trường có người nhìn thấy mình nha!"

"Hàaa...! Bạn còn dám nói, bạn rõ ràng được con gấu đen kia công trở về, bạn cho là mình không thấy à? Do giám thị không cho cậu ta vào, nếu không cậu ta sẽ trực tiếp công bạn về phòng luôn rồi!"

Con gấu đen kia quá cứng chiêu đại tiểu thư của anh ta rồi? Thế nhưng có thể làm tới loại trình độ này, căn bản là không để người khác vào mắt bọn họ, mình không thể khinh thường cậu ta!

"Ai hừm! Hạo Phàm, bạn xấu hổ gì mình à?"

Tề Ái nhỏ giọng cầu xin bạn cùng phòng tha thứ, hiện tại cô toàn thân cao thấp đều đau, cô căn bản cũng không có sức cùng Vương Hạo Phàm đấu võ mồm.

"Mình ghen tỵ, có được hay không? Bạn xem những thứ này đều là tìm bạn."

Vương Hạo Phàm đem bản ghi chép cầm trong tay đưa cho Tề Ái.

"Thứ gì?"

"Đại tiểu thư, chính bạn nhìn xem, có một buổi tối ngày thứ sáu, mà mình nhận được 19 cuộc điện thoại, tiếp đến lỗi tai mình sắp tê rần, giọng nói cũng sắp câm."

Đám người kia mới vừa nghe kí ức xá nữ cúp điện, thì từng người một thay phiên nhau tìm Tề Ái, nhân cơ hội này quan tâm tới cô ấy, chỉ tiếc bọn họ chậm một bước, Tề Ái đại tiểu thư đã sớm cùng con gấu đen kia vui vẻ.

Vương Hạo Phàm cảm thấy những nam sinh kia thật đáng thương!

"Hạo Phàm, kí ức xá cúp điện sao bạn không tìm người thân bên ngoài?" Tề Ái có cảm giác tội lỗi. "Bạn một mình ở chỗ này à?"

"Mình không giống bạn, bạn có chỗ để đi, còn có một người có thể cho bạn ôm, còn mình không có gì khác hơn là làm bạn với nển, núp trong chăn bông giả bộ đáng thương!" Vương Hạo Phàm chỉ vào những thứ bên cạnh. "Đây là hai cuộc gọi buổi sáng mới tìm bạn, tổng cộng là 21 cuộc gọi."

"Thật xin lỗi! Hạo Phàm, mình không nên bỏ bạn ở nơi này." Tề Ái thành tâm thành ý nói xin lỗi, cô một lòng muốn đem Huệ Đại Sơn lên giường, hoàn toàn quên mất người bạn cùng phòng của mình.

"Thôi, không sao." Vương Hạo Phàm phất tay với Tề Ái một cái. "Dù sao mình cũng không sợ tối, chỉ là có cảm giác tịch mịch mà thôi, ngược lại nhân cơ hội này, mình đem đồng tiểu thuyết mượn từ thư viện về đọc xong hết rồi."

"Oa! Những cuốn tiểu thuyết kia bạn đều xem xong? Hạo Phàm, bạn thật lợi hại!"

Tề Ái nhiệt liệt hoan hô Vương Hạo Phàm, sau đó đột nhiên cô phát hiện có điều gì kì quái. "Ah? Không đúng! Như thế nào chỉ có buổi tối thứ sáu và hôm nay? Hạo Phàm, cả ngày thứ bảy không có ai điện thoại tới tìm mình sao?"

Cô ấy mới vừa hỏi xong, trên mặt Vương Hạo Phàm nhanh chóng đỏ ửng, cô cố làm khó chịu ho khan một tiếng, đứng dậy đi tới trước bàn đọc sách đưa lưng về phía Tề Ái.

"Thứ bảy mình không có ở đây, cho nên không nhận được điện thoại của ai."

"Hạo Phàm, bạn đỏ mặt nha?"

"Mình nào có?" Vương Hạo Phàm không tự chủ lại ho khan, đưa tay lên sờ khuôn mặt đỏ ửng của mình. "Cái gì đỏ mặt? Mình làm gì đỏ mặt, bạn nhìn lầm!"

Tề Ái chịu đựng giữa hai chân có cảm giác đau đốn len lén xuống giường, im lặng đi tới sau lưng Vương Hạo Phàm tra xét.

"Dây! Bạn còn dám gạt mình? Hạo Phàm, chính bạn nhìn xem, bạn hiện tại có phải là đồ mặt hay không?" Chỉ vào gương mặt Vương Hạo Phàm trên gương bàn sách, Tề Ái sờ hai gò má đỏ ửng của cô ấy. "È hèm, Hạo Phàm, bạn làm chuyện gì mà đồ mặt vậy?"

Tề Ái cắn môi dưới quan sát gương mặt đỏ tới mang tai của Vương Hạo Phàm, đây là lần đầu tiên cô thấy Hạo Phàm thẹn thùng! Trong quá khứ cô đều bị Hạo Phàm trêu chọc, mới vừa rồi cũng vậy, lần này cô có cơ hội trả thù rồi.

"Hạo Phàm, bạn nói cho mình biết đi!"

"Mình không có!" Vương Hạo Phàm nhanh chóng tránh né bàn tay của Tề Ái sờ lên mặt cô. "Mình làm gì có chuyện để đồ mặt? Bạn đừng đoán lung tung."

"Là thế này phải không?"

Tề Ái giống như con cún con người người trên người cô ấy, cô bình thường có chút mơ hồ! Nhưng cô mơ hồ cũng có thể nhạy bén phát hiện Hạo Phàm có chỗ không đúng, có thể thấy được Vương Hạo Phàm có chuyện gạt cô, không chịu chia sẻ với cô.

"Tề Ái, bạn đang làm gì? Không cần giống như cún con người khắp người mình!"

Vương Hạo Phàm khẩn trương lôi kéo quần áo trên người mình, sau đó chỉnh chu lại đầu tóc gọn gàng, cô hẳn không lộ ra

sơ hở nha!

"Bạn rất khả nghi!"

Nhìn cô ấy phòng bị mình, Tề Ái có chút thất vọng đi trở về giường nằm xuống.

"Hạo Phàm, chúng mình là bạn tốt! Mình có tâm sự gì đều nói với bạn, còn bạn thì không chịu nói gì với mình hết."

Nói mấy tiếng, Tề Ái giả bộ tức giận, đưa lưng về phía Vương Hạo Phàm than thở.

Yên tĩnh một lúc, Vương Hạo Phàm đi tới bên giường Tề Ái.

"Này! Bạn không nên như vậy! Tự nhiên lại tức giận? Chúng ta vẫn luôn là bạn tốt!"

"Bạn có chuyện gì phải gặt mình, cùng mình tâm sự không được sao?"

"Mình. . . . ." Mặt Vương Hạo Phàm đỏ ửng, muốn nói lại thôi: "Thật ra thì. . . . . Mình không có gặt bạn cái gì hết!"

"Được! Bạn không chịu nói thì thôi." Tề Ái cố ý nâng âm thanh lên than thở. "Thì ra bạn cũng không xem mình là bạn bè."

"Được rồi! Mình nói cho bạn."

Vương Hạo Phàm đoạt lấy cái gối trong ngực Tề Ái, cô im lặng vài giây, cuối cùng hít một hơi thật sâu, nói ra tuyên ngôn.

"Tối ngày hôm qua, mình biến thành phụ nữ."

"Cũng?" Tề Ái kinh ngạc nhìn Vương Hạo Phàm. "Hạo Phàm, bạn lúc nào thì có bạn trai?" Cô chưa nghe cô ấy nói qua bao giờ?

"Là ai vậy?"

"Tề Ái, Mình có thể không nói không?" Vương Hạo Phàm dứt khoát vùi đầu vào trong gối, giống như đã điều không muốn đối mặt với thực tế.

"Dĩ nhiên không được." Tề Ái đem Vương Hạo Phàm ẩn núp trong trong gối nâng lên. "Hạo Phàm, Bạn thật giỏi! Không chịu đem bạn trai cho mình gặp mặt, là người mình quen biết sao?"

Vương Hạo Phàm chần chờ rất lâu, chậm rãi gật đầu.

"Là ai là ai là ai ?" Tề Ái hưng phấn hỏi.

"Triệu Phẩm Văn."

"Không thể nào? Triệu Phẩm Văn? Con một sách của lớp chúng ta, cậu ấy sẽ theo đuổi bạn gái sao? Mình nghe nói cậu ta không tham gia kết bạn!" Tề Ái có chút nghi ngờ. "Hạo Phàm, Triệu Phẩm Văn theo đuổi bạn sao?"

Vương Hạo Phàm lúng túng, cực kỳ mãnh liệt lắc đầu.

"Vậy rốt cuộc là như thế nào?" Thế nhưng lắc đầu? Tề Ái rất mơ hồ."Hạo Phàm, bạn nói nhanh một chút!"

"Là mình theo đuổi cậu ta."

"Cũng? Bạn theo đuổi cậu ta? Mình có nghe lầm hay không? Bạn, Vương Hạo Phàm, chủ động theo đuổi Triệu Phấn Văn?"

"Ừm!" Vương Hạo Phàm đỏ mặt gật đầu, chứng minh Tề Ái không có nghe lầm.

Tề Ái kinh ngạc há hốc miệng, mắt trừng lớn, không ngờ cô ấy sẽ làm như vậy!

Được rồi! Đó là một chuyện xưa.

Tóm lại, sau kì thi giữa kỳ, vào ngày nghỉ cuối tuần, hai người Tề Ái và Vương Hạo Phàm thoát khỏi hàng ngũ ngây ngô, bước sang một trang mới.

Chương 7

Huệ Đại Sơn lúc học cấp 3 đã rất yêu thích Judo rồi, lên năm 1 đại học anh liền đăng kí vào đội Judo, nhưng là, đội trưởng của các đội khác thấy anh to con khí phách rất thích hợp với các loại vận động, thường đem anh chặn ở trên đường, hỏi anh có muốn gia nhập vào đội khác không.

Tích cực nhất là đội trưởng của đội Bóng Bầu Dục, trường Đại Học F sắp tham gia vào cuộc so tài để giành chức vô địch, nên đội trưởng Lâm Quang Nghị giống như u hồn luôn quanh quẩn ở đội Judo, chỉ cần vừa thấy Huệ Đại Sơn hẳn liền quay quanh lại như ong thấy mật.

Huệ Đại Sơn vào bữa trưa đều đến đội Judo luyện tập, anh vừa mới bước vào cửa, Lâm Quang Nghị liền đi qua.

"Này! Đại Sơn, thật đúng lúc chúng ta lại gặp mặt. Về chuyện lần trước tôi nói với cậu. . . . ."

Đang lúc Lâm Quang Nghị muốn hỏi Huệ Đại Sơn có chuyển đội hay, thì lại xuất hiện một Trình Giảo Kim.

"Khéo cái rắm! Tôi nói với anh này, anh xem không hiểu tiếng quốc ngữ sao? Tắm biển bên ngoài là để đội Judo, không phải là đội Bóng Bầu Dục, anh chạy tới đây muốn làm cái gì?"

Dư Gia Hi không biết là từ đâu xông tới, ngăn Lâm Quang Nghị lại, bộ dáng thật giống gà mẹ bảo vệ gà con.

"Đại Sơn đội viên của chúng tôi, anh đừng mơ tưởng cướp cậu ta đi."

"Chuyện cười, Huệ Đại Sơn muốn đi hay ở, là do cậu ta định đoạt, không phải do anh nói."

Lâm Quang Nghị luyện được miệng lưỡi vô cùng tốt, mỗi lần đụng phải người này liền nhất định sẽ gây gỗ, thua người không thua trận, hắn hôm nay tới đây có mang theo vũ khí bí mật.

"Tóm lại, sinh là đội viên đội Judo, chết là hồn đội Judo, tôi không cho phép anh chạy tới đội Judo của tôi cướp người."

"Muốn gây gỗ đúng không? Tôi theo tới cùng, cái tên này tên vô lại, Huệ Đại Sơn không có kí kết khế ước bán thân, tại sao cậu ta không thể đến đội Bóng Bầu Dục của chúng tôi? Hừ!"

Lâm Quang Nghị thủ thế, muốn gây gỗ hay thô bạo đều được, chuyện cần thuyết là hắn phải thuyết phục được Huệ Đại Sơn chuyển đội, liền giao phó cho hắn mang theo vũ khí bí mật tới!

Một cô gái xinh đẹp có một đầu tóc dài phiêu dật đi vào, khuôn mặt tươi cười nhẹ nhàng hướng Huệ Đại Sơn đi tới.

"Hai vị đàn anh, đừng làm rộn có được hay không?" Đang muốn khuyên bọn họ đừng vì nguyên nhân nhàm chán mà gây gỗ, lãng phí thời gian quý báu của anh, đột nhiên có một cô gái tới kéo tay anh đi.

"Huệ Đại Sơn, mời anh gia nhập vào đội Bóng Bầu Dục của chúng tôi có được hay không?" Hoàng An An vươn cánh tay không có chút nào kiêng dè gì kéo cánh tay Huệ Đại Sơn.

Hoàng An An, chính là vũ khí bí mật của Lâm Quang Nghị.

Hoàng An An, học năm thứ hai khoa thương mại quốc tế, từ năm nhất cô ấy đã được phong là hoa khôi của Đại Học F, cô hiện tại đang làm quản lý của đội Bóng Bầu Dục, danh tiếng của cô càng vang dội bởi vì đội Bóng Bầu Dục có thành tích huy hoàng.

"Dáng người của anh rất cường tráng, rất thích hợp làm thành viên của đội Bóng Bầu Dục, nếu như có anh tới, đội của chúng ta rất có thể vô địch lần thứ ba trong khu vực."

Không ai có thể từ chối cô gái xinh đẹp như thế này, đây chính là ý đồ của Lâm Quang Nghị, vì muốn giành chiếc cúp vô địch lần thứ ba, dù là dùng bất cứ thủ đoạn nào hãn cũng sẽ thử.

Huệ Đại Sơn cau mày, trừ đại tiểu thư ra, anh không thích bất kỳ cô gái nào đụng vào thân thể anh, kéo cánh tay cô gái không biết tên kia ra, Huệ Đại Sơn chào hỏi với cô. Dù sao, ở đây đã có đàn anh Gia Hi, anh không cần lãng phí thời gian, vội vàng thay quần áo để luyện tập, để khỏi làm trễ thời gian anh và đại tiểu thư ăn cơm trưa.

"Huệ Đại Sơn, anh chờ một chút."

Hoàng An An có chút tức giận, tình huống như vậy thật khó tin, có rất ít nam sinh cự tuyệt ngay trước mặt cô, còn xem cô thành không khí?

Bỏ hai tay của cô xuống, Huệ Đại Sơn sợ đại tiểu thư của anh đói bụng, cho nên anh mau chóng rời khỏi chỗ này. "Xin lỗi, xin cô đừng làm chậm trễ thời gian luyện tập của tôi."

Nhìn Huệ Đại Sơn không quay đầu lại rồi đi, Hoàng An An tức đến muốn nổ tung.

Từ nhỏ cô đã là tiêu điểm của mọi người, Hoàng An An là cô gái xinh đẹp nhưng kiêu căng cô thuộc dạng nữ vương; không ngờ, cô chưa từng bị cự tuyệt bao giờ, nhưng cô lại bị Huệ Đại Sơn cự tuyệt tới hai lần.

Thấy cô thở phì phò, Lâm Quang Nghị không cùng tên kia cãi nhau nữa, chạy tới an ủi cô.

"An An, em không cần giận, đều là anh không tốt, anh không có năng lực thuyết phục cậu ta."

"Anh câm miệng lại!"

Đội trưởng an ủi, giống như là nhắc nhở cô đã thất bại, Hoàng An An giận đến hai tay khoanh ở trước ngực, một cổ tức giận mãnh liệt trong lồng ngực thiêu đốt cô.

"Đại Sơn, anh đi luyện tập đi, khi anh luyện tập xong, chúng ta có thể cùng nhau nói chuyện, chúng tôi ngồi đợi anh."

Đã sớm thu thập tin tức, Lâm Quang Nghị biết Huệ Đại Sơn có một cô bạn gái xinh đẹp, xem ra hẳn đã lắm, Huệ Đại Sơn và những hoa tâm công tử trong đội bóng không giống nhau, cũng sẽ không bởi vì có cô gái đến mà bỏ dở công việc của mình.

Cũng chính vì như thế, Lâm Quang Nghị càng muốn có Huệ Đại Sơn hơn.

"Hừ! Các người muốn dùng cô gái xinh đẹp này để cướp người à? Không dùng được phải không!"

Ánh mắt Lâm Quang Nghị buồn buồn nhìn Gia Hi. "Đây là chuyện giữa chúng tôi và Huệ Đại Sơn, không quan hệ tới anh, anh mau đi đi."

"Này! Nơi này là sân tập Judo chúng tôi! Anh đứng đứng trên địa bàn người khác còn dám lớn lối?" <http://diendanlequydon.com>

"Chuyện cười, tôi cũng là học sinh ở đây, nơi này là câu lạc bộ học sinh, tôi cũng có quyền ở đây?"

Vì vậy hai người lại bắt cãi nhau, cho đến khi đội trưởng Lâm Tùng Thiết đội Judo xuất hiện thay hai người hoà giải. "Gia Hi, người không cần như vậy, nếu như Đại Sơn đối với Bóng Bầu Dục có hứng thú, chúng ta cũng không ngăn được cậu ta."

"Nói đúng! Đội trưởng của anh nói rất đúng." Lâm Quang Nghị lễ phép lên tiếng chào hỏi đối phương.

Vừa nghĩ tới mình muốn bồi dưỡng người nối nghiệp đội, thế nhưng lại có người muốn cướp người của anh đi, ánh mắt Gia Hi khó chịu tới cực điểm."A! Tới rồi tới rồi, lại tới thêm một người đáng ghét."

Thấy Tề Ái đi tới nơi này, Dư Gia Hi bất mãn lên tiếng.

Tề Ái phát hiện Dư Gia Hi đối với cô không thân thiện, cho nên cô nhìn hằm hằm của không vừa mắt.

"Gia Hi, cậu như vậy sẽ làm cho Huệ Đại Sơn ghét! Cậu suy nghĩ một chút, tối thiểu Tề Ái còn cho phép Huệ Đại Sơn mỗi ngày đến đội để báo danh, cậu không cần phải chọc giận cô ấy, nếu không sau này chúng ta sẽ không gặp được Huệ Đại Sơn đâu, chứ đừng nghĩ sẽ đem cậu ta lên làm đội trưởng tương lai." Lâm Tùng Thiết kéo Dư Gia Hi qua nói chuyện.

Mà bây giờ, sắp triển khai cuộc chiến giữa hai cô gái.

Tề Ái đi tới vị trí cố định bên sân chờ Huệ Đại Sơn, thế nhưng đã bị hai người chưa từng thấy qua chiếm mất, Tề Ái oán trách nhìn chằm chằm người ngồi đó.

Sáng nay cô vừa có tiết thể dục, chạy hai vòng sân 400m, tiếp theo lại làm các loại vận động, hai chân cô đã vô lực, cô chống đỡ tới đây để ngồi nghỉ ngơi một chút đợi Huệ Đại Sơn, không ngờ lại bị người chiếm vị trí của cô.

Hừ! Cái gì đây! Hai người kia rốt cuộc là từ đâu tới? Lại dám chiếm vị trí của cô!

Các cô gái đẹp luôn luôn có địch ý với nhau, hơn nữa đối phương nhìn mình với ánh mắt là tràn đầy ghen tỵ! Tề Ái không nhận được cũng trợn mắt nhìn cô ấy.

Oa! Cướp chỗ ngồi của cô! Lại còn trừng mắt nhìn cô?

Thấy hai người đẹp âm thầm nhìn nhau, Lâm Quang Nghị nói.

Thấy Tề Ái phong tình vạn chủng mà đi vào đội Judo, Hoàng An An chỉ là thuận miệng hỏi một câu cô ấy là ai, Lâm Quang Nghị không dấu diếm nói cô ấy là bạn gái của Huệ Đại Sơn, vì vậy mà trong lòng Hoàng An An liền bộc phát.

"Cô gái này là bạn gái của Huệ Đại Sơn?" Hoàng An An trợn mắt nhìn, đối phương cũng trợn mắt lại nhìn cô."Đáng ghét!"

Thì ra, Huệ Đại Sơn đã có bạn gái xinh đẹp, cho nên anh ấy mới hờ hững với cô, làm cho cô hờn dỗi? Nghĩ đến đây, trong bụng Hoàng An An đầy lửa giận, ánh mắt cô trừng Tề Ái càng thêm sắc bén hơn.

"Nhìn cái gì? Thật là ghét!" Tề Ái ảo não thu hồi tầm mắt, Hừ! Thôi, vẫn là đem thời gian nhìn Huệ Đại Sơn đáng giá hơn.

Hết giờ luyện tập, tầm mắt Huệ Đại Sơn nhìn về vị trí đại tiểu thư thường ngày đợi anh, nhưng anh không thấy bóng dáng quen thuộc.

"Đại Sơn, em ở chỗ này." Tề Ái vui vẻ vẫy tay với Huệ Đại Sơn.

Nhìn sắc mặt đại tiểu thư có chút tái nhợt.

"Em có phải hay không đói bụng rồi? Xin lỗi, đợi anh thêm một chút, anh lập tức ra ngay."

"Ừm! Anh nhanh đi thay quần áo đi." Tề Ái chủ động hôn lên mặt anh. "Em ở đây chờ anh."

Thấy Huệ Đại Sơn đi vào phòng nghỉ, Lâm Quang Nghị lên tinh thần chuẩn bị lần nữa thuyết phục Huệ Đại Sơn, lôi kéo Hoàng An An đứng ngăn ở cửa, chặn cửa Huệ Đại Sơn.

Huệ Đại Sơn vừa đi ra khỏi phòng nghỉ liền bị hai người họ quay quanh, hi vọng anh tới đội Bóng Bầu Dục, Huệ Đại Sơn cảm thấy thực phiền, sắc mặt không tốt lần nữa từ chối nhã nhặn với bọn họ.

"Đại Sơn, anh mau lại đây!"

Nhìn anh bị cô gái quay quanh, Tề Ái bởi vì quá mức mệt mỏi cho nên không có có hơi sức tiến lên diệt trừ chướng ngại vật, không thể làm gì khác hơn là đáng thương ở phía sau hô to.

"Xin lỗi, tôi phải đi rồi." Sắc mặt Huệ Đại Sơn xanh mét nhìn chằm chằm tay Hoàng An An, cô tự nhiên lại đụng vào anh. "Xin cô buông tay ra."

"Huệ Đại Sơn, mặc kệ anh có điều kiện gì cũng có thể nói ra, chúng tôi sẽ cố hết sức thỏa mãn anh." Hoàng An An cả người mềm mại dựa sát vào người anh, vì đói bụng, cô nguyện ý hy sinh một chút nhan sắc. "Đại Sơn, chúng tôi rất cần anh gia nhập."

"Đại Sơn, Anh còn không nhanh qua đây?" Tề Ái thấy cô gái kia như bạch tuộc quấn lấy anh, giận đến tái mặt.

Nghe được giọng nói của đại tiểu thư không vui, Huệ Đại Sơn không chần chừ nữa, không chút nào thương hương tiếc ngọc hất cánh tay Hoàng An An ra, đi thật nhanh đến bên người đại tiểu thư.

"Thật xin lỗi, đại tiểu thư, chúng ta đi thôi!" Anh thật sự không muốn để đại tiểu thư chờ lâu, vì anh muốn đem cô nuôi dưỡng thành tiểu thư. "Hôm nay em muốn ăn cái gì?"

Cô không muốn ở trước mặt mọi người nũng nịu, nhưng khi Tề Ái liếc thấy cô gái kia đang nhìn cô, thì cô dựa thân thể mềm nhũn của mình vào trong ngực.

"Đại Sơn, người ta mới vừa học xong tiết thể dục, thân thể mệt quá! Em không nhúc nhích được!"

"VẬY anh công em." Huệ Đại Sơn mỉm cười ôm cô. "Đại tiểu thư, em đang ăn giấm chua có phải hay không? Bọn họ chỉ là muốn mời anh qua đội Bóng Bầu Dục, không phải là tỏ tình với anh, cái đầu nhỏ của em đang nghĩ bậy bạ gì thế."

Cô nhảy lên lưng anh, Tề Ái dùng phương pháp thị uy quơ quơ chân với hai người xa lạ kia.

Người yêu của cô là giỏi nhất, được mọi người yêu thích!

"Đi đi! Không cần để ý bọn họ, chúng ta đi ăn mì thịt bò!"

Huệ Đại Sơn cũng chiều ôm chặt thân thể mềm mại của cô trên lưng, anh sẽ công cô đi tới chỗ nào mà cô muốn.

"Hừ! Đây cái gì?" Lại một lần nữa Hoàng An An bị cự tuyệt, cô tức giận mặt đỏ rần. "Cô ấy làm cho chúng ta nhìn sao?"

"Ha ha! Tôi coi các người làm sao dùng mỹ nhân kế, ha ha ha ha!" Lập trường Dư Gia Hi có chút thay đổi, đây là lần đầu tiên anh len lén cảm kích sự tồn tại của Tề Ái!

"Chúng ta đi!" Hoàng An An tức giận dậm chân, bị Huệ Đại Sơn cự tuyệt cô đã hết sức rồi mất mặt, cô sẽ không ở đây làm trò cười cho người ta? "Thật là làm cho người ta tức giận!"

"Được, được, chúng ta đi, lần sau chúng ta trở lại."

Lâm Quang Nghi không thể làm gì khác hơn là thừa nhận lần này sử dụng mỹ nhân kế thất bại, hắn sẽ trở lại vào lần sau.

A! Thật là phiền thật! Những nam sinh này như thế nào lại như vậy?

Từ đội Judo đi tới phòng ăn học sinh, khoảng cách không tới 1km, cô đã bị quấy rầy tới ba lần. Từ ngày tựu trường đến bây giờ, những người này không biết bị Tề Ái cự tuyệt bao nhiêu lần, lần nào cũng nếm mùi thất bại, bọn họ còn không biết điều, làm cô phiền muốn chết.

Hơn nữa hôm nay cô học hết tiết thể dục thân thể đã mệt rồi, vốn là cô không cần lo lắng vì đã có Huệ Đại Sơn công cô, anh cũng tới tới phòng ăn của trường, nhưng giữa đường gặp những người này làm trì hoãn thời gian của cô, vì không để cho những người qua đường quá mức chú ý, cô không thể làm gì khác hơn là phải tự mình đi bộ.

"Những người này thật đáng ghét! Rốt cuộc em phải cự tuyệt bọn họ bao nhiêu lần nữa đây?"

Huệ Đại Sơn đứng ở một bên, lẳng lặng không có nói gì.

Những người kia tới hẹn đại tiểu thư, mỗi một người đều là người hai mặt, thời điểm ở trước mặt Tề Ái thì tươi cười rạng rỡ, đối với cô hết sức lấy lòng, nhưng quay người lại ánh mắt nhìn anh, thì tràn đầy căm thù.

Anh cũng không phải không tin tưởng chính mình, những người kia không thể nào đánh ngã anh, chỉ là anh phải cảnh giác, ở trong mọi tình huống, anh nhất định sẽ cố gắng bảo vệ cho đại tiểu thư, làm cho cô vui vẻ đều mỗi ngày.

"Đại Sơn, em xin lỗi!"

Nhìn anh lẳng lẳng không nói lời nào, biết anh đang ghen, giống như khi cô thấy nữ sinh khác quấn lấy anh, đáy lòng cô sẽ chua xót. Người mình yêu rất được đến hoan nghênh thì quá tuyệt vời, đều đó chứng minh ánh mắt nhìn người của mình rất tốt, nhưng trong lòng có dấm chua thì không thể nào tránh khỏi.

"Tại sao muốn nói lời xin lỗi với anh?"

Kéo tay Tề Ái, Huệ Đại Sơn dẫn cô đi vào phòng ăn.

"Anh tức giận, có phải hay không?" Tề Ái cẩn thận nhìn sắc mặt của Huệ Đại Sơn, cố gắng muốn tìm ra chứng cứ bởi vì anh ghen mà tức giận.

"Anh không có tức giận, đang êm đẹp tại sao lại nghĩ anh tức giận?" Huệ Đại Sơn đem dưa cùng thìa dọn xong, thúc giục Tề Ái mau mau dùng cơm. Đúng giờ ăn cơm, đối với thân thể mới khỏe mạnh. "Đại tiểu thư, em ăn nhanh lên, hôm nay cá thoát nhìn rất tươi!"

"Anh không có tức giận?" Ánh mắt Tề Ái vẫn nhìn trên mặt anh. "Anh thật không có tức giận sao?"

"Em hi vọng anh tức giận? Tại sao?"

"Vừa rồi những đàn anh kia. . . . ." Tề Ái buồn buồn cong môi lên. "Đại Sơn, anh thấy nhiều nam sinh ghen em như vậy, anh cũng không ghen sao?"

"Ừ. . . . ." Huệ Đại Sơn trầm mặc suy tư một lát, đôi tay cũng không dừng lại việc gấp thức ăn cho Tề Ái. "Rất tốt!"

Nghiêm túc mà nói, anh không có ghen, bởi vì Huệ Đại Sơn biết Tề Ái có tình cảm đặc biệt sâu nặng đối với anh, bằng không cô cũng sẽ không chờ đợi anh suốt tám năm qua, đến khi có thể để đương yêu, liền chạy tới tìm anh để tỏ tình.

"Rất tốt?" Tề Ái không hài lòng câu trả lời của anh nên hỏi tới. "Rất tốt thôi sao? Đại Sơn, anh không sợ em sẽ đồng ý với những nam sinh kia sao?"

Mới vừa rồi chỉ có ba đàn anh tới, còn có rất nhiều người của khoa Anh ngữ nữa! Những người đó đều có điều kiện rất tốt, chẳng lẽ anh không có chút khẩn trương sao?

Câu trả lời của Huệ Đại Sơn làm cho cô rất không vui.

"Đại tiểu thư, những nam sinh kia theo đuổi thành công sao?" Hai mắt Huệ Đại Sơn sáng lấp lánh có hồn nhìn chăm chú Tề Ái, anh rất nghiêm túc hỏi.

Tề Ái không chút nghĩ ngợi nói: "Không biết, em làm sao thích những nam sinh kia?"

Huệ Đại Sơn cười khẽ một tiếng. "Vậy thì được rồi, em nhanh ăn cơm đi."

A! Thì ra mình bị anh lừa, Tề Ái tức giận nhéo cánh tay anh một cái.

"Hừ! Em không để ý tới anh! Chỉ biết khi dễ người ta."

Tại sao có thể như vậy? Cô bị Đại Sơn ăn gắt gao, chẳng những không đạt được mục đích, ngược lại còn làm trò tiêu khiển cho anh xem.

Chỉ là, nếu Đại Sơn thừa nhận anh ghen, cô sẽ vui mừng sao? Cô mới vừa rồi không muốn anh hiểu lầm cho nên cô mới giải thích cho anh điều này sao?

Cô không hy vọng Đại Sơn nghĩ quá nhiều mà ghen, rồi lại âm thầm hi vọng anh sẽ bởi vì ham muốn chiếm giữ của mình mà ghen, a, cô như thế nào lại mâu thuẫn như vậy?

"Thiệt là, em chuyên tâm ăn cơm một chút! Đang suy nghĩ gì mà nhập thần như thế?" Huệ Đại Sơn lại dứt thức ăn vào trong miệng Tề Ái. "Ăn nhiều một chút."

"Em không ăn nữa!"

Cô không có tâm tình ăn cơm, thân thể cô có điều gì không đúng, có lẽ vừa mới vận động kịch liệt xong, cổ họng của cô khô khốc, dường như có triệu chứng buồn nôn.

Huệ Đại Sơn ảo não nhìn cô, lại tới, đại tiểu thư của anh y như một đứa con nít, ăn cơm đều muốn có người dụ dỗ, thật là khiến người ta không yên tâm.

"Đại Sơn, thân thể em không thoải mái! Để cho em tới chỗ anh nghỉ ngơi một chút có được hay không?"

"Tiết học buổi chiều của em thì làm như thế nào?"

Tề Ái chấp tay trước ngực khẩn cầu nhìn anh."Đại Sơn, em thật sự không thoải mái!"

Huệ Đại Sơn kinh ngạc phát hiện cô đang đổ mồ hôi lạnh.

"Tại sao có thể như vậy? Ngã bệnh sao? Em nơi nào không thoải mái?"

"Không phải ngã bệnh! Có lẽ là vừa rồi mới chạy hai vòng tiết thể dục, cho nên hiện tại toàn thân cao thấp đều không có sức!"

"Em thật ăn không vô sao?"

"Ừm!" Tề Ái gật đầu một cái.

"Anh gói đem trở về, một lát nữa em có đói bụng thì ăn sau."

Lần này Huệ Đại Sơn không để cô tiếp tục đi bộ, anh cũng cô, trong tay xách theo hộp đựng thức ăn, nhanh chóng chạy đi.

Chương 8

Tề Ái ngủ trưa ở phòng Huệ Đại Sơn rất ngon, cô ngủ xong tinh thần tràn đầy sức sống, lúc Huệ Đại Sơn chuẩn bị đi học, cô liền tỉnh dậy.

"Đại tiểu thư, anh có tiết, em ngủ một lát nữa đi, tan lớp anh sẽ mang buổi tối về cho em."

"Em không cho anh đi!" Tề Ái vừa mới tỉnh ngủ, mắt cô vừa mở ra, giọng nói không rõ ràng, đầu óc còn mơ mơ màng màng, hai tay của cô ôm lấy anh.

"Ngoan, nghe lời, em ngủ tiếp đi."

"Không cần, em muốn anh ngủ cùng em."

"Không được, anh nhất định phải đi học."

"Em không muốn đợi ở đây một mình!" Cô giống như gấu koala ôm lấy cánh tay anh, cô so với kẹo mè xừng còn dính hơn gấp mấy lần, làm cho Huệ Đại Sơn không thể bỏ rơi cô.

"Thân thể của em tốt lên rồi phải không? Vậy em đi học cùng với anh."

"Không cần."

"Đại tiểu thư!" Huệ Đại Sơn sừng mặt lên, anh đối cô đây đưa có chút vô lực, anh không biết phải làm sao với cô.

"Anh ở lại với em đi!" Cô kéo tay anh nằm lên trên giường, hai mắt Tề Ái cong cong cười thành hình trăng rằm. "Chúng ta thỉnh thoảng trốn học thì có sao đâu? Bây giờ có rất nhiều người trốn học đấy thôi!"

Đôi tay cô vòng qua dưới cánh tay anh, ôm thật chặt thắt lưng anh, vùi đầu vào vòm ngực thoải mái của anh, anh giống như gối ôm của cô.

Mái tóc dài của Tề Ái dán vào trước ngực anh, anh than thở. "Đại tiểu thư, em ôm anh như vậy, sẽ làm cho anh muốn phạm tội."

"Tốt! Vậy em diễn cô bé quàng khăn đỏ khả ái, còn anh diễn con sói xám với tư tưởng xấu xa kia nha!"

Thân thể mềm mại của cô vô tình hay cố ý cọ vào thân thể cường tráng của anh, đại tiểu thư rõ ràng là khiêu khích anh! Còn làm cho anh rất khó cự tuyệt.

Huệ Đại Sơn sờ vào trán của cô, kiểm tra thân thể cô. "Em đã khỏe hơn rồi à? Mới vừa rồi không phải em rất yếu sao, đi đường cũng khó khăn mà?"

"Người ta ngủ một giấc ngon lành, hiện tại em rất khỏe!"

Tề Ái bắt đầu thao thao bất tuyệt giảng giải cho anh, cô sáng sớm hôm nay có tiết thể dục, vận động nên mới mệt, cô nói rành mạch cho Huệ Đại Sơn nghe, muốn nói cho anh cô trời sanh

không phải yếu đuối, cô bởi vì vận động quá độ, nên hai chân mới không thể nhúc nhích.

Huệ Đại Sơn vừa nghe, nhú mày lại. "Nếu như thể lực của em không tốt, sao này em đừng vận động nữa, cẩn thận sẽ bị thương."

Khó trách anh đau lòng, từ nhỏ Tề Ái đã bị bệnh, thân thể rất suy yếu, nên cô được miễn vận động tiết thể dục, như vậy mà làm cho thân thể bị tổn thương, thì thật không đáng.

"Em không sao! Thầy giáo khen em hô hấp rất tốt!"

"Không thường xuyên vận động, bắp thịt sẽ bị đau, tối nay em sẽ biết, cánh tay, bắp đùi đau đớn làm cho em phải kêu cha gọi mẹ!"

Nói tới đây thân thể Huệ Đại Sơn đột nhiên run lên, anh kéo tay Tề Ái đang làm loạn ở trên ngực anh ra. "Em đang làm gì thế?"

"Anh nói đấy? Em đang làm như vậy?" Tề Ái thừa dịp anh phân tâm, tay của cô luồn vào áo anh, thành công đánh bất ngờ lên đầu vú anh.

Cô nhẹ nhàng véo nhẹ, trong lúc bất chợt đầu vú của anh bành trướng lên.

"Đừng đùa, đại tiểu thư, em không phải rất mệt sao, cần phải nghỉ ngơi?"

"Em đã ngủ đủ rồi!" Tề Ái lật người lại đè ở trên người Huệ Đại Sơn. "Đại Sơn, chúng ta chơi trò chơi "cô bé quàng khăn đỏ và con sói xám", có được hay không?"

Cô nâng mông của mình lên đè ép vào bộ vị nhạy cảm của anh, cô cố ý nhẹ nhàng ngọ nguậy, rất nhanh Huệ Đại Sơn liền có phản ứng.

"Đại tiểu thư. . . . ." Huệ Đại Sơn vội vàng dùng lực bóp eo của cô lại, ngăn không cho cô nhúc nhích. "Anh cầu xin em, đừng động dậy nữa."

"Anh không phải muốn em sao?" Tề Ái cúi đầu hôn anh một cái. "Đại Sơn, em muốn anh ôm em."

Từ ngày cô và anh nếm được mùi vị yêu thích, dường như Đại Sơn cố ý tránh né cô, nếu như cô không chủ động, anh cũng sẽ không đụng vào cô, có thể là anh sợ làm bị thương thân thể mảnh mai của cô. Nhưng cô không thích như vậy, cô muốn anh chủ động với cô.

Cô nâng mặt anh lên, không cho anh cự tuyệt, cô và anh hôn nhau, cho đến khi cô phát hiện phía dưới mình đang có một ngọn lửa thiêu đốt cô.

Từ trên người anh lui xuống, Tề Ái toàn tâm toàn ý thay anh cởi quần áo.

Cô rất nhớ tình cảnh anh và cô ôm hôn nha! Mấy ngày nay anh đều không cho cô ở qua đêm trong phòng anh, mỗi tối tới 11 giờ là anh lại dẫn cô về kí túc xá, hại cô mấy ngày nay không được thỏa mãn dục vọng của mình.

Huệ Đại Sơn nặng nề thở dốc, quần áo trên người anh đã bị cô cởi hết, vật giữa hai chân anh đang được Tề Ái cầm trong tay ma sát.

"Thì ra em muốn diễn nhân vật con sói xám có tư tưởng xấu xa kia?"

"Anh không làm, thì em làm!" Tề Ái vươn cái lưỡi màu hồng ra liếm môi mình. "Hắc hắc he he! Như thế nào? Cô bé quàng khăn đỏ tiên sinh, em không phải có thể đem anh ăn hết à?"

"Anh có thể nói không sao?" Huệ Đại Sơn bất đắc dĩ.

"Không được." Tề Ái tùy tiện lắc đầu. "Hiện tại chỉ có hai cách cho anh lựa chọn thôi, anh muốn diễn cô bé quàng khăn đỏ hay con sói xám, thời gian ba giây cho anh trả lời."

Ba giây đồng hồ trôi qua rất nhanh, trên mặt Huệ Đại Sơn cười khổ.

"Rất tốt, vậy bây giờ đến lượt em lựa chọn." Tề Ái cúi đầu, đôi môi màu phấn hồng tiến tới giữa hai chân anh, cô nâng cây gậy vừa nóng vừa cứng của anh lên, mở cái miệng nhỏ nhắn của cô ra nuốt vào.

"Ha ha ha! Em là con sói xám, Đại Sơn, em sẽ đem anh xơi tái!"

Một màn này làm cho Huệ Đại Sơn kinh ngạc không thôi.

Anh cho là mình đang nằm mộng, nhưng vật giữa hai chân của anh xác thật được cô ngậm vào truyền đến từng trận xúc cảm vừa ẩm ướt nóng nóng vừa tê dại, phần eo của anh mãnh liệt run rẩy, làm cho toàn thân của anh càng thêm tê dại, thiếu chút nữa làm cho anh hòa tan ở trong miệng của cô.

Cô bởi vì không có kinh nghiệm, Tề Ái đưa nó ngậm vào trong miệng tính xem nó như kem que mà liếm mút, nhưng cô chuyển động có chút khó khăn, cuối cùng cũng bởi vì nó càng lúc càng lớn, cô không thể làm gì khác hơn là đem nó phun ra.

Ngày hôm qua Hạo Phàm và cô cùng nhau thảo luận đề tài đôi trụ.

Tề Ái chưa bao giờ biết Vương Hạo Phàm là cái sắc nữ hào phóng như vậy, từ ngày tựu trường tới bây giờ, cô ấy chưa bao giờ có xì căng đan, cũng cự tuyệt rất nhiều bạn học theo đuổi, thật không ngờ cuối cùng Hạo Phàm lại xứng đôi với Triệu Phẩm Văn.

Còn nữa, nhân vật Triệu Phẩm Văn cũng không đơn giản! (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Hấn và Hạo Phàm quen nhau đúng là thần tốc, mặt Tề Ái không khỏi đỏ ửng, vừa nghĩ tới ngày hôm qua cô nghe Hạo Phàm kể bọn họ ở cùng một chỗ có

kinh nghiệm hoan ái cuồng nhiệt, cô chỉ có thể giơ hai tay lên đầu hàng.

Nghĩ vậy, cô và Đại Sơn không có kinh nghiệm, căn bản chỉ có thể coi là con nít mà thôi!

Cho nên cô quyết định hôm nay áp dụng chiêu này.

Hạo Phàm nói hiệu quả rất tốt, Tề Ái ngẩng đầu lên nhìn nét mặt Đại Sơn, cô nhìn ra được anh rất hài lòng.

"Đại tiểu thư, em ở đâu học được chiêu này?"

Huệ Đại Sơn thở dốc chưa giảm, chỗ yếu hại của anh mặc dù bị cô phun ra, nhưng cô vẫn còn nắm ở trong lòng bàn tay, hô hấp của anh càng lúc càng dồn dập, làm cho câu hỏi của anh không trọn vẹn.

"Đại Sơn, anh thích như vậy sao? Em nghe Hạo Phàm nói, nhưng mà em không có thuận tay, có phải hay không em làm không được tốt lắm?"

"Vương Hạo Phàm dạy em!"

Huệ Đại Sơn nổi cáu, đại tiểu thư của anh bị bạn cùng phòng dạy hư, thậm chí ngay cả loại kỹ xảo này cũng học được.

"Anh không cần tức giận! Em sẽ tập luyện, rất nhanh sẽ lợi hại."

Nói xong Tề Ái liền đem vật cứng rắn của anh ngậm vào trong miệng, chậm rãi liếm hôn.

Vốn là muốn ngăn cản cô, nhưng cô đang ngậm trong miệng tính khí của anh, làm cho tự chủ của anh tan rã, anh quá hưng phấn, tự nhiên lại để cho đại tiểu thư phục vụ anh.

Tề Ái chuyên tâm liếm hút nó, cô thỉnh thoảng nhìn xem phản ứng của anh, cô lần đầu tiên làm như vậy, cho nên cô rất là kích động !

Quả nhiên rất hiệu quả, cô xem phản ứng của anh, nét mặt vui vẻ của anh làm cho cô rất vui. Tề Ái ở trong lòng cười thầm, cô sau này phải nhờ sự chỉ dạy của Vương Hạo Phàm.

Trong lúc bất chợt Tề Ái cảm giác vật mình ngậm càng thêm trướng ra, đang lúc cô nghi ngờ, cô nhìn nét mặt anh, thì cô nghe anh hét lên một tiếng trầm thấp điên cuồng, tiếp đó trong miệng cô có chất lỏng bạch trọc phun ra, làm cho cô thiếu chút nữa bị nghẹn!

Nói thật ra, Hạo Phàm không có dạy cô điểm này, về mặt cô đau khổ đem toàn bộ chất lỏng trong miệng phun ra, cô không ngờ "cái đó" của đàn ông phun ra sẽ có mùi vị như vậy.

"Ừm! Đại Sơn, nó rất là ghê tởm!"

Huệ Đại Sơn rút ra khăn giấy lau khóe môi cô, tiện tay nhéo má cô một cái.

"Anh không có ép em làm như vậy, là chính em tự mình làm chủ."

"Vậy anh có thấy vui không? Cô bé quàng khăn đỏ tiên sinh, em biểu hiện như vậy? Anh rất vui vẻ có đúng hay không?"

"Đứa ngốc." Huệ Đại Sơn dịu dàng hôn cô, hết sức yêu thương cô vì cô đã chủ động dâng hiến cho anh, những ngày qua anh đè nén mình, bởi vì anh sợ mình cuồng nhiệt lên sẽ làm cho cô bị thương, nhưng anh không nghĩ tới mình làm như vậy không chỉ có mình đau khổ mà đại tiểu thư cũng đau khổ.

Yêu thương nhau sẽ muốn đụng chạm vào nhau, vô luận là hôn, ôm hoặc là "yêu", những việc này đều là hạnh phúc, anh không nên chỉ tự mình chủ trương, lúc nào thì mới có thể xảy ra, dù sao, yêu nhau là chuyện của hai người!

Chỉ là trong lòng Huệ Đại Sơn không có hảo cảm với Vương Hạo Phàm.

Cô chuyện gì không dạy, lại dạy đại tiểu thư của anh loại chuyện như vậy?

Hai người bọn họ đóng cửa lại bàn về đàn ông sao? Huệ Đại Sơn cảm giác mình đang ghen.

"Hi! Anh rõ ràng rất vui mừng, vậy mà không chịu thừa nhận?"

"Được, anh thừa nhận, như vậy thì sao?" Huệ Đại Sơn yêu thương hôn lên gương mặt bóng loáng của Tề Ái, hôn liên tiếp lên gò má của cô. "Em thật là lợi hại, lần đầu tiên đã làm rất tốt, anh nhịn không được liền ở trong miệng của em bắn ra!"

Nghe anh khen ngợi, khuôn mặt Tề Ái xấu hổ đỏ bừng. "Đại Sơn, ôm em có được hay không? Em nghĩ muốn anh. . . . ."

Cô yêu cầu, làm cho Huệ Đại Sơn không nhả tâm cự tuyệt? Anh nhẹ nhàng cởi bỏ quần áo trên người cô, Đại Sơn ôm cô vào lòng, hôn đôi môi mềm mại của cô.

"Sói xám đại tiểu thư, anh rất thô lỗ, ngày mai chân của em biến thành chữ O, cũng đừng trách anh!"

"Không quan trọng, coi như hai chân biến thành O, em vẫn sẽ muốn anh." Tề Ái ngọt ngào nháy mắt với anh.

Cô nói cho anh biết! Cô ôm cổ anh, hai chân quấn quanh thắt lưng anh, thân thể của cô cũng đã vì anh mà chuẩn bị xong.

Anh vỗ về chơi đùa nhũ hoa của cô, vừa bấm vừa vân vê trên chốc, thỉnh thoảng còn ngậm cắn đỉnh phần hồng của cô, anh cố ý trên chốc làm cho cô cảm thấy xấu hổ.

Tề Ái bị đùa giỡn, hai đỉnh phần hồng nhạy cảm đứng lên, cô cong lên nửa người trên không ngừng ngọ nguậy, chậm rãi chà xát vật cực đại giữa hai chân anh, làm cho nó cứng lên đỏ ngầu.

Môi lưỡi anh chậm rãi đi xuống phía dưới, anh mới vừa rồi đã ra, hiện tại anh không vội, anh muốn hảo hảo yêu thương, âu yếm cô.

"Thoải mái sao?" Anh nhẹ nhàng vạch ra cánh hoa trong khu vườn bí mật, đưa lưỡi vào liếm hút viên trân châu nhỏ nhắn đáng yêu.

"Ừm!" Tề Ái vô lực mềm mại nằm đó để cho anh đùa bỡn. "Cô bé quàng khăn đỏ tiên sinh, anh có phải hay không muốn "ăn" em? Đây với chuyện cổ tích không giống nhau! Phải là anh bị em ăn hết mới đúng!"

Nhìn cô bởi vì hưng phấn mà toàn thân sáng bóng một màu hồng nhạt mê người, anh thật sự yêu chết bộ dạng xinh đẹp của cô. Trong nháy mắt vật cứng rắn giữa hai chân của Huệ Đại Sơn bành trướng tới cực điểm.

"Miệng nhỏ phía dưới của em nghĩ đã ăn no sao?" Vạch hoa huyết ướm át của cô ra, Huệ Đại Sơn vươn hai ngón tay vào, kích thích tạo ra tiếng nước dâm mỹ. "Hả? Nơi này của em đã ướm!" Khóe miệng anh cười khế, Đại tiểu thư của anh thật sự bị dạy hư!

"Đại Sơn. . . . . Em muốn. . . . ." Tề Ái không kịp đợi, anh chế nhạo cô, càng làm cô cực kỳ mong chờ, mong đợi anh dùng vật nam tính của anh hung hăng đâm vào cô, chiếm đoạt cô.

Không để ý lời cầu khẩn của cô, anh lại duỗi thêm một đầu ngón tay nữa đi vào, làm cho cô thích ứng với cảm giác anh đang

xâm nhập trong cơ thể cô.

"Ừmh. . . . . Ừ. . . . . Ách. . . . .A. . . . ."

Ngón tay của anh bắt đầu luật động trong cơ thể cô, mỗi một lần luật động đều làm cho Tề Ái không ngừng phát ra tiếng rên rỉ mập mờ quyến rũ.

Anh ngày càng cuồng nhiệt, trong cơ thể cô càng tiết ra chất lỏng ẩm ướt càng nhiều hơn, Tề Ái cơ hồ muốn nổi điên yêu cầu , "Đại Sơn, cho em. . . . . Cho em. . . . . Ừ. . . . . A. . . . ."

Chỉ có đầu ngón tay là không đủ, Tề Ái muốn Huệ Đại Sơn dùng cái môi vừa rồi cô liếm đến sáng bóng, vật cứng rắn thô to và nóng hổi xâm chiếm cô, đem cô ở trong hư không toàn bộ lấp đầy.

Rút ra ngón tay dính đầy chất nhầy, Huệ Đại Sơn đem vật giữa hai chân mình chong đở cửa huyết của cô, qua lại ma sát tiểu hoa tâm nháy cảm của cô.

"Dùng cái miệng nhỏ nhắn khả ái bên dưới của em ăn hết anh đi!"

Huệ Đại Sơn nhắm ngay cửa huyết ướt át của cô, nâng eo từ từ cắm vào, hoa huyết của cô đem anh ép đến muốn nổi điên, cô thật sự rất nhỏ, tại sao cô lại nhỏ như vậy? Anh chậm rãi chờ đợi cô thích ứng.

"Đại Sơn. . . . . Nhanh một chút đi vào." Tề Ái nhiệt tình gọi.

Tề Ái cong nửa người trên lên, để cho cô càng ép sát vào lòng ngực của anh hơn, cả người cô đều dán vào anh, đem vật thô to của anh nuốt vào lút cán.

Huệ Đại Sơn cũng sẵn sóc nín thở mà đợi, cái vật cương cứng trong cơ thể cô đứng bất động.

"A. . . . . " Tề Ái không hài lòng Đại Sơn án binh bất động, vì vậy cô bầu chặt cổ của anh, coi đây là điểm tựa, giãy dụa nâng eo lên.

Huệ Đại Sơn ôm eo cô, cũng đồng đưa hòa nhịp cùng với cô.

Hai người cũng muốn mang cho đối phương nhiều điều vui thích, cho nên tốc độ luật động càng lúc càng nhanh, Tề Ái thỉnh thoảng đem hoa huyết thắt chặt lại, anh ở trong cơ thể cô rong đuổi, được cơ thể của cô hút lại làm cho anh muốn lên thiên đường.

Huệ Đại Sơn mỗi một lần cắm vào đều đụng nơi mẫn cảm của cô, rốt cuộc, anh cũng tìm được nơi mẫn cảm của cô, chỉ cần anh đụng vào đó, mặc kệ là rút ra đâm vào khoanh tròn ma sát, sẽ làm cho Tề Ái giống như nổi điên phát ra âm thanh rên rỉ.

"A. . . . . A. . . . . A. . . . . Anh thật là giỏi. . . . ."

Đột nhiên anh nâng eo lên tiến công, cấm dục nhiều ngày làm cho Huệ Đại Sơn giống như con ngựa hoang rong đuổi trong cơ thể cô, chất lỏng ướt át rớt xuống tạo thành một vũng trên giường, Huệ Đại Sơn điên cuồng mãnh liệt xâm chiếm, không ngừng ra vào bộc phát trong cơ thể cô.

Cuối cùng khi đã tới cực điểm, anh bắn ra, nhưng anh không rút ra, cái của anh trong cơ thể cô, do cô động đậy kích thích nhẹ nhàng thức tỉnh.

Lúc này Tề Ái nhỏ giọng cầu xin tha thứ, cô học tiết thể dục đã mệt mỏi rồi, còn vận động kịch liệt với anh!

"Không cần. . . . . Đại Sơn. . . . . Người ta không được, một lần đủ rồi, anh dừng lại đi!"

Nhận thấy vật của anh trong cơ thể cô lại trướng lên, Tề Ái ngay cả hơi sức đẩy anh ra cũng không có, cô nhỏ giọng cầu xin nhưng bị Huệ Đại Sơn phớt lờ.

"Không được! Là do em làm, em phải chịu trách nhiệm để giải quyết nó."

Huệ Đại Sơn ôm thân thể mềm mại vô lực phản kháng của cô, lần thứ hai mãnh liệt bắt đầu.

Quả nhiên cô bé quàng khăn đỏ cuối cùng chiến thắng, điểm này ở trong chuyện cổ tích là giống nhau.

Cô bé quàng khăn đỏ cố chấp, tối nay người mệt mỏi nhất là con sói xám!

Chương 9

Thi giữa kì kết thúc, ngày cuối tuần, Huệ Đại sơn dẫn cô về nhà gặp cha mẹ anh.

Hai người bọn họ gặp lại ở trường học, anh và cô mới chuyện, Huệ Đại Sơn bắt đầu bẩm báo cha mẹ. Xa cách nhiều năm, Cha Huệ nhìn thấy Tề Ái liền suy nghĩ tới những chuyện xưa, không nhận được nước mắt lưng tròng.

"Đại tiểu thư! Chú là chú Huệ, con còn nhớ chú không? Chú là chú Huệ!"

"Con nhớ được, chú Huệ, thân thể chú vẫn khỏe chứ?"

Tề Ái dĩ nhiên không có quên chú Huệ, vì từ nhỏ chú đã luôn thương cô chăm sóc cho cô, mặc dù thời gian dài bọn họ không gặp nhau, nhưng cảm giác thân thuộc vẫn không thể nào mất đi, Tề Ái vui vẻ ôm chú Huệ.

"Tốt, rất tốt, mấy năm qua thân thể của chú vô cùng cường tráng, đại tiểu thư, con mau vào nghỉ ngơi đi, ngồi xe lâu như vậy, con nhất định là mệt rồi? Thím Huệ của con đang ở bên trong nấu đồ ăn! Chờ một lát nữa chúng ta liền có thể dùng cơm."

"Oa! Thật là tốt! Rất lâu rồi con không được ăn thức ăn do thím Huệ nấu."

Tề Ái vốn định đi theo Huệ Đại Sơn vào phòng bếp giúp thím Huệ một tay, nhưng cô bị chú Huệ nhiệt tình giữ lại phòng khách, chú hỏi cô liên tục, từ chuyện sau khi ông nội qua đời, tất cả chuyện lớn nhỏ trong nhà, cô đều nói cho chú Huệ nghe hết.

Hai người bọn họ ở trong phòng khách tán gẫu, không lâu trong phòng bếp vọng tới tiếng nói kêu bọn họ ăn cơm, Huệ Chính Khí vội vàng lôi kéo Tề Ái đến bàn ăn, thái độ nghiêm túc hầu hạ cô dùng cơm, luân phiên thay cô gấp đồ ăn bưng canh, qua một lúc lâu trước mặt Tề Ái có rất nhiều thức ăn mỹ vị.

"Chú Huệ, con tự mình ăn được rồi, chú cũng ăn đi! Đừng gấp đồ ăn cho con nữa." Tề Ái nghiêng người bất đắc dĩ nhìn Huệ Đại Sơn một cái.

Cha con bọn họ thật đúng là giống nhau! Cần phải đem cô nuôi thành tiểu trư mới được sao? Nhiều đồ như vậy, cô ăn đến khi nào mới xong, cô có thể phải đổi tên gọi thành Tề Tiểu Trư rồi!

Huệ Đại Sơn nhìn ra trong mắt cô đầy oán giận, khóe miệng nâng lên một nụ cười khế, mặc dù công việc gấp đồ ăn cho cô bị cha cướp, nhưng anh không có chút nào quan tâm, còn liên tiếp quăng lấy ánh mắt muốn Tề Ái ăn nhanh lên một chút.

Đang trong quá trình dùng bữa ăn, Tề Ái đột nhiên gặp được người một mực ở trong phòng bếp bận rộn. "Thím Huệ, đã lâu không gặp, thím ngày càng trẻ ra, càng lúc càng đẹp lên!"

Chú Huệ và Thím Huệ là tiêu chuẩn lão bình với nàng dâu của Đài Loan, hơn kém nhau tới mười ba tuổi! Chú Huệ năm nay 63 tuổi, đáng ngoài đã muốn lão, mà thím Huệ vẫn chưa tới 50. Mấy năm không thấy, thím Huệ cùng với năm đó chẳng khác nhau là mấy, bề ngoài xem ra ngược lại càng thêm trẻ tuổi, có lẽ là do cách ăn mặc có liên quan!

Còn nữa, rõ ràng thím Huệ mới bận rộn ở trong bếp, nhưng lúc xuất hiện trên bàn ăn lại bận bộ đồ công sở, trên người còn mang trang sức thanh nhã.

Cô hôm nay tới là gặp cha mẹ bạn trai! Không phải tới đây để cho bọn họ nhớ lại chuyện xưa!

Chú thím Huệ đối xử với cô giống như lúc bé không có gì thay đổi, ngay cả cách nói chuyện đều là một dạng, luôn miệng đại tiểu thư, đại tiểu thư mà kêu, làm cho Tề Ái có chút lúng túng.

Nhưng khi cô nhìn bộ dạng hưng phấn của chú thím Huệ, thì cô cố đè nén cảm giác lúng túng, tận lực làm cho mình dung nhập vào Huệ gia.

※※ ※※※※ ※※

Sau khi ăn xong tất cả đồ ăn, Tề Ái giống như chạy trốn vội vàng kéo Huệ Đại Sơn đi vào trong phòng.

"Đại tiểu thư, em không ở lại phòng khách xem ti vi sao?"

Huệ Đại Sơn nhớ buổi tối ngày thứ bảy Tề Ái rất thích xem chương trình giải câu đố được phần thưởng, thậm chí còn còn muốn mời anh tham gia! Như thế nào hôm nay cô lại khác thường như vậy, tiết mục bắt đầu rồi lại tự nhiên kéo anh vào phòng?

"Sói con, tối hôm nay không thể nha! Sẽ bị ba mẹ anh nghe thấy."

Cho là Tề Ái trong lúc bất chợt nổi lên sắc tâm với mình, cho nên đợi không kịp kéo anh về phòng, Huệ Đại Sơn có chút tiếc rẻ nhìn mặt cô.

"Đại tiểu thư, sau khi trở về anh sẽ bồi thường cho em, tối hôm nay chúng ta thật không thể làm, anh không thể phá hư em, trong hình tượng của ba mẹ anh xây dựng cho em."

"Đáng ghét! Em bình thường biểu hiện sắc như vậy sao?" Tề Ái buồn buồn nhìn chằm chằm Huệ Đại Sơn. "Đại Sơn, em kéo anh vào phòng không phải muốn làm với anh!"

"Vậy em muốn làm cái gì?"

"Người trong nhà anh thật là quá đáng!"

Đè nén cả buổi tối, rốt cuộc Tề Ái có cơ hội liền bộc phát.

Huệ Đại Sơn giật mình, kéo cô vào trong ngực an ủi. "Làm sao vậy? Thức ăn không hợp khẩu vị của em sao? Hay là ba mẹ anh nói cái gì, chọc giận em?"

Mặc kệ anh hỏi thế nào, Tề Ái đều là lắc đầu.

Huệ Đại Sơn giơ tay lên đầu hàng. "Đại tiểu thư, anh rất đần, không đoán được suy nghĩ của em, có chuyện gì thì em cứ nói."

"Đại Sơn, em hỏi anh, em là gì đối với anh?"

Tề Ái dựa vào ngực Huệ Đại Sơn ngửa đầu lên nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của anh, chính là gương mặt này, làm cho cô cảm giác an toàn, làm cho cô cảm giác mình được anh nâng niu trong lòng bàn tay yêu thương như bảo bối.

Cô hy vọng Huệ Đại Sơn yêu chính là bản thân cô, mà không phải ân tình cho nên mới yêu cô.

Chuyện này cô và anh đã nói qua rồi, mặc dù Đại Sơn không chịu thay đổi cách xưng hô với cô, chỉ là lúc anh ôm cô, cô có thể cảm nhận anh đối với cô là tình yêu, giống như cô đối với anh vậy.

Nhưng khi đi tới nhà anh, chú thím Huệ không coi cô như bạn gái của con họ mà đối đãi, ngay cả cách nói chuyện đều rất cẩn thận, cũng khó trách cô có loại cảm giác như vậy.

"Em còn phải hỏi?" Huệ Đại Sơn hôn môi cô. "Em là đại tiểu thư của anh!"

"Nếu như đây là một loại tình thú, em rất nguyện ý cả đời cùng diễn với anh nhân vật này, nhưng mà ở trước mặt chú thím Huệ, em không làm được."

Tề Ái ảo não cực kỳ nhìn Huệ Đại Sơn.

"Đại Sơn, em thích anh, em rất rất thích anh, về sau, em muốn gả cho anh để làm vợ anh, em không thể ở trong nhà anh, trước mặt ba mẹ anh, làm đại tiểu thư?"

Huệ Đại Sơn ôm cô, ánh mắt nhìn cô, muốn nói nhưng lại không nói.

"Anh không phải nên vui mừng vì em muốn gả cho anh sao?"
Tề Ái cong lên môi, nhìn Huệ Đại Sơn nói chuyện.

"Không phải, anh rất vui." Huệ Đại Sơn vội vàng hôn cho cô. "Anh thật sự rất vui!"

"Vậy sao anh không nhìn em?"

"Thật ra thì, mẹ anh hỏi anh về chuyện của chúng ta."

"Anh trả lời mẹ anh ra sao?"

"Anh nói với mẹ, tương lai vẫn còn rất khó khăn, giữa chúng ta. . . . ."

Huệ Đại Sơn chưa nói xong đã bị Tề Ái lên tiếng cắt đứt.

"Tương là vẫn còn rất khó khăn là sao? Đại Sơn, anh không tin tưởng em và không tin tưởng chính mình sao?"

"Anh đối với em là thật lòng, vĩnh viễn không thay đổi."

Huệ Đại Sơn là một người đàn ông rất bảo thủ, trừ phi Tề Ái thay lòng đổi dạ, nếu không anh sẽ không yêu bất kì ai nữa.

"Vậy ý anh là anh không tin em?" Tề Ái thở phà phò đánh vào lòng ngực anh. "Đại Sơn, anh không tin tưởng em sao?"

"Đại tiểu thư, anh không phải không tin tưởng em. . . . ."

"Anh không cần gọi em đại tiểu thư!" Tề Ái tức giận. "Anh nói, anh không phải không tin tưởng em, vậy anh mới vừa rồi là có ý gì?" <http://diendanlequydon.com>

Cô kiêu ngạo, cô đã nói với anh rất nhiều lần, cô đã chờ đợi anh suốt tám năm!

Thời gian như vậy chẳng lẽ chưa có chứng minh được là cô yêu anh sao? Cô từ nhỏ đã rất yêu anh rồi!

"Anh. . . . . Anh. . . . ."

"Anh cái gì? Anh nói nhanh lên! Em đem cái quý giá nhất cuộc đời cho anh...anh còn không tin tưởng em sao? Vậy anh muốn em làm sao? Anh nói ra đi!"

Nếu không phải cô tin Huệ Đại Sơn yêu cô, hơn nữa cô vô cùng tin tưởng vào nhân phẩm của anh, thì cô sẽ lần tưởng rằng anh không chịu trách nhiệm!

"Mẹ anh hỏi anh một câu hỏi, anh không trả lời được." Huệ Đại Sơn ôm chặt Tề Ái, ngồi lên giường mình.

"Câu hỏi gì? Về chuyện của em sao?"

"Mẹ anh hỏi, chuyện của hai chúng ta, Tề lão gia có biết hay không?" Huệ Đại Sơn nhìn cặp mắt cô thật sâu, có chút mong chờ nhưng lại sợ bị tổn thương. "Anh nói với mẹ anh, anh không biết." Anh là không biết thật mà!

"A!" Cô đột nhiên giật mình vì cô còn chưa có nói với cha mẹ, Tề Ái sống sót thật lâu sau, hôn lên khóe môi anh coi như lời xin lỗi.

"Đại Sơn, anh vì chuyện này mà không tin tưởng em sao? Người ta là bởi vì đi cùng với anh, vui quên cả trời đất, nên em quên nói với cha mẹ em!"

"Thật sao? Không phải bởi vì em không trối buộc, cho nên em mới không nói sao?"

"Huệ Đại Sơn tiên sinh, anh nghe cho rõ! Em chỉ yêu anh mà thôi, chỉ một mình anh!" Cô muốn làm sáng tỏ mọi việc, cho nên cô kích động nước mắt chảy ra. "Anh có nghe hay không?"

Mặc kệ cha mẹ cô nghĩ như thế nào, cô suốt cuộc đời này đều dựa vào anh.

"Anh nghe được." Huệ Đại Sơn cười thật to, làm cho cô cũng vui vẻ cười theo.

"Em gọi điện cho mẹ em." Tề Ái lấy điện thoại di động gọi điện về nhà, bị Huệ Đại Sơn ngăn cản.

"Đợi chút, hiện tại không cần "

"Tại sao? Em muốn điện! Người ta sợ quên, một lát nữa em trầm mê trong nam sắc, sẽ quên đêm nay là đêm nào." Tề Ái khoa trương nói, cô mê luyến anh, có lúc chính cô cũng sợ bản thân mình.

Có anh ở bên cạnh, cô mất cả thế giới cũng không quan hệ, mặc dù cô rất có lỗi với cha mẹ, chỉ là cô cảm thấy ma lực của ái tình sẽ làm người cho người ta mê muội!

Nghe cô khen tặng, Huệ Đại Sơn nhin không được cười ra tiếng. "Đại tiểu thư, em thật đáng yêu."

"Đại Sơn, anh nên cười nhiều hơn một chút, anh cười lên trong rất đáng yêu!"

"Em lại dùng từ đáng yêu để hình dung anh."

Huệ Đại Sơn không thích cách khen tặng này, từ đó dùng trên người đàn ông không thích hợp? Huống chi anh là một người

đàn ông cao to khỏe mạnh, dùng từ đáng yêu đúng là vũ nhục anh!

"Không sao! Hai chúng ta đều đáng yêu!"

"Thật là anh bị em đánh bại!"

Huệ Đại Sơn cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, anh rất lo lắng tới vấn đề này, chỉ là anh không có biểu hiện ra mà thôi.

Dù sao gia cảnh của anh và cô cũng không xứng với nhau, nói không lo lắng là nói kiêu, nhưng có tình yêu của cô chống đỡ, mặc kệ tương lai ra sao, thì anh cũng có lòng tin cùng cô vượt qua tất cả.

Cô không phát hiện anh có tâm sự nặng nề, bởi vì cô lần đầu tiên tới nhà anh, nên cô rất tò mò nhìn chung quanh phòng của anh.

"A! Đại Sơn, đây là sổ lưu niệm của anh có phải hay không?" Tay nhỏ bé của Tề Ái chỉ tới tủ sách đối diện."Cho em mượn xem được không?"

Huệ Đại Sơn ngoan ngoãn đứng dậy, đi tới trước kệ sách lấy xuống sổ lưu niệm. "Em muốn xem quyển nào? Tiểu học, Trung học cơ sở hay là Trung học phổ thông?"

"Toàn bộ em đều muốn xem." Tề Ái hưng phấn nhận lấy sổ lưu niệm tiểu học, lật xem. "Đại Sơn, anh ở chỗ nào? Anh mau chỉ cho em xem đi!"

"Ở chỗ này, em đừng lật nữa, anh ở vị trí thứ sáu, hàng thứ năm." Huệ Đại Sơn kéo tay của cô chỉ vào người trong hình.

Thấy khuôn mặt lúc còn nhỏ của Huệ Đại Sơn rất đoan trang nghiêm túc, Tề Ái nhớ lại quá khứ, cô và anh học tiểu học năm thứ tư, anh vẫn luôn ở bên cạnh cô, cô lúc còn nhỏ rất ngây thơ, chưa bao giờ nghĩ có một ngày bọn họ sẽ tách ra, mấy cuốn sổ lưu niệm này là cuộc sống lúc nhỏ của anh, Tề Ái vừa nhìn liền bật khóc.

"Ah? Em làm sao vậy?" Thấy những giọt nước mắt cô, anh mới phát hiện cô khóc."Đại tiểu thư, em làm sao vậy? Tại sao em lại khóc?"

Huệ Đại Sơn nâng lên khuôn mặt của cô, đau lòng hôn lên những giọt nước mắt cô, đang êm đẹp tại sao cô đột nhiên khóc thành như vậy?

"Thật xin lỗi, làm ướt sổ lưu niệm của anh. Em thấy anh khi còn nhỏ, em không nhận được!"

"Vậy em đừng xem." Huệ Đại Sơn đem sổ lưu niệm cất đi.

Tề Ái đẩy anh ra, đem sổ trong tay anh đoạt trở về."Người ta còn chưa xem xong, anh lấy đi làm cái gì?"

"Em khóc như vậy, anh không cho em xem." Huệ Đại Sơn nâng mặt cô lên, đem nước mắt của cô lau chùi sạch sẽ. Anh thật sự không thích nhìn thấy cô khóc.

"Người ta chỉ hoài niệm lại bộ dạng lúc còn nhỏ của anh, cho nên mới không nhịn được khóc lên, anh mau lại đây! Em còn muốn xem."

Mở cuốn sổ ra, nhìn hình ảnh kia, trí nhớ Tề Ái trở về lúc anh và cô còn nhỏ.

"Những người này đều là bạn học của anh sau khi anh chuyển trường à?"

Tề Ái cảm thấy không đúng, anh học tiểu học thân hình còn chưa cao lớn, nhưng trong hình vây quanh bên người anh là những cô bé.

"Dây! Anh nói! Mấy cô ấy là ai? Tại sao ôm anh?" Tề Ái ăn dấm chua, nhịn không được liền hỏi anh, "Anh làm gì ở sau lưng em?"

Thừa dịp Tề Ái xem tấm hình kia anh liền đem sổ lưu niệm cấp hai và cấp ba giấu dưới gầm giường.

"Ồ! Những người kia là bạn cùng lớp với anh, mọi người ở đại hội thể thao đoạt chức vô địch, các cô ấy vui mừng liền ôm lấy anh."

Anh thề với trời, những người kia chỉ là bạn học mà thôi, còn có hai cuốn sổ bị anh giấu dưới gầm giường, ở bên trong đều là bạn học của anh.

Anh không biết vì sao mình lại có duyên với phụ nữ như vậy, từ nhỏ anh đã có duyên với các cô gái.

"Vậy bây giờ thì sao? Anh còn liên lạc với các cô ấy không?"

"Không có, anh còn không nhớ rõ khuôn mặt của họ." Huệ Đại Sơn đem sổ lưu niệm ném vào rổ giặt quần áo

"Tốt lắm, đừng xem, những thứ này không có gì hay."

Huệ Đại Sơn ôm cô vào ngực, tính toán tiến hành một chút hoạt động, tránh cho cô xem cuốn sổ khác.

"Ai nói? Bên trong đều là quá khứ của anh, em không có tham gia nha." Hai mắt Tề Ái ướt át "Kể từ khi anh rời đi, em thường ngồi một mình ảo tưởng, anh ở nơi xa sống có tốt không? Có phải hay không cũng giống như em, nhớ về những kỉ niệm xưa?"

Huệ Đại Sơn có chút xấu hổ, anh là một siêu cấp đàn độn, mặc dù quyết tâm bảo vệ đại tiểu thư, nhưng chưa bao giờ anh suy nghĩ, anh đối với đại tiểu thư là tình yêu.

"Được rồi! Em biết anh không có suy nghĩ." Tề Ái dĩ nhiên biết. "Không sao, ai kêu em yêu anh trước làm chi? Anh về sau phải bồi thường cho em."

"Dạ, anh sẽ toàn tâm toàn ý bồi thường cho em."

Có thể là do cô ăn no, hơn nữa mới vừa rồi tâm tình cô không tốt, cô ở trong lồng ngực anh, mí mắt Tề Ái có chút nặng nề.

"Đại Sơn, em mệt rồi!"

Tề Ái nhớ mới vừa rồi thím Huệ có chuẩn bị phòng ngủ cho cô, cô không biết cha mẹ của anh làm sao mới có thể tin tưởng cô yêu Huệ Đại Sơn thật lòng đây?

Cô hy vọng chú thím Huệ có thể đối xử với cô như con dâu trong nhà, cô không muốn làm đại tiểu thư của nhà anh.

Càng nghĩ cô càng buồn ngủ, Tề Ái từ từ nhắm hai mắt lại, ở trong lồng ngực của anh, từ từ chìm vào giấc ngủ.

"Ngủ đi!"

Huệ Đại Sơn đột nhiên phát hiện cửa phòng anh không có khóa cửa, nếu mẹ đi vào sẽ thấy anh và Tề Ái đang ôm nhau, nhưng bây giờ anh không quan tâm.

Cứ như vậy đi! Làm cho cha mẹ biết anh và cô đã thân mật với nhau, tự nhiên bọn họ sẽ hiểu.

Chương 10

Sáng sớm hôm sau, Huệ Đại Sơn ngủ dậy, Tề Ái đã không còn ở bên cạnh anh.

Anh vội vàng chạy xuống lầu tìm, phát hiện Tề Ái và mẹ đang ở trong bếp nấu đồ ăn, mẹ anh đang dạy cho cô cách chiên trứng vừa ngon vừa đẹp.

Thì ra đại tiểu thư của anh rất hiểu chuyện!

Anh nhìn hai người ở trong bếp, cho đến khi bên cạnh anh có thêm một người, cùng với anh nhìn hai người phụ nữ xinh đẹp vì họ mà nấu cơm.

"Tên tiểu tử thúi này, con xem con làm được chuyện tốt gì, con bảo cha phải ăn nói làm với Tề lão gia đây?" Huệ Chính Khí là người Sơn Đông nên khi dạy bảo con cũng có phần nghiêm khắc hơn.

"Cha, chúng con nghiêm túc."

Huệ Đại Sơn không tránh né ánh mắt của cha anh, anh và cô yêu nhau, anh phải có trách nhiệm.

"Cô ấy yêu con, con cũng yêu cô ấy, chúng con yêu nhau."

Huệ Chính Khí không nói nữa, hai người đưa ánh mắt của họ nhìn vào hai người phụ nữ trong bếp đang nói chuyện cười hi hi ha ha.

Tình yêu là cái gì, ông không biết, ông đã lớn tuổi, mặc kệ hai đứa nó muốn làm cái gì thì làm, nhưng ông cũng phải về Tề gia một chuyến, cũng lâu rồi ông chưa trở về.

"Tuần sau con tìm ngày nào rảnh, cha mẹ muốn đến Tề gia."

Huệ Đại Sơn lặng lẽ gật đầu, chuyện đã tới thì không thể nào trốn được, nên sớm giải quyết, anh và đại tiểu thư mới có thể ở cùng một chỗ.

Lúc này Tề Ái xoay người phát hiện bọn họ. "Chú Huệ, chào buổi sáng. A! Đại Sơn, anh cũng đã dậy rồi à?"

"Đúng! Sau khi thức dậy anh không thấy em, anh sợ muốn chết, vội vàng chạy xuống lầu tìm em."

"Em xuống phụ thím Huệ làm điểm tâm! Mặc dù tay chân em vụng về, học rất chậm, nhưng là em cũng kiên được trứng đó! Đại Sơn anh mau đánh răng rửa mặt, rồi ra ăn thức ăn em làm!"

Tề Ái không giỏi nữ công gia chánh (làm việc nhà), nhưng cô muốn học, dĩ nhiên là mẹ của anh cũng nhận ra được, nên bà ấy rất vui vẻ dạy cô.

Trong một buổi sáng, Tề Ái thành công tạo ấn tượng tốt với chú thím Huệ, trong lòng bọn họ đã xem cô là con dâu.

※※ ※※※※ ※※

Vốn cho là Tề gia sẽ gây khó khăn cho bọn họ, nhưng không ngờ, mọi chuyện lại kết thúc thuận lợi.

"Em không phải đã nói với anh rồi sao? Xem anh khẩn trương thành như vậy! Hì hì. . . . ."

Tề Ái cười khanh khách dựa vào trong ngực Huệ Đại Sơn, bị bộ dáng giễu cợt của cô làm cho anh mất mặt, nhưng không sao, để cho cô giễu cợt đi! Ai kêu anh khẩn trương như vậy làm chi?

Tề lão gia và Tề phu nhân nghe được chuyện tình của anh và cô, cũng không có kinh ngạc gì nhiều, dường như bọn họ đã sớm biết sự việc sẽ tiến triển như vậy, nhưng mấy người lớn bọn họ lâu ngày không gặp nhau liền ôm nhau khóc, sau đó đi về đại sảnh.

Hai người bọn họ không thể làm gì khác hơn là đi về phòng của cô.

Đi tới phòng của cô, Huệ Đại Sơn bị Tề Ái đẩy ngã trên giường.

"Cha em đã nói, em học đại học có thể yêu rồi, cho nên, anh không cần lo lắng bọn họ sẽ không cho anh và em ở cùng nhau!"

Tề Ái tìm vị trí thoải mái nằm ở trong ngực anh.

"Cha mẹ em không lo lắng em chọn lầm người sao?"

"Không đâu! Mẹ em luôn xem lén nhật ký của em, em yêu ai, hai người bọn họ đã biết rồi!"

Khó trách Tề lão gia nhìn anh không giật mình, anh xuất hiện ở đây là chuyện sớm muộn thôi, ngược lại ba mẹ của anh rất được hoan nghênh.

Vừa tới Tề gia, cha mẹ của anh đã rơi nước mắt, họ bái tế vong linh của Tề lão thái gia xong, bốn người ôm nhau vừa trò chuyện vừa khóc.

Chuyện này với trong tưởng tượng của anh thật khác xa nhau!

"Đại Sơn, Họ tại sao lại khóc thành như vậy?"

Tề Ái có chút không hiểu, tại sao bọn họ lại khóc thành như vậy.

"Bởi vì họ nhìn thấy được người rất quan trọng!" Huệ Đại Sơn sờ sờ mũi nhỏ thanh tú của cô. "Hôm em tới đội Judo tìm anh, em cũng khóc? Anh bị nước mắt của em làm cho giật mình!"

"Ah? Đúng nga! Không đúng! Tại sao anh gặp em lại không khóc?"

Chú Huệ thấy cô đều rơi nước mắt nha!

"Bởi vì em không đáng yêu!" Cô chónh hai tay lên ngực anh, làm anh khó thở. "Em động tác nhẹ nhàng một chút, Tiểu Trư, như vậy sẽ làm anh bị tổn thương."

Nhìn hai gò má cô căng đầy, Huệ Đại Sơn hài lòng với kế hoạch của mình.

"Anh chê em mập phải không?" Tề Ái bất mãn lật xuống giường buồn bực.

"Anh không có." Huệ Đại Sơn vô tội phản bác.

Lật người, anh đè lên người cô cọ sát, thân thể anh dần dần nóng lên, thân thể mềm mại của cô làm anh không kiềm chế được, muốn đem cô làm đến tận hứng.

"Như thế nào? Tiểu Trư, em có muốn hay không?"

"Không công bằng! Anh to lớn, em đâu không lại anh!"

Tề Ái đẩy anh không nổi, cô chỉ có thể để mặc anh đè cô ở dưới thân, làm "chuyện xấu"!

"Vậy anh chỉ sử dụng một tay, như thế nào?"

"Như vậy vẫn chưa công bằng."

Tề Ái đỏ mặt nghĩ, anh chỉ sử dụng một tay, cũng có thể làm cho cô tê dại.

"Vậy em muốn như thế nào mới gọi là công bằng?"

"Em đem hai tay anh buộc lại, anh không được đụng vào em, như vậy mới công bằng."

"Cái gì? Hai tay?"

Muốn buộc tay của anh lại? Vậy anh làm sao làm? Đôi tay bị trói sẽ không làm được rất nhiều thứ nha!

"Không được sao? Vậy thì thôi."

Tề Ái dùng sức đẩy Huệ Đại Sơn ra, đề lên người anh, hai chân nhẩy qua đề bụng dưới của anh, mập mờ liếm anh, dù sao người lớn đều ở dưới lầu ôn chuyện, sẽ không ai quấy rầy bọn họ.

Hắc hắc! Tề Ái cao hứng cười, vậy thì ở trong phòng chơi một hồi đi! Cô là chủ, nhất định phải chiếm thế thượng phong mới được.

Nhưng cô hài lòng không được bao lâu, bởi vì hai chân Huệ Đại Sơn bắt chéo, đôi tay lôi kéo, Tề Ái ở tư thế thượng phong liền biến thành tù binh.

Cô và anh chơi đùa, cô không né được Huệ Đại Sơn hôn cô, quần áo trên người cô bị anh cởi sạch hết, cô bị anh đè ép ở phía dưới, không thể phản kháng được.

Huệ Đại Sơn vừa khiêu khích vật giữa hai chân cô, vừa hôn vào bộ ngực tuyết trắng của cô, hai gò bồng đảo là nơi anh yêu thích nhất, khi anh còn chịu đựng được, anh muốn ngấm đỉnh phần hồng của cô trên chọc.

"Đại Sơn. . . . . Em không chịu nổi. . . . ." Quả nhiên như cô nghĩ, Huệ Đại Sơn chỉ dùng đầu ngón tay thì đã làm cho cô không ngừng thở gấp, hoàn toàn giơ cờ trắng đầu hàng.

Chỉ chốc lát sau giữa hai chân cô tiết ra chất lỏng ẩm ướt, cô khó chịu giãy dụa eo, cố tình làm cho anh chịu không nổi?

Cô thật sự rất nhớ tiểu đệ của anh, muốn nó hung hăng đâm vào cơ thể cô!

Tay nhỏ bé của cô len lén đụng vào vật giữa hai chân anh. A! Thật sự không công bằng! Quần áo của cô cởi ra hết, còn quần áo của anh thì rất chỉnh tề. Tề Ái không làm gì khác hơn, là cách lột quần tây của anh mà sát vật giữa hai chân anh, chậm chậm xoa nắn.

Cô muốn Huệ Đại Sơn giống như mình, đều bị ngọn lửa tình thù cháy, vì thân thể đối phương mà điên cuồng.

"Em tiểu ma nữ này. . . . ." Cô kéo khóa quần của anh xuống, móc tính khí của anh ra xoa nắn?

Đây là một cuộc so tài, Huệ Đại Sơn cắn đỉnh phần hồng của cô, nhẹ nhàng mà sát, ngón tay của anh không ngừng đâm vào

điểm mẫn cảm trong cơ thể cô, hoa huyết cô co rút nhanh, cô khát vọng vật chính giữa hai chân anh xâm nhập vào.

Động tác anh nhanh chóng cởi quần áo mình xuống, đem hai chân cô mở rộng ra, anh đem vật nam tính của anh đâm vào nơi ướt át giữa hai chân cô, đâm vào nơi mẫn cảm của cô, một lần lại một lần làm cho cô lên tới đỉnh điểm.

Hai chân cô kẹp hông Huệ Đại Sơn, Tề Ái đem chính mình áp sát vào anh, để cho anh vào sâu hơn nữa.

Anh ôm cặp hông tuyết trắng của cô, tăng tốc độ cực nhanh ở trong thân thể cô luật động.

Thân thể kết hợp tạo ra tiếng nước đâm mỹ, còn có hơi thở dồn dập của hai người, tạo thành một khúc giao hưởng mập mờ.

※※ ※※※※ ※※

Trong lúc bất chợt, cô đang ăn kem để giải nhiệt, thì nhận được điện thoại của anh, cô tức giận, cô không hiểu tại sao anh lại hẹn gặp mặt cô? Bọn họ vừa mới nói lời tạm biệt!

Buổi chiều ngày thứ hai, cô không có tiết học, cho nên ăn cơm xong hai người liền tách nhau ra, anh đi trường học, cô về kí túc xá, bởi vì trời nóng nên cô muốn ngủ trưa, ngẫu nhiên gặp Hạo Phàm khó có dịp tốt bụng mời cô ăn đồ ngọt.

Cô mới ăn có hai miếng đã bị đáng gầy, thật là mất hứng, Tề Ái không thể làm gì khác hơn là đưa nhiều kem vào trong miệng

mình, không ngờ Hạo Phàm tốt bụng đem trọn hộp kem đưa cho cô.

"Tề Ái, cầm cái này cho gấu lớn của bạn giải nhiệt."

"Ah?" Tề Ái có chút thụ sủng nhược kinh, Hạo Phàm rất mê đồ ngọt không cho ai đụng vào, thế nhưng hôm nay cô ấy lại kêu cô đem kem cho Huệ Đại Sơn ăn?

Mang dép xong, cô cầm hộp kem đi ra cửa, xa xa liền nhìn thấy Huệ Đại Sơn.

Huệ Đại Sơn nổi cẩu đứng ở bậc cầu thang, cầm trong tay một phần sách báo che trên đỉnh đầu, tháng mười một đúng là nắng chói chang.

"Đại Sơn, anh không phải lên lớp sao?"

"Gọi bạn cùng phòng của em xuống." Khó thấy được Huệ Đại Sơn nổi giận! Chính anh cũng không biết anh có thể nổi giận với con gái.

"Anh làm sao vậy? Đại Sơn, anh đang tức giận hả?"

"Em nhìn đi, đây là hình gì?" Huệ Đại Sơn cầm trong tay tuần san của trường giao cho Tề Ái. "Còn có một đoạn ghi chuyện tình."

Tề Ái nhận lấy tập san của trường, nhìn tấm hình.

"Oa! Đại Sơn, hai chúng ta lên trang đầu của tuần san!"

Hình chụp lúc bọn họ gặp nhau ở đội Judo, chụp vừa đúng lúc anh cuối người xuống lau nước mắt cho cô, nhìn từ tư thế này giống như bọn họ đang hôn nhau.

Phía dưới còn có hình khác nữa, là hình chụp anh đút cô ăn cơm trong tiệm cơm, còn có tấm hình anh nắm tay cô dắt đi.

"Có vậy mà em vui mừng sao?" Huệ Đại Sơn bĩu môi.

Trời mới biết anh đã bị bao nhiêu người trong lớp giễu cợt, đi trên đường, ngay cả những người không quen biết anh đều che miệng cười trộm.

"Đại Sơn, anh không nên tức giận! Bọn họ không có viết sai cái gì hết. . . . ."

Tề Ái nghiêm túc đọc đoạn chữ viết kia.

Số báo đặc biệt! Người đẹp và quái vật!

Hoa khôi hệ anh ngữ Tề Ái và đội viên đội Judo Huệ Đại Sơn được xưng là gấu lớn, tình yêu thanh mai trúc mã, ở đại học F yêu nhau say đắm, được người trong nhà chấp nhận, chuyện tình thiên kim đại tiểu thư và con của quản gia kết thúc hoàn mỹ.
. . . . .

"Anh như thế nào có thêm danh hiệu đội viên đội Judo gấu lớn hả? Anh xem nhất định là bạn cùng phòng của em làm

chuyện tốt." Gân xanh trên trán Huệ Đại Sơn nổi lên.

Còn nữa, bữa trưa còn có nhiều nữ sinh đến tỏ tình với anh, lúc đó anh còn chưa biết mình được đăng lên tuần san trường, buồn bực tại sao lại có năm nữ sinh tới tỏ tình!

Thì ra bọn họ nhìn tuần san trường, rất có hứng thú với anh nên đến xem thử, hy vọng có thể kết bạn với anh, thật may là Tề Ái xuất hiện bên cạnh anh, anh liền đem bọn họ đuổi đi.

Xem ra phiền phức của anh sau này sẽ kéo dài, tuần san trường đáng chết, trường học có một đôi tình nhân kỳ lạ?

Đúng rồi, Anh và cô có điểm nào "Kỳ lạ" chứ? Thật khiến người ta phát hỏa!

"A! Em cảm thấy kỳ quái, khó trách Hạo Phàm mời em ăn kem, trước đây cô ấy đều ăn một mình, bây giờ lại mời em nguyên hộp kem luôn!" Tề Ái nhìn kem trong tay. "Thì ra Hạo Phàm nói hạ hoả chính là ý này? Ha ha!"

"Có gì đáng cười?" Huệ Đại Sơn lửa giận khó tiêu.

"Được rồi! Anh đừng tức giận, ăn kem giảm nhiệt đi!" Tề Ái mút một muỗng đưa vào trong miệng anh. "Anh suy nghĩ đi, khi mọi người nhìn thấy, sẽ biết chúng ta là một đôi, cũng sẽ không có người tùy tiện đánh em hoặc làm quen với anh!"

"Tốt nhất là như vậy!" Nếu để cho đại tiểu thư biết bởi vì có tập tuần san của trường, nên có nhiều nữ sinh mê anh hơn,

chính cô sẽ không đi làm thịt Vương Hạo Phàm mới là lạ!

Quân tử báo thù ba năm không muộn, lần tới nếu anh có cơ hội, anh nhất định sẽ trả đủ cho cô ấy.

Hiện tại anh chỉ muốn cùng với đại tiểu thư ngọt ngào anh kem.

<http://diendanlequydon.com>

Table of Contents

<u>Chương 1</u>
<u>Chương 2</u>
<u>Chương 3</u>
<u>Chương 4</u>
<u>Chương 5</u>
<u>Chương 6</u>
<u>Chương 7</u>
<u>Chương 8</u>
<u>Chương 9</u>
<u>Chương 10</u>